

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Two *for* the Show

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SKYE WARREN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÖSTERİ İÇİN İKİ

SKYE WARREN

[OCEANOFPDF.COM](https://rantey.org)

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)

[Skye Warren hakkında](#)

OceanofPDF.com

Met'te bir DÜĞÜN TÖRENİ:

1. Çarpıcı, sekiz ayak yüksekliğinde çiçek aranjmanları,
2. Paha biçilemez, dünya standartlarında bir sanat,
3. Ve ben, Finn Hughes'un bebeğine hamileyim.

Kimse bilmiyor. Ailem bilmiyor. Finn de bilmiyor. Bu odadaki tek bir kişi bile bana son sözleri *"Keşke seni özleyeceğimi söyleyebilseydim ama gerçek şu ki özlemeyeceğim"* olan bir adamın bebeğini taşıdığını bilmiyor. *Birkaç yıl içinde, senin var olduğunu bile hatırlamayacağım.*

Bununla ne yapmam gerekiyor?

Daphne ve Emerson'ın resepsiyonunu yolunda tutmak dışında.

Kız kardeşimin düğünü mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Kanepeler için James Beard ödüllü bir şefle çalışıyorum ve tören için dünyaca ünlü kemancı Samantha Brooks ile anlaştım. Bu da içimde büyüyen küçük hayatı merak edecek zamanım olmadığı anlamına geliyor.

Met, ailemle aramızdaki huzuru korumak için mükemmel bir uzlaşmaydı. Leo'nun kilisesindeki tören için sadece yakın aile ve arkadaşlarımız vardı. Ve Met'te büyük, gösterişli bir resepsiyon.

Hatta Emerson düğünden önce vaftiz olacak kadar ileri gitti. Bunu Daphne'yi kaçıran aileye bir zeytin dalı olarak mı yoksa saplantısının bir sembolü olarak mı yaptığından emin değilim.

Muhtemelen ikincisi.

Sebebi ne olursa olsun, ailem Emerson'ı kabullenmiş görünüyor. Kardeşlerim de öyle.

Ki bu iyi bir şey. Morelli ailesinde huzur geçici bir şeydir. Geldiğinde kucaklamayı öğrendim, geçici olsa bile. Bu yüzden hamile olduğumu öğrendiklerinde ailemin nasıl çıldıracağını düşünmüyorum. Ve Finn Hughes'la nişanın bozulduğunu.

Huzuru bozan kişinin ben olacağım gerçeğini düşünmüyorum. Onlara hamile olduğumu söylemek zorunda kalacağımı düşünmüyorum.

Ve herkesin ne kadar üzüleceğini düşünmüyorum.

Neredeyse bitiş çizgisine geldik. Baş nedime olmak ironik bir şekilde her şeyi kolaylaştırıyor. Ayrıca, kilisenin önünden herkesi izleyebilir ve kavgaya çıkmadığından emin olabilirim.

Ailemin yüzüne bakabilir ve haberi duyduklarında felç geçirip geçirmeyeceklerini merak edebilirim.

Düğün planlayıcısı ile tören ve resepsiyon arasındaki zamanlamayı koordine eden bendim ve kilisenin dışındaki fotoğraflar için bolca tampon zaman bıraktım. Bu sayede her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için ilk ben gelebildim.

Ve bugün milyonuncu kez ne yapacağımı merak ediyorum.

Finn onun bebeğine hamile olduğumu bilmek isterdi. Her nasılsa, ikimiz de prezervatif kullanmayı unuttuk. Ve her ne sebeple olursa olsun, B planı işe yaramadı. Kaderin ironik bir cilvesi. Bir yerlerde bir leylek gülüyor.

Bu oluyor.

Finn bilmek isterdi ama aslında bebek istemiyor,

Asla bir çocuk istemediği misafir masalarındaki kristal kadar açıktı.

Aslında çocuk sahibi olmayı *reddetti*. Finn'in bunun için geçerli sebepleri var. Ailesinin kalıtsal hastalığının önemsiz olduğuna onu ikna etmeye çalışmayı hayal bile edemezdim.

Ama artık bebek varsayımsal değil. O bizim gerçek çocuğumuz olacak. Ve benim hiçbir çocuğum istenmeyen biri olmanın acısını hissetmeyecek. Hiçbir çocuğum bir hata değil.

Bebek bir bezelye kadar bile değil ama korumacılığım, ustalıkla katlanmış peçetelerin yanında parıldayan çatal bıçaklar kadar keskin. Finn'in bizi ayrı kalmaya zorlayarak *ya da* ilgisizliğinin derinliğini görecektik kadar yakın durmaya zorlayarak çocuğa zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Tam zamanında, ailem resepsiyona başladı.

Leo ve Haley ilk sırada. Yatak istirahati konusunda uzlaştılar. Leo, Haley'nin kanepede otururken ya da uzanırken de olsa gününe normal bir şekilde devam edebileceğini kabul etti.

Haley, Leo'nun onu her yere taşımasına izin verdi.

Eğer düşünürseniz, bu klasik bir Leo uzlaşmasıdır.

Klasik Finn uzlaşması diye bir şey yok. Bu konuda olmaz. Buna kendim ve bebeğim için tek başıma karar vermeliyim.

Ona yalan söyleyebilirim. Aslında bunu tercih edebilir.

Nişanımızın bozulduğunu duyurabilirim. Bishop's Landing'de biriyle görüştüğüme dair dedikodular çıkar. Ya da birkaç kişiyle. Belki Finn'in her gece farklı bir kadınla yattığının söylendiği gibi ben de her gece farklı bir adamla yatıyormuş gibi yapabilirim.

Birkaç ay sonra herkese hamile olduğumu söyleyebilir ve babanın adını vermeyi reddedebilirim.

Bu seçenekle ilgili sorun Finn'in beni tanıması. Derimin altına girdi. Yatacak bir erkek bulamadığımdan şüphelenirdi, hatta yirmi erkekle yattığımdan bile. Eninde sonunda onun çocuğu olduğunu anlayacaktır. Ve bunu bilmeye hakkı yok mu? İstemese bile. Bilmek onu incitecek olsa bile.

Babam galerinin kapısından içeri giriyor, annem de peşinden. Resepsiyon alanını eleştirel bir gözle inceliyor ve yanından geçen garsona bir içki için havlıyor.

"Akşam yemeğinin başlamasına kırk dakika var," diyor annem soğuk bir ses tonuyla. "İyi ki hafif sıklet değilim," diye homurdanıyor babam. "Beni idare etme." "Sanki herkes yapabilirmiş gibi," diye hafif bir parti kahkahasıyla cevap veriyor.

Gösteri resmen başladı.

Kendimi galerinin girişine yakın bir yerde konumlandırıyorum. Daha fazla konuk geliyor ve mekânı sıcak bir sohbetle dolduruyor.

"Kibar bir konuşma yapıyoruz." Tiernan'ın alçak sesi önündeki kapıyı kesiyor. Gür ve tehditkâr, ki bu onun için normal. "Sanırım daha önce hiç böyle bir şeyin parçası olmadın."

"Anladığım kadarıyla daha önce siktirip gitmeyi hiç öğrenmemişsin."

Felaket alarmları çalmaya başladı. Tiernan'ın alayının hedefi Emerson'ın kardeşi Will Leblanc. Will soğukkanlı bir şekilde katil gibi görünüyor. Tiernan'ın canı sıkkın. Kız arkadaşı Bianca bana endişeli gözlerle bakıyor.

"Tiernan!" Kocaman, parlak bir gülümsemeyle kardeşime yaklaşıyorum. "Git bir şeyler iç."

Tartışacakmış gibi ağzını açıyor ama önce Bianca konuşuyor. "Bu harika bir fikir. Bu arada burası çok güzel görünüyor! Özellikle ortancalara bayıldım. Onları daha önce hiç bu kadar büyük görmemiştim."

Will sinirli bir şekilde geri çekildi. Elimi dirseğine koydum. O benim yeni kayınbiraderim. Onu çok iyi tanımıyorum ama iyi birine benziyor. "Tiernan'a aldırma. Duygusal günler onu huysuz yapar."

"Yumruk yumruğa dövüşmek onu daha iyi hissettirir mi? Onu yumruklamaktan çekinmem."

"En azından buketi fırlatana kadar bekle."

Homurdanıyor, ifadesi düzeliyor. "Sadece sen istediğin için. Emerson'ın önünü açmak için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Ailen tam olarak..."

"İyi mi? Akli başında? İyi mi?"

Will, "*Hoş geldiniz* diyecektim," diyor, mavi yeşil gözlerinde mizah dans ediyor.

Will'le konuşmayı seviyorum. Şu anda o kadar iyi tanımadığım biriyle konuşmak daha kolay. Kız kardeşlerimle, erkek kardeşlerimle, ailemle konuşmak, sakladığım sır yüzünden zor. Onlara gerçeği söylemeyi ne kadar çok istediğim için. Belki aileme değil. Ama Daphne'ye kesinlikle. Ve diğer kardeşlerime. Şu anda onların desteğini istiyorum ama bunu alabileceğimi hissetmiyorum.

Sır saklamak benim için yeni bir şey değil. Kırık bir kalple yaşamaya bile alışkınım.

Bitti, tatlım. İyi vakit geçirdik ama hepsi bu kadardı.

Finn yaşadığımız şeye kaçamak dedi. Derin yaralar açacağını bildiği kelimeleri seçti. O bilerek bir pislikti. Bunu anladım ama kelimeler yine de beni yaraladı. O gecedan beri onu mahvedecek binlerce cevap buldum.

Burada olmaması iyi bir şey.

Neden gelsin ki? Finn gibi birinin şahsen katılmasına gerek yok. Sahte bir randevumuz olmasaydı bile, Daphne ve Emerson'ın Crate & Barrel kayıt defterinden bir hediye göndermesi gerekirdi.

Aslında, tam olarak bunu yaptığından eminim.

Zaten odada ona yer yok. Onu oturma düzeninden çıkardım ve tercihlerini şefin listesinden kaldırdım.

Vejetaryen seçeneğini seçecekti.

Gerçekten mi? Ona sorduğumda söyledim. Yirmi Michelin yıldızına sahip şeflerden oluşan bir ekip tarafından hazırlanan Wagyu bifteğini istemiyormusunuz?

Finn'in gözlerinde kahkaha vardı. *Herkes et pişirebilir, Morelli. Bu ikisi bitkilerle ciddi bir sihir yapacaklar.*

Babam mutlu bir şekilde yemeklerini yiyen kalabalığa bir konuşma yapıyor. Kısa ama ortasında duraklıyor. Henüz yudumlamadığım şampanya kadehini göğsüme götürüyorum.

Duraklamayı fark eden tek kişi ben değilim. Annem onun yanındaki yerinden şahin gözlerle onu izliyor. İçimden bir ses, onun bir sorun çıkaracağını umuyor.

Pek sayılmaz tabii ki. Daphne'nin gününde değil.

Sadece gerginliğimi azaltacak bir şey istiyorum. Her iki dakikada bir kızgınlık, kalp kırıklığı ve soğukkanlılık arasında gidip geliyorum. Eğer babam resepsiyonu raydan çıkarırsa, tüm konsantrasyonumu kaybederim.

Babam boğazını temizliyor ve kadehini kaldırıyor. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi söyleyebilirdi. Kesici bir şey. Zalimce bir şey. "Sana her şeyin en iyisini diliyorum, Daphne. Uzun ve mutlu bir hayata."

Herkes alkışlarken rahatlayarak iç çektim.

Düğün krizi önlendi. Hamilelik krizim devam ediyor.

Ama bu bir kriz değil. Bebeği istiyorum. Bebek benim. Bir bebeğim olacak.

Finn'e neyi ne zaman söyleyeceğinize karar vermek mi? İşte kriz bu.

Sanırım bu sadece iletişim yöntemini seçme meselesi. Mektup aşırı resmi görünüyor. Bir kısa mesaj zalim bir şaka gibi görünebilir. Belki posta güvercini gönderebilirim?

Onu aramak muhtemelen yapılacak en doğru şey, ama onun çenesini kapattığını duymak istemiyorum. Bu bebeği istemediğini ve onunla hiçbir ilgisi olmayacağını söylediğini duymak istemiyorum. Önce oraya gitmeyi tercih ederim.

Ona bunu kendi başıma halledeceğimi ve karışmasına gerek olmadığını söylemeyi tercih ederim. Onu bu işe karıştırmak istemediğimi ve bebeğe yaklaşmasına izin vermeyeceğimi.

Çekici erkeklerden hoşlanmıyorsun, unuttun mu? Ve bu benim olduğum tek şey: çekici.

Benden ayrıldığında çekici değildi.

Onu önceden bebeğin hayatından kovmayı hâlâ içime sindiremiyorum. Finn acımasızdı. Bu öyle olmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor. Eğer

Finn bebeği hak etmiyor, bebek bir babayı hak ediyor. Ve gerçek şu ki... Finn'in harika bir baba olacağını biliyorum. O komik, sabırlı ve tatlı biri.

Benden ayrıldığı zaman hariç.

O bıçak gibi koruyuculuk tekrar yükseliyor. Çocuğumun babası olduğu için nazık olacağım ama zayıf olmayacağım. Lane'den sonra olduğu gibi küçük ve kalbi kırık olmayacağım.

Emerson'ın kardeşi Sinclair konuşmasını yapmaya giderken omzunu sıvazlıyor. Araştırmacı gazeteci ve doğa sporcusu olarak yaptığı işler onu meşgul ediyor. Emerson'ın evinde birkaç kez sohbet ettik. Uzun yazılarından birkaçını okudum ve çok iyiler.

Acaba yüz yüze de bu kadar etkili konuşabilecek mi?

Mikrofonu kaldırır ve boğazını temizler. Odadaki mırıltılar kesilir ve Sinclair Emerson'a doğru başını sallar. Sesi sabit olsa da mavi gözleri duygusal bakıyor. "Hey, Em."

"Selam," diyor Emerson, Daphne ile birlikte oturduğu masadan.

Bu durum konukları güldürür.

"Eğer sorun olmazsa tüm bu insanlara senin hakkında konuşacağım." Emerson Daphne'nin elini tutar ve Sinclair'e devam etmesini işaret eder.

"Harika." Sinclair diğer elini cebine sokar. "Bilmeyenler için söyleyeyim, benim adım Sinclair. Emerson'ın ağabeyiyim. Hepiniz burada olduğunuza göre, Emerson'ın zaman zaman sanatla uğraştığını biliyorsunuzdur."

Bir kahkaha daha yükselir.

"Onu tanıdığımdan beri kardeşim her zaman güzelliği arayan bir insan olmuştur. Onu Brooklyn'in en çirkin sokak köşesine koysanız, oradaki yağmur damlalarının neon ışıklarının tüm renklerini yansıttığını fark ederdi. Görene kadar daha yakından bakmanızı söylerdi."

Emerson, kendisi hakkında hiç bu kadar yanlış bir şey duymamış gibi kardeşine bakıyor. Ya da belki bu kadar doğru.

"Emerson gittiği her yerde güzellik görüyor ve belki de bu yüzden ne istediği konusunda bu kadar titiz. Bu adamı sıradan bir güzellikle etkileyemezsiniz. Onun kalbini almak için nefes kesici olmalısın. Bunu şimdiye kadar sadece bir kişi yaptı, o da Daphne."

Daphne kızarır. Emerson'ın bir eli onun iki elinde. Bebek isteseydi Finn'in elini böyle tutardım.

Tanrım, sadece bir bebek isteseydi her şey çok daha kolay olurdu. Sadece bir aile isteseydi.

Eğer sadece beni isteseydi.

Boğazım düğümleniyor. Finn Hughes'a aşık olduğum için aptaldım ama onun kalbini de çalmayı dilediğim için düpedüz saçmalıyorum.

"Birbirleri için mükemmel olduklarını şöyle anlıyorum" diyor Sinclair. "Emerson'la ilgili eğlenceli bir bilgi: Yıl boyunca her gün sörf yapıyor. Daphne, üzülerek söylüyorum, berbat bir dengeye sahip. Ama yine de onunla birlikte gidiyor."

Orta masalardan biri "Aaa" diyor.

"Hayır, anlamıyorsunuz." Sinclair bir elini kaldırır. "Bu kadın makul büyüklükteki dalgalardan çok korkuyor. Bu yaz bir gün onu kıyıya kadar çılglık atarken izledim. Hâlâ Emerson'ın sörf tahtasının üzerinde onunla birlikteydi."

Sıcak alkışlar. Daphne eğilip Emerson'ın yanağını öpüyor. Bu arayı masalara bakmak için kullanıyorum.

Finn galerinin girişinde duruyor. Kalbim durdu.

Geldi.

Öfke bu düşüncenin üzerine sivri bir topuk gibi iner. Buraya gelmeye nasıl cüret eder? Hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıkmaya nasıl cüret eder? Sanki birbirimiz için *bir şeymişiz* gibi?

Değiliz. Biz bir hiçiz.

Üzerinde inanılmaz duran bir smokin giyiyor. Geniş omuzlarını ve zayıf kalçalarını vurguluyor. Birkaç kadın da onu fark ediyor. Fark etmemek zor. Sanki genç bir Brad Pitt odaya girmiş gibi. Sessizken bile bir varlık yayıyor. Başını bana doğru eğiyor, zımnî bir selamlama.

Başka tarafa bakan ilk kişi benim.

Sinclair konuşmasına devam eder. "Bakın. Aşk cehennem kadar korkutucudur. Seninle gurur duyuyorum Em, Daphne'yi başka hiçbir şeyi sevmediğin kadar çok sevme cesaretini gösterdiğin için. Ve Daphne, sanırım sen de Emerson'ın dünyayı hak ettiği konusunda benimle aynı fikirdesin. Bu yüzden onun her şeyi olduğun için seni tebrik ederim." Şampanya kadehini kaldırıyor. "Aşka ve cesarete."

Daphne'nin gözlerinde sevinç gözyaşları var.

Benim de gözlerim yaşardı. Sinclair'in konuşması beni kızdırdı, kalbim kırıldı ve düşmesine izin vermeyeceğim gözyaşlarına boğdu. Finn Hughes'un önünde olmaz.

Daphne'nin bir yandan gülerken bir yandan da gözlerini mendille silmesini izlerken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Emerson onu öpmek için eğilirken, beş yüz misafiri umursamıyor gibi görünüyor. Bir başka sonsuza dek mutlu son gözümün önünde başlarken kalbim yine kırılıyor.

OceanofPDF.com

Buraya bir düğünde kadeh tokuşturmak için gelmedim.

Muhtemelen bunu hak ediyorum. Burada olmak yanlış ve müdahaleci hissettiriyor. Eva'yla sahte bir ilişki kurmayı kabul etmiştik ama kız kardeşinin düğününe gelmem, onun yanında olmam gerektiği düşünülduğünde bana sahtekârlık gibi geliyor. Ve onunla konuşma şeklim göz önüne alındığında.

Bitti, tatlım.

Gelmemeye karar vermiştim; sonra son dakikada giyindim ve buraya geldim.

Eva'ya bakınca kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Ayrıca eve dönmüş gibi hissediyorum. Sanki sonunda aynı odada olduğum için tekrar nefes alabiliyorum. Beş yüz kişi Met'in bir bölümünü ele geçirmiş. Odanın diğer ucunda. Yine de onsuz olmaktan daha iyi.

Eva bana bakmadan öne doğru bakıyor. Erkek kardeşleri konuşma yapmak için ayağa kalkıyor. Leo konuşmasının ortasında tıkanıyor ve her şeyi bırakıyor. Emerson'a bir zarf uzatarak ve sanatın şerefine kadeh kaldırarak konuşmasını bitiriyor.

Carter mikrofonu Leo'dan alır ve omzunu sıvazlar. "Hepimiz az önce gördüklerimizi unutacağız," dedikten sonra Daphne'nin görebildiği ya da hayal edebildiği her şeyi çizmeye ve boyamaya nasıl başladığına dair bir hikaye anlatıyor. O bilim üzerine çalışırdı, Daphne de dünya üzerine. Gerçek saplantısını bulması yıllar süren dikkatli bir çalışmayı gerektirmiş ama asla vazgeçmemiş. "Ve şimdi sen onu buldun," diyor Carter. "Bulacağını hep biliyordum."

Açıkçası, korkunç. Aile hayatlarına dair küçük ipuçları beni Eva'ya daha yakın ve kilometrelerce uzak hissettiriyor. Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor.

Seks için tabii ki. Ve ayrıca sahip olduğu bu hayat için. Ailesi zorba, işlevsiz ve gergin. Bazen sınırlarını öğrenmeleri gerektiğini düşünüyorum. Ama onlar Eva'ya ait ve o da onların bir parçası. En zor anlarında onun yanında olmak istiyorum.

Seni terk etmeyeceğim. Ne olursa olsun.

Bana söylediği buydu. Peki ben ne yaptım? Ondan ayrıldım.

Onu dışarı attı.

Daphne ve Emerson masalarından kalkıyor.

Pasta zamanı.

Okyanus temasıyla incelikle tasarlanmış bir pastadan ince bir parça kesene kadar geride duruyorum. Uzaktan da olsa Eva'nın bu işte parmağı olduğunu biliyorum. Fildişi fondan, suyun içinden gelen ışık izlenimi veriyor. Yenilebilir incilerden oluşan bir spreyci bir taraftan aşağıya doğru kıvrılıyor.

Fotoğrafçı anı yakalamak için içeri dalıyor. Sonra garsonlar masaların arasına dağılıyor ve ben de yaklaşıyorum.

Beni görünce Daphne'nin gülümsemesi daha da genişliyor. "Finn!

Merhaba!" "Tebrikler, Daphne. Emerson." Elini sıktım. "Çok güzel.

Resepsiyon."

"Gelebilmenize çok sevindim." Daphne ellerini önünde kavuşturur. "Eva gelebileceğini söyledi. Baban kendini daha iyi hissediyor mu?"

"Umarım öyledir," diyor Eva tam yanımdan. Ağzı endişeden yumuşak ama koyu renk gözleri keskin. Şu anda bir suçlama yapabilir. *Burada olmamalısın.*

"Çok daha iyi." Hayatımın bu noktasında yalan otomatikleşti. Ama altındaki duygular öyle değil. Lanet olası bir karmaşa. Eva beni korudu, ben ona piçlik yaptıktan sonra bile. "Onu düşündüğünü bilmesini sağlarım."

"Sizin için getirebileceğim bir şey var mı?" Eva'nın ses tonu mesafeli, sanki ben de konuklardan biriymişim gibi. Bin kesikle ölüm. "Eğer acıktıysanız, bir yemek tabağı getirebilirim."

Ona klasik Finn Hughes gülümsemesini veriyorum. "Buraya kutlama yapmaya ve arkadaşlığın tadını çıkarmaya geldim. Benim için endişelenmeyin."

"Ben olsam yapmazdım." Eva gülüyor ama gözlerini benden ayırmıyor. Acı mı yoksa nefret mi parıldıyor? Bana kırık bir şampanya kadehini hatırlatıyor.

"Hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sen zamanımızın en iyi ev sahibesisin. Parti konukları için endişelenme ve her şeyi mükemmel yapma konusunda bir uzmansın."

"Bazı şeyler beni bile aşar." "Bundan şüpheliyim."

"Yapma o zaman." Eva'nın sesi dikenli teller kadar hafif ve sert. "Herkes gibi benim de sınırlarım var."

Daphne gülümsüyor, konuşmamıza pek dikkat etmiyor. Öte yandan kocası her şeyi görüyor. Gözleri keskin bir yoğunlukla benimle Eva arasında gidip geliyor. Neye baktığını tam olarak bildiği hissini sevmiyorum.

Düğün resepsiyonunun ortasında işkence.

Ama yüzü sakinliğini koruyor. Eğer aramızdaki gerginliği fark etmiş ve anlamışsa, bu konuda tek kelime etmiyor.

"Eva." Daphne ona doğru eğilir. "Sence-" Yakındaki bir masadan biri Daphne'nin adını sesleniyor. "Sana sonra sorarım. Seni görmek gerçekten güzeldi Finn. Eva'yla dans etmeyi unutma, tamam mı?"

Daphne ve Emerson beni Eva ile bırakarak çekip gittiler.

Ona bu kadar yakın olup da onu öpememek cehennem azabı. Bunun düzeltilemeyeceğini bilmek cehennem. Gidemeyeceğimi bilmek cehennem. Denemeden olmaz.

Küçük bir adım daha yaklaşıyor ve çenesini kaldırıyor. "Özür dilerim." Özü buz gibi. Muhtemelen altındaki sıcaklık katmanını hayal ediyorum. "Başka ne diyeceğimi bilemedim."

Babamın hasta olmasıyla ilgili. Teknik olarak doğru. Kibar ve nazik davransa da, pislik olan ben olduğum halde özür dilemesindeki ironi gözümden kaçmıyor.

Onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum. Kendimi gitmeye ikna edemiyorum. Özrünü el sallayarak geçiştiriyorum.

"Nasılsın?"

Koyu renk gözler yüzümde geziniyor ve Eva dudaklarını büzüyor. Artık aramızda flört akımı yok. Onu Morelli Malikanesi'nden çaldığım gece, biz bir takımdık. Dünyaya karşı bizdik. Şimdi göğsümde, sanki kalbim yemek çatallarından biriyle defalarca bıçaklanmış gibi bir ağrı var.

"İyiydim Finn. Teşekkürler."

O kadar küçümseyici ki beni öldürüyor. Küçümsemekten de öte. Bu Eva Morelli'den kibar bir kaçış. Muhtemelen hala bana kızgındır.

Bu adil.

"Tatil için bir planın var mı?"

Eva şampanya kadehini vücuduna yakın tutarak başka tarafa bakıyor. Bardağın içinde yaklaşık bir santim var. Bir yudum bile almıyor. "Sanırım her zamanki gibi bir araya geleceğiz."

"Kıymalı turtalar için yardıma hazırım." Morelli Konağı'ndaki büyük mutfakta onunla çalıştığımı hiç unutmayacağım. Her şey mükemmel olana kadar durmazdı. Sadece onun yanında olmak için bir bahane arıyordum.

Kısa ve yüzeysel bir kahkaha atıyor. "Bunu kontrol altına alacağız. Bu yüzden uykusuz kalmanı istemem. Tatilin tadını sonuna kadar çıkarmalısın."

Başka bir yerde demek istiyor. Ailesinin ev sahipliği yaptığı galada değil. Birlikte değil

Onu.

Bu Eva'nın mesafeli olmasından daha fazlası. Ketum davranıyor. Belirsiz Detaylar. Beni yaklaşımdan caydırmaya çalışıyordu.

Başka biriyle mi çıkıyor?

Kıskançlık yükseliyor. Kıskanmam çok saçma ama kıskandım. Konuklar arasında Alex Langley'i gördüm. Muhtemelen Sarah Morelli'nin işiydi. Eva onunla ilgilenmiyor.

Ama gerçek şu ki, bir gün biriyle birlikte olacak. Ve ben de izlemek zorunda kalacağım.

Onunla komplocu, ona aşına ve onunla mutlu olmasını izlemem gerekecek.

İzlemeyene kadar izlemem gerekecek.

"Bu gece şampanya serbestçe akıyor. Hiç bitmeyeceğinden emin olmanın bir yolunu bulmuş olmalısın."

Gözleri benimkilere döndü ve işte orada. Ona çıkma teklif ettiğim gece orada gördüğüm ışıltı. Sıcaklık. Ve evet, mutluluk. Bir anda yok oldu ama ben *gördüm*.

Aramızda hissedebiliyorum. Fiziksel bir çekim gibi. Elini tutup onu Met'ten çıkarıp arabama götürmek istiyorum. Belki o gece attığımız adımları tekrarlısam, onu götürmek için yasadışı ve gizli bir yer bulursam, o duyguyu geri kazanabiliriz.

Çünkü inşa ediyordu. Güçlü, sarsılmaz ve çok lezzetli bir şeye dönüşüyordu.

"Finn." Sarah Morelli yüzünde belirgin bir sevinçle içeri daldı. "Babanın kendini iyi hissetmediğini duyduğumuzda çok üzüldük. Umarım iyileşmiştir, eğer buradaysanız?"

"Evet, kesinlikle." Yanağından öpmek için eğildim. "Bu gece gelmem için ısrar etti. *Sarah Morelli gibi bir kadını hayal kırıklığına uğratamazsın*, dedi."

Sarah gülüyor, yüzü kızarıırken bile bunu bir el sallamasıyla geçiriyor. "Tabii ki Eva için buradasın. Nefes kesici, değil mi? Sanırım ev sahipliği konusunda beni geçti."

"Bunu sadece en iyilerden öğrendiği için yapabildi." Sarah'ya göz kırptıyorum. "Yine de bir ayrıntı gözden kaçmış. Bana dans teklif etmedi."

"Eva, yapmalısın. Bu sezonun en iyi düğünü. Kadeh kaldıralım, sonra da nişanlını dans pistine götürürsün."

"Hayır, teşekkürler anne."

Sarah gülümseyerek gözlerini devirir. "Sen ve senin yeni keşfettiğin ayıklığın. Konuşmalar bittikten sonra biraz rahatlayabilirsin Eva."

Ayıklık mı?

Eva şampanyasından tek bir yudum bile almadı. Farkındalık, bir çift zara üfleyen bir kadın gibi ensemde fısıldıyor.

Burada başka bir şeyler dönüyor.

Müziğin sesi yükselir. Eva şampanya kadehini Sarah'ya uzatıyor, sanki onunla yakalanmış gibi. "Bu şarkıyı seviyorum," diyor, sesi parlak, neşeli ve sahte. "Haklısın. Dans etmeliyiz."

Elimi tuttu ve beni dans pistine çekti. Eva Morelli bir şeyler saklıyor.

Bunun yeni bir erkek arkadaş olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim yok. Tek bildiğim, bir sebepten dolayı dans pistine yönlendirildiğim.

Biliyorum ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Ellerimin onun ellerinde olması çok iyi hissettiriyor. Elimini beline koyup onu kendime çekmek bir merhem gibi geliyor.

Çok iyi hissettiriyor.

"Bunu benim dikkatimi dağıtmak için yaptığını biliyorum," diye mırıldanıyorum şakağına karşı.

Eva parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek şarkının ritmini buluyor. "İşe yarıyor mu?"

"Evet."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

FINN'in daha önce şüphelenmek için bir nedeni yoktu. Şimdi var.

Tostu geri çevirmek çok yumuşak bir hareketti. Dikkatini dağıttığımı biliyor ve bunu yapmama izin veriyor.

Müziğin sesi yükseldikçe beni kendine çekmesine izin veriyorum. Yanaklarım öfke ve biraz da panikle kızarıyor. Belimdeki elleri beni sabitliyor.

Bu gerçek bir ikilem, çünkü onun geri çekilmesini istemiyorum. Onu özledim. Ona yakın olmayı. Onun erkeksi kokusunu.

Ve buraya geldiğine inanamıyorum.

Bir hata daha yaptın Eva. Bunun için seni affedeceğim. Asıl soru senin kendini affedip affetmeyeceğin.

Finn Hughes'a neredeyse herkesten sakladığım sırrı söyledim ve o da bunu bana karşı kullandı. Onu yakasından tutup Met'in dışına sürüklemek ve bu sözleri megafonla ona haykırmak istiyorum.

Ben yapamam. Dikkat dağıtıcı unsurlar sadece takip etmeye kararlıysanız işe yarar.

Ritimle birlikte hareket ederek beni kendine çekiyor. Bunu şimdi bitirebilirim. Ona kırılmış, buz gibi bir ses tonuyla bebeğine hamile olduğumu, onu doğuracağımı ve beni rahat bırakabileceğini söyleyebilirim.

Daphne'nin düğün gününün ortasında bir kara delik yaratacaktı. Finn şok olacak ve incinecekti ve sessizce gitmeyi başarsa bile ben ne yaptığımı bilecektim.

Ne olmuş yani? Zihnimin arkasında küçük bir ses fısıldıyor. Önce o sana zarar verdi.

Finn'in kollarında doğruluyorum, böylece gözlerini görebiliyorum. Yüzümü inceliyor, bir şey arıyor. Muhtemelen cevaplar. Ya da affedilmeyi.

İkisini de alamayacak.

"Hemingway nasıl?"

Finn başını hafifçe sallıyor, yüz ifadesi netleşiyor. Ailevi sorumluluklarını ciddiye alıyor. Bunun için onu suçlayamam. Kalbim sıkışıyor, suçluluk duyuyorum. Ailesi hakkındaki bir soruyu başka bir tür aile sorumluluğunu gizlemek için kullanıyorum. Sahip olduğunu bilmediği bir sorumluluğu.

Ve saklamak için her hakka sahip olduğum biri. Onun muhteşem yüzü beni hiçbir şeye ikna edemeyecek.

Diğer çiftlerin arasından süzülerek dönüyoruz. "Hemingway resmen bizimle birlikte eve yerleşti. Yılın geri kalanında deneme amaçlı olarak sanal okula gidiyor."

"Ailenle aranız nasıldı?"

Finn nefes nefese kalır. "Annem tam bir sinir krizi geçirdi." "Yaşam koşullarını kabul etmiyor mu?"

"Bazı gerçek endişeleri var."

"Çoğu zaman seyahat etmiyor mu?" Hemingway'in yatılı okula gitmesinin ve Finn'in eğitiminden sorumlu olmasının nedeni budur. Finn'in annesi uzakta ve babası da fiziksel olarak olmasa da uzakta.

"Bazı endişeler benimkilerle aynı. Online okula gitmek Hemingway'in sosyalleşme fırsatını kaçıracağı anlamına geliyor. Kendi yaşındaki çocuklar yerine babamızın yanında olduğu için depresyona girmesinden endişeleniyorum." Finn ağzını kararlı bir çizgiye oturtuyor. "Yine de onun istediği bu. Ona bir deneme sürüşü borçluyum."

"O zaman eminim her şey yoluna girecektir."

"Olmazsa bana söylemeyebilir."

"Neden söylemesin ki?"

Omuz silkti. "Çünkü zaten istediğini itiraf etti. Berbat olduğunu fark etse bile bir şey söylemeyebilir. Güneş maliyeti yanılgısı."

"Bana pek olası görünmüyor."

Finn'in kaşları birbirine yaklaşır. Bu konuşma hakkında bu kadar umutlu olduğu için canı cehenneme. "Öyle değil mi?"

"Düşündüğünüz gibi yalnız değil. Hemingway sana sahip." Sinirli bir şekilde söyledim. Kelimelerin inişini izliyorum. *Kardeşin sana sahip ve sen korkunçsun.*

Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. "Bu doğru."

Keşke kendime rağmen ona sahip olsaydım. Keşke o da bu kadar inatçı olmak yerine beni aynı şekilde isteyebilseydi. "Peki siz nasılsınız? Büyüleyici

Finn Hughes ne yapıyor?"

Bu sefer biraz nefes alıyor.

Beni sevdiğini mi sanıyorsun? Hayır. Benden hoşlanmıyorsun bile. Çekici erkeklerden hoşlanmıyorsun, hatırladın mı?

"Gayet iyi." Ses tonundaki rahatlık yalan söylediğinin kanıtı. "Şirketi yönetmekle meşgulüm. Aile reisi olmakla meşgulüm. Her zamanki gibi."

Her zamanki gibi, ama şimdi her şey farklı. *Ne kadar* farklı olduğunu ona söylemedim.

Eli belimde sıkılaşıyor. Finn'in gözleri benimkilerde oyalanıyor. Bu samimi bir iletişim. Hareketlerinden yüzleştiği tüm çatışmaları hissedebiliyorum. Ailesi ve kendisi hakkında endişelenmekten kaynaklanan gerginlik.

Belki de aramızdaki şeylerin bitme şeklinden dolayı suçluluk. Ve arzu.

Onun dokunuşu, birlikte ne kadar iyi olduğumuzun güçlü bir hatırlatıcısı. Finn'le yalnız kaldığımda, dünyanın geri kalanı o kadar da ağır gelmiyordu. Vücudum uzun zamandır ilk kez canlı ve ateşli hissediyordu.

Onun içinde kendimi kaybedebilirdim.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Teslim olmayacağım.

Erkeksi kokusu bir sonraki nefesimi dolduruyor ve kendimle olan savaşımı kaybediyorum. Benimkinin üzerindeki çıplak bedeninin anıları aynı anda benimle çarpışıyor. Isı yanağıma hücum ediyor ve meme uçlarım elbisemin altında sıkılaşıyor.

Finn'in gözleri kararıyor. Fark etti.

Bir nefes ve sadece dans etmiyoruz. Artık dans etmiyoruz. Vücudumu onunkine karşı şehvetli bir şekilde hareket ettiriyor.

O da tepki veriyor. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Beni ne kadar istediğini.

Sıcak ve acıtıyor. Aramızdaki sıcaklık bir siren şarkısı gibi. Ona doğru eğilmek istiyorum, ona doğru, ve yapıyorum.

Evinden ayrıldığı andan beri bu teması özliyordum.

Bu gece buraya gelmek zorunda değildi. Şimdi geldiğine göre, ona neyi kaçırdığını göstereceğim. Onun da benim kadar yalnız ve yoksun hissetmesini istiyorum. Nazik değil ama doğru.

Finn sert bir nefes veriyor ve beni kendine yaklaştırıyor. Kalçalarım sikiyle temas ettiğinde titriyor ve bunu saklamak için dişlerini sıkıyor. *Bir düğün resepsiyonu için çok uygunsuz bir çizgide ilerliyoruz. Resmen dans pistinde seks yapıyoruz.*

O zamanlar en iyi olduğumuz zamanlardı. Birbirimizi becerdiğimiz zaman. Her şey harika, gizli bir oyun olabilmış gibi göründüğünde. Mutlu bir oyun.

Şimdi bu bir kavga. Ona ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istiyorum. O kanıtlamak istiyor... Ne olduğunu bilmiyorum.

Yakışıklı. Kendine güvenen bir dansçı. Kollarında kendimi şehvetli hissediyorum. Onu istemek sıcak, fiziksel bir ağırlık gibi hissettiriyor. Eğer aramızdaki şeyler bitmemiş olsaydı, birlikte kaçabilirdik. Yasadışı bir poker kulübüne değil ama en azından karanlık bir oyuna. Ellerimizi özel olarak birbirimizin üzerinde tutabileceğimiz bir yere.

Ama eskisi gibi değil. Morarmış hissediyorum ve o da temkinli. Kollarının güvenliği saf gerginliğe dönüştü.

Bu kadar zor olmak zorunda mı? Dürüst olmak gerekirse, olmamasını umuyordum. Finn çok güzel kokuyor. Onu içime çekmek onu daha çok istememe neden oluyor.

Sahte randevular eskiden eğlenceli ve seksiydi. Şimdi acı verici. Kız kardeşimin düğünündeyiz, etrafımız dans pistindeki insanlarla çevrili ve hiçbirli ilişkimizin ne kadar pürüzlü ve karmaşık hale geldiğini bilmiyorum.

Emerson biliyor gibi görünüyor. Aramızdaki bakışı gördüm. Tek avantajı, umursadığını sanmıyorum. Ona göre, biz sadece başka bir sanat eseriyiz. Peki ya Daphne? Ben içten içe ona kızarken onun benim için bu kadar mutlu olduğunu görmek beni neredeyse öldürüyordu.

Onu incitmek ve kovmak istiyorum. Ve onu özel bir yere götürüp kıyafetlerini yırtmak istiyorum.

Şakağıma yakın bir yerde nefesini bırakıyor. "İyi hissediyorsun."

"Oh?" Kollarım omuzlarına yerleşiyor. Bu sıcakta düşünmek çok zor. "Bu yüzden mi gelmeye karar verdin?" Sesim planladığımdan daha sert çıktı.

"Bilmiyorum." Finn gülümsüyor ve bu kalbimi kırıyor. "Bir dakika önce evdeydim. Sonra smokinimi giyiyordum. Sonra buradaydım. Pek bilinçli bir düşünce yoktu. Ve sen bu kadar yakinken, nasıl olabilir bilmiyorum."

Şarkının ritmi ağırlaşıyor. Birkaç dakikalığına her şeyin olmasına izin verdim. Kendimi unuttum. Resepsiyonu. Misafirleri. Sırları. Hepsi kayboluyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum.

Çok fazla hareket katmanı var. Her biri bana onun birlikte olduğumuz zamanlardaki halini hatırlatıyor. Birlikte *yalnızken*. Birbirimizi anlarken.

"Finn, ben-"

Şarkı aniden biter. Bir tezahürat yükselir. Sonra kahkahalar. Konuklar hemen Tavuk Dansı'nın çılğın bir yorumuna geçerler.

"Tanrım," diyor Finn, nefesinin altında. Ellerini sıkıca belimde tutuyor ve beni pistin kenarına doğru yönlendiriyor. İnsanların kollarından ve dirseklerinden kaçıyoruz.

Ne kadar yakın olduğu için tenim karıncalanıyor. Hamile olduğumu söylemeye bu kadar yaklaştığım için.

Dans pistinin diğer tarafında Leo ve Haley birbirine yakın durmaktadır. Leo Haley'nin arkasındadır, kolları Haley'nin karnını desteklemek için öne doğru uzanmaktadır. Onlar dans eden diğer insanları izlerken Haley hafifçe sallanıyor. Göğsüm ağrıyor. Kıskançlık ve mutluluk birbiriyle savaşıyor. Finn'le bunu asla yaşayamayacağım.

Karşı köşede Daphne parlıyor. O ve Emerson, düğünlerinden bir sahneyi gerçek zamanlı olarak resmetmesi için tuttukları ressamın yanında duruyorlar. Gözleri kocaman ve parlak. *Çok güzel*, diyor ona, ama hiçbir resmin Daphne'den daha güzel olamayacağını herkes görebilir. Onun için değil.

"Tüm planlama nasıl gitti?" Finn soruyor. Odanın içinde gözlerimi takip ediyordu.

"Kabus gibiydi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Olmasını istediğimden çok daha az karmaşıktı. Daphne kolay bir gelin oldu."

Finn'in gözleri kısılr. *"Daha mı az karmaşık? Daha fazla zamanınızı alması gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"*

"Ara sıra meydan okumayı severim."

Çenesi çalışıyor. Daha önce ailem hakkında yorum yapmaya hakkı yoktu. Artık birlikte olmadığımıza göre, kesinlikle yok. Bu aileye çocuğumuzun da dahil olması çok uzun sürmeyecek ve bu konuda yorum yapamayacağı kesin. Tabii fikrini değiştirdiğini söylemeyecekse.

"Bence Daphne bu iş bittiğinde rahatlayacak."

Ela gözleri benimkilere dönüyor. "Düğünden sonra da böyle mi hissedeceksin?"

Soru o kadar yüklü ki bunu iliklerimde hissediyorum. Finn *"senin"* kelimesine en ufak bir vurgu yaptı. Aslında nişanlı değildik. Hepsi rol icabıydı. Yine de Finn'in değil de benim düğünümü düşünmek bile yanlış geliyor.

"Bilmiyorum." Saçlarımı düzeltiyorum. "Sanırım rahatlamış hissedeceğim ama bittiği için biraz da üzgün. Biliyorum ki o da benimle tartışmak zorunda kalmadığı için"

Annem ve babam artık yok. En azından bebek partisi olana kadar."

Son bebek partisini hatırlayınca yüzü kararıyor ama Finn bir şey söylemiyor.

Beni olabilecek en acımasız şekilde kovan bir adam için, belli ki mücadele ediyor. Beni üzmemek istememekle üzülmemi istememek arasında ince bir çizgide yürüyor.

Gerçekte, ikimiz de. Bu haberi nasıl karşılayacağından emin değilim. Onu üzmemek istemiyorum. Ben de onun üzülmemesini istemiyorum.

Kimin diğer kişiyi üzmeye hakkı olduğu sorusu artık geride kaldı.

Yeni bir şarkı başlıyor. Daha fazla konuk etrafımızda dolaşıyor. Finn beni onların yolundan uzak tutmak için yanına çekiyor, sanki bana başka bir şeyin dokunmasını istemiyormuş gibi.

Yakındaki masalardan birinde bir bebek ağlıyor.

Ses hemen kesiliyor. Düşünmeden başımı çevirdim.

Eminim bebek iyidir. Ailesiyle birlikte güvende. Ama bu kalbimi sızlatıyor.

Hiç düşünmeden elimi karnıma götürüyorum. Bebeğin şu anda sadece hücrelerden ibaret olduğunu biliyorum. Benim dokunuşumla ya da başka bir şeyle rahatlayamayacağını biliyorum. Bir yerlerde başka bir çocuğun ağladığını bilmiyor.

Düzelteceğim,

sanırım. Ve

sonra- Kahretsin.

Elimi olabildiğince rahat bir şekilde çekip Finn'le yüzleşiyorum.

Gözleri şoktan kocaman olmuş. Dehşetle. Ne yaptığımı gördü. Eli belimdeydi, bu yüzden döndüğümü hissetti. O çığlığa cevap verdiğimi hissetti.

Karnıma kadar inip tekrar yüzüme çıkıyorlar. "Finn. Beni dinle."

"Eva." Kendini toparlıyor. "Ne oluyor lan?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu sözleri ruhumun her zerresiyle söylüyorum. Ne oluyor lan? Bu da ne?

Sikeyim.

Eva hamile değil.

Bir öneri kendini gösteriyor. *Senin değil. Başka bir adamın bebeğine hamile. Hızlı ama imkansız değil.*

Bunun doğru olmadığını biliyorum. Kırık kalbini ne kadar dikkatli korumaya çalıştığını biliyorum. Öyle herkesle yatağa girmez. Ailesinin evinden benimle ayrılması bile bir mucizeydi. Eva Morelli'nin bana verdiği her saniye, Lane için o kadar üzüldükten sonra bir hediye idi.

Ben de tam bir piç gibi bunu onun yüzüne fırlattım. Onu eve gönderdim, muhtemelen bunu keşfetti.

Bunu ben yapmadım. Bunu ben yapmış olamam. Bu şeyi biz yapmış olamayız.

Bir kadını hamile bırakmak, asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey. Evlenmek mi? Aile kurmak? Asla. Ve kendi iyiliğim için değil, onların iyiliği için.

Ben Eva gibi kaçınan değilim. Bazı şeyleri halının altına süpürmem. Gerçeği kendimden saklamam. Asla saklamam.

"Finn." Eli dirseğimi kavradı.

Bebek ağladığında yüzünün nasıl değiştiğini gördüm. Parmak uçlarının hâlâ düz olan karnına nasıl dokunduğunu gördüm.

Hayır.

Elini dirseğimin içine sokup onu dans pistinden uzaklaştırıyorum. Nazik ama kararlıyım. Bunun hakkında konuşacağız. Bunun tam olarak nasıl olduğunu öğreneceğiz.

"Finn, dur." Sesinde bir panik notası var. Bunu benden saklamaya çalışıyordu. Haklıydım. Daha önce garip davranıyordu. Çekingen davranıyordu. Bana kızgın olduğu için değil... ya da *sadece* kızgın olduğu için değil. Bunun sebebi...

O kelimeyi düşünemiyorum bile.

Şimdi olmaz. Tüm bu insanların önünde olmaz. "Eva," diye sesleniyor biri.

Kim olduğunu bilmiyorum. Annesinin binlerce arkadaşından ya da tanıdıklarından biri. Hiç fark etmez. Eva ile hayatlarımızı mahvetmek üzere olan felaket hakkında gerçek bir konuşma yapabileceğim bir yere varmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Kollarımdan çekiştirerek el sallıyor. "Tatlı masasıyla ilgili bir sorun var." Eva onlara *düğün* der gibi küçük bir kahkaha atıyor, *değil mi?* "Birkaç dakika içinde döneceğim."

Her kimse ona inanıyor gibi görünüyor. Arkamızdan ayak sesleri gelmiyor. Tatlı masasında bir sorun var. Tanrım. Bu dünyanın sonu ve o buzlu kurabiyeler ve makaronlar hakkında sorunsuzca bahaneler uyduruyor.

Beni koruyor çünkü onu bir manyak gibi yönlendiriyorum. Öyle olduğumu biliyorum ama duramıyorum.

Burada çok fazla insan var. Geniş alanda bile bir kalabalık oluşturuyorlar. Met'te duvarlardaki resimleri görmek imkansız. Nispeten تنها bir galeriye girene kadar köşeyi dönüyoruz.

Yeterince تنها değil. Daphne'nin düğününden gelen müziği hâlâ duyabiliyorum. Hala seslerin konuşmalarını duyabiliyorum. Yeterli olmalı.

Bir annenin küçük kızıyla birlikte resmedildiği bir tablo duvardan bize bakıyor. Birlikte huzurlular. Mutlular. Anne dikiş dikerken eğilmiş, kızı da ona doğru yaklaşıyor.

Omuzlarından tutup önünde sıraya diziyorum. "Eva." "Ne?"

"Eva."

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Çenesini kaldırıyor, gözleri parlıyor. Eva şimdi hiç de kırılgan görünmüyor. Tamamen Morelli'nin gözdağı ve küçümsemesine sahip. "Kesinlikle olmaz."

Tanrı'ya yemin ederim ki, ipin ucundayım. En sonuna. Baksana. İşte gidiyor. Ama Eva mulish oluyor. Bunu o güzel, inatçı ağzından anlayabiliyorum.

"Eva."

Hiçbir şey.

Kelimeler bu anın tüm korku ve öfkesi için yeterli değil. Geçmişimizle birlikte aramızda uğulduyor. Artık bir geçmişimiz var, Eva ve benim. Birbirimizin derisinin altına girdik.

Tanrım, onu istiyordum. Onu o odada gördüğüm andan itibaren.

On

u. Onu şimdi istiyorum.

Onu deli gibi özlüyorum ve bana söylemediği bu şey? Durmuyor. onun için ne kadar acı çektiğimi.

Öpmek için eğildim.

Eva başını çeviriyor.

Soğuk bir şok. Bunu beklemeliydim.

Aldığı her nefeste boğazı geriliyor. Bu şekilde dışlanmak, kendi son kullanma tarihini bilmek gibi acı veriyor. Ciğerlerim bir an için çalışmayı bırakıyor ama onunla savaşmaya devam etmek için havaya ihtiyacım var. Savaşarak öleceğim.

"Hadi ama Morelli. Dans pistinde bu kadar utangaç değildin."

"Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Çok basit. Çok kesin. Herkes Morelli kardeşlere bıçak gibi keskin oldukları için kredi verir, ama Eva kaburgalarımın arasına bir tane kaydırды. Geldiğini gördüm. Durduramadım.

"Yani bana kızgınsın. Bu yalan söylemek için bir sebep değil."

Bana bakmak için dönüyor, başını duvara yaslıyor. "Her şey bitti, tatlım."

Silahı onun eline verdiğimi biliyorum ama *lanet* olsun. İçgüdüsel olarak çenesini yakaladım. Eva bana bakıyor, zor nefes alıyor. Daha bitmedi. Tartışma bu. "Beni öpmek istemiyor musun? Ben seni öpmek istiyorum."

Ağzı ince, öfkeli bir çizgiye dönüşüyor ama hareket etmiyor. Bu bir davet değil.

Ama bu bir ret değil.

Avantajımı kullanıyorum ve gözlerindeki öfkeye rağmen onu öpüyorum.

Orada, bir ses diyor ki. *İşte*. Yumuşak ve güzel bir tadı var ve sanki ondan bir pislik gibi ayrılmamışım gibi içimde eriyor. Sanki kuma çizdiğimiz her çizgiyi aşmamışım gibi.

Eva'nın vücudu tıpkı dans pistinde olduğu gibi benimkine doğru hareket ediyor. Aynı anda hem tatlı, hem şehvetli, hem de bir kraliçe gibi. Kolları boynuma dolanıyor. Kalçaları benimkilere bastırıyor. Sırtı, çocuğuyla birlikte bir annenin resmedildiği tablonun yanındaki duvarla buluşuyor.

Resimde babam yok.

Bu düşünceyi onun öpücüğünde boğdum. Kendimi onun içinde kaybediyorum. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi onu yalıyor ve tam bir konsantrasyonla ısııyorum. Resepsiyon bitebilir, umurumda değil. Müze görevlileri gecenin sonunda insanları dışarı çıkarabilir.

Eva ağzıma karşı sinirli bir ses çıkarıyor. Bunu anlıyorum. Bunun daha fazlasını istediği anlamına geldiğini bilecek kadar onun yatağında saatler geçirdim.

Ben de daha fazlasını istiyorum ve alacağım. Bu resepsiyona geldim, onu bu galeriye çektim ve ona ikimizin de istediğini vereceğim.

Kendimi onun ağzının derinliklerine bıraktım. Vücudunun benimkine yaptığı eşit baskıya. Bir öpücük için bile olsa kalçalarının küçük yuvarlanışlarına ve kıpırdanışlarına.

Eva onu becermemi istiyor. Yaptığı her hareket ve çıkardığı her sesle adeta yalvarıyor.

Boynunun yan tarafına sokuluyorum. Kulağının memesini ısııyorum. Onu titretiyorum. Bu basit bir sebep sonuç ilişkisi. Teninin bu gerginliği kalçalarını döndürüyor. Dudağındaki bu çekiştirme bir ses çıkarıyor. Hepsi bu.

Onu daha sert öpüyorum, onu keşfediyorum. Onu ezberliyorum. Bunu unutmayacağım. Nasıl unutabilirim bilmiyorum. Bu mükemmelliğin tadı. Sıcaklığın ve evin tadı.

Bu o.

Kulağına doğru eğildim. "Eva."

"Senden nefret ediyorum."

"Senden nefret etmiyorum. Seni *istiyorum*."

Keskin bir nefes aldı ve yıkıldı.

İlk hıçkırığı sadece bir başlangıç. Eva kimseyi rahatsız etmemek için hıçkırıklarını sessiz tutuyor ama hıçkırıklar tüm vücudunu sarsıyor.

Sikeyim

.

Bu

doğru.

Öyle olduğunu biliyordum. Parmak uçlarının karnına dokunduğunu gördüğüm andan beri biliyordum. Ama bir şekilde başka bir şey olabileceğini düşündüm. Bir şekilde umudumu korudum.

Eva, ben onu kollarımın arasına alıp sıkıca tutana kadar kaskatı ve dik duruyor. Omuzları titriyor. Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirip onu sustururken kendi acım içimi parçalıyor.

Bunun doğru olmasını istemedim. Bunun onun başına gelmesini istemedim. Eva'nın hıçkıra hıçkıra ağlaması sadece bir haberciydi. Benden bir bebek sahibi olmak ancak bu kadar yıkıcı olabilir.

Benim bebeğime hamile.

Bunu hiç istememiştim. Sadece kendim için değil, Eva için de. Ömür boyu mutluluğu hak ediyor ama onun yerine saat gibi işleyen bir saati var.

Boğazım düğümleniyor. Eva hâlâ ağlıyor. Umarım bir şey söyleme yeteneğimi geçici olarak kaybettiğimi fark etmez. Bu hamileliği birkaç dakika önce öğrendim ve şimdiden kalbime bir bıçak saplandı. *Benim bebeğim değil, diye bağırıyor* derinlerden bir ses. *Oğlum değil. Çocuğum değil.*

Bunu burada yapamam. Lanet Met'te olmaz. Düğün resepsiyonunda olmaz. Yapamam.

Eva'yı gözyaşlarının arasından öpüyorum. Tuzlu, çaresiz bir pkt bu ve Eva kollarını boynuma dolayıp beni geri öptü. Omzu anne ve kızın resmine çarpıyor.

Dudaklarının ilk dokunuşunda sertleşiyorum. Bedenim Eva'yı kederden daha çok istiyor.

Eva'yı daha çok istiyorum.

Ve... Ona ihtiyacım var. Onu evimden gnderdiğimden beri perişan haldeyim.

Hayvanlar bile çiftlerinin gittiğini bilir. Atlar kesinlikle bilir.

Seks bir çözüm değil. Sahip olduğumuz tek şey. Hala hayattayız ve buna sahip olacak kadar farkındayız.

Elbisesini kalçalarına kadar ittiğimde bana karşı koymuyor. Klotunu yana kaydırdım. Ağzıma szszce yalvarmadan ve bana tırmanmaya çalışmadan önce fermuarımı zar zor açıyorum.

Ben bir centilmenim. Onu duvara yasladım. Yavaşça sokuyorum.

Eva ıslandı.

Bu insanlığın lanet olası mucizesi, değil mi? Ona yaptıklarımın sonra hala beni becermek isteyebilmesi. İkimize de yaptıklarımın sonra.

Yaptığım şey onun kaygan sıcağında kayboluyor. Onu duvara yaslayıp sikerken kayboluyor. Etrafımda kenetleniyor, vücudu daha da ısınıyor. Tırnakları yakamın yanındaki deriyi test ediyor, daha fazlasını arıyor. Buluyor. Küçük hilaller gömleğimin altına giriyor.

Hangimizin diğerini daha sert sikmeye çalıştığından emin değilim. Eva kendini üzerime bırakıyor. Onu becermek için ıldırıyorum. Ellerimle kçını desteklerken yaptığı her hareketi hissedebiliyorum.

Bu harika bir şey.

Eva, kaldırımdaki çatlaktan çıkan bir gl. Biz, birlikte, fırtına okyanusun üzerinden gelirken güvenli bir limanız. Fırtınanın çoktan gelmiş olması önemli değil. Onu bizim yaratmış olmamız önemli değil.

OceanofPDF.com

FINN boynumun kenarını öpüyor, sıcak ve uzman. Bu onun içindeki playboy. Met'te bir duvara yaslanmış sevişirken hıçkırmaktan başım dönüyor.

Yanlış olması umurumda değil. İkimizin de koruması gereken itibarları olması umurumda değil. Hayatımı ailemin parçalanmasını engelleyerek geçirdim ve şu anda umurumda değil.

Kendinden emin playboy kayboluyor. Finn başını omzuma koyuyor ve hayatta kalabilmesinin tek yolu buymuş gibi beni beceriyor.

Ben de öyle hissediyorum.

İronik, değil mi? Artık endişelenmemize gerek yok. Prezervatif için uğraşmasına gerek yok çünkü ben zaten onun bebeğine hamileyim. En kötü kabusu çoktan gerçek oldu. Canlı, tam önünde.

Kalçalarımın açısını değiştiriyor ve klitorisimle teması tüm tutarlı düşüncelerimi silip süpürüyor. Boşalmaya başladığımda Finn homurdanıyor. Beni kendisine doğru bastırıyor. Öncekinden daha sert. Saf bir rahatlama sesi çıkarıyor.

"İyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor
çeneme karşı. Başımı çeviriyorum ve onu
öpüyorum.

Evet. Öyle. İçimde kendini kaybetmesi iyi hissettiriyor. Her zaman öyle.

Belki her şey yoluna girer. Belki bu kabus neredeyse bitmiştir. Bir şansımız var. İhtiyacımız olan tek şey bu.

O an geldiğinde umut şampanya köpükleri gibi yükselir. Daphne'nin karşılama sesleri galeriye süzülür. Finn'in gerginliği vücuduna geri dönüyor. Keşke bıraksaydı. Son ana kadar olduğu gibi iyi bir adama dönüşmesini. Aşık olduğum Finn Hughes'a geri dönmesini.

Kendimizi birbirimizden ve duvardan kurtarıyoruz. Elbisemi yeniden düzenliyorum. O ceketinin düğmelerini açıyor, gömleğini düzeltiyor ve yeniden düğmeliyor.

İkimiz de duvardan uzaklaşıp resme bakıyoruz. Bu resimdeki çocuğun babası nerede? Yan odada mı? İş yerinde mi?

Öldü mü?

Yoksa resim onun bakış açısından mı? Karısına ve çocuklarına bakan izleyici mi olmak istiyor?

Bu resmin bir baskısını daha önce görmüştüm. Neredeyse herkes gördü. Ama hiç böyle düşünmemiştim. Finn Hughes'un kollarında duygusal bir çöküş yaşarken, orijinali hiç yakınımıdaki bir duvarda asılı olmamıştı.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam edebilirim. Son zamanlarda, sonsuz bir gözyaşı kuyusu gibi görünüyorum. Bunun yerine derin, eşit nefesler alıp saçlarımı okşuyorum. Elbisemi yeniden düzenlediğim gibi düşüncelerimi de düzene sokuyorum.

Finn ellerini ceplerine soktu. Benden bir adım bile uzaklaşmadı ama aramızda yeni bir mesafe var.

Midem bulanıyor. "Finn."

Kafasını hızlıca sallıyor, sanki düşüncelere dalmış gibi. "Evleneceğiz tabii ki."

Yüzüme bir tokat gibi indi. Darbenin ve acının etkisiyle geri çekildim. Finn fark etmedi. Bana bakmıyor bile. Bir süre daha anne ve kızın resmini inceliyor, sonra dalgınca bana doğru dönüyor.

"Finn."

"Duyuruyu önümüzdeki ay yapacağız. Daphne'nin düğününe çok yakın olmayacak ama doğumdan önce evlenmemiz için bize zaman bırakacak."

Öfke tekrar içeri doluyor. Bu galeriyi ateşe verebilir. "İdeal olarak gösterime çıkmadan önce, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

"Yani kısa bir nişanlılık planlıyorsunuz."

"Belli ki." Finn'in kaşları çatılıyor, sanki kasıtlı olarak anlamazlıktan geliyormuşum gibi. Bu da suratına bir tokat daha. Bunu yapmanın doğru yolunun bu olduğunu nasıl düşünebilir? Bunu isteyeceğimi nasıl düşünebilir? "Herkesin bildiği kadarıyla biz zaten nişanlıyız, bu yüzden nispeten acele bir düğün uygunsuz olmaz."

"Mükemmel bir plan. Aklınızda bir mekân var mıydı?" "Sanırım ailenizin kilisesi."

"Sen Katolik değilsin."

Finn bunu elinin tersiyle iter. "Öylesin. Ve eminim yapılması gereken şeyler vardır.

Rahipten izin ya da her neyse." "Babam çok heyecanlanacak."

Ya kırılğan ses tonumu fark etmiyor ya da aklı başına gelene kadar *ona* tokat atma isteğimi bastırmamı umursamıyor. Aslında bunu yapmazdım ama o an dramatik bir şey yapmamı gerektiriyor.

Bunun yerine, buz gibi soğukkanlılığımı iki katına çıkarıyorum. Geçmişte bana çok iyi hizmet etmişti. İçimden bir ses bunun artık işime yaramayacağını fısıldıyor ama artık çok geç. Kızgın olmaya kararlıyım. İncinmekten kendimi alamıyorum. Ağzından çıkan her kelime daha çok acıtıyor.

"Bu bir avantaj o zaman. İşleri zorlaştırmasını istemem."

"Annem kendini kaybedecek."

"Onunla konuşacağım," diyor Finn.

"Çok mutlu olacak. Bir yılda üç düğün mü? Yani ilgi odağı olmak için üç şansı olacak."

"İlgi odağı olmasına izin verdiğim için mutluyum. Eminim o da planlamaya dahil olmak isteyecektir."

"Oh, *kesinlikle* eminim. O zaman ona haberi verecek kişi sen olacaksın?"

"Geçişi en yumuşak hale getirecek olan her neyse."

Geçiş. Sanki beni şirketinin başka bir şubesine taşıyacakmış gibi. Sanki en duygusuz şekilde sahte nişanlılığımızın gerçek bir nişanlılığa dönüşmesini öneriyor.

İncinmişliğim öfkeye dönüşüyor. Erkeklere güvenilmeyeceğini uzun zamandır biliyordum. Zengin erkeklere ve özellikle Constantines'e. Bir saniye bile yanlış bir umuda izin verdiğim için kendime kızgınım ama onu bu yola sürüklememe izin verdiği için ona da öfkeliyim.

Daha iyi bir kadın buna bir son verirdi. Ayaklarını diker, kaşlarını kaldırır ve *ciddi misin* derdi. Ne kadar kötü davrandığını anlamasını sağlardı.

Ama bunu kendi gözleriyle görmesini istiyorum. Daha azını kabul etmeyeceğim.

"Peki ya balayı?"

Finn'in ağzının köşesi aşağıya döner. "Babamdan çok uzun süre ayrı kalamam. Bir haftalığına Paris. Virgin Adaları'nda bir yerim var.

Times'ın *Pazar Stilleri* bölümü için bir şey. Basit tutacağız."

"Basit ama fotoğraflı kanıtlarla desteklenmiş."

"Bu doğru."

İnanmayan bir kahkaha attım. "Annen ne düşünecek?"

"O olacak..." Finn aslında birkaç dakika boyunca bunu düşünür. "Yuva kurmaya karar verdiğim için memnun olacak. Dışarı çıkıp etrafta dolaşmayı bırakmamın zamanının geldiğini düşünüyor."

"Bunu kesinlikle yaptın." "Evet.

Sanırım öyle."

"Konuk listesi hakkında bir fikrin var mı?"

Finn başını sallar. "Bu konuda çizgiyi aşmamamız gerekecek. İnsanların bir Hughes düğününün nasıl olması gerektiğine dair beklentilerini kontrolden çıkmadan karşılamalıyız."

"Peki ya baban?"

Sanki çok ileri giden benmişim gibi göz kırptıyor. Finn'in hiçbir fikri yok. Öfke göğsümün ortasında yanıyor. Bana aйтmış gibi görünmeyen bir öfke. Ben sinirlenmem ve taşkınlık yapmam. Bu benim cephaneliğimde hiçbir zaman bir araç olmadı. Hiç bu kadar kızgın olduğumu hatırlamıyorum.

"Peki ya babam?"

"Törene katılabilecek mi? Eğer yapacaksa, bunu onun yeteneklerine göre tasarlamamız gerekecek. Ve resepsiyon..." Dudaklarımı büzüyorum ve Finn'in başının üzerindeki bir noktaya bakıyorum. "Daphne ve Emerson resepsiyonda beş yüz kişiyi zor atlattılar. Bir Hughes düğünü olsa... bu en az yedi elli eder."

"Eva, bu-"

"Eğer istediğin sonucu elde etmek istiyorsan bazı kararlar vermek gerekecek. Babanın neler yapabileceğini benden daha iyi biliyorsun. İçimde öyle ya da böyle bir his var. Ya törene katılabilecek ya da resepsiyonda bir konuşma yapabilecek."

"Bunu anlamak için zamanımız var."

"Bu akşamki yemeği beğendin mi?"

Finn'in gözleri kısıldı. "Yemek yemedim."

"Ah, doğru ya. Geç geldin. Yemek işini benim halletmemi istediğin bir şey mi var?"

Asılı kalan ve sürüklenen bir an boyunca sessiz kalıyor. Kalbimdeki acıyla birlikte kendini büküyor. "Bunların hiçbirini halletmek zorunda değilsiniz. Biz halledebiliriz.

adliyede evlensinler, umurumda değil."

Gerçek bir şaka yapmış gibi gülüyorum. "Basın açıklamaları için bir adliye binası yeterli olmaz. Ciddi ol, Finn."

"Ben ciddiym. Tüm bunlara daha sonra karar verebiliriz."

"Bu tür etkinlikler böyle olmaz. Kısa bir süre içinde bir düğün düzenlemek mümkün ama ideal değil. Leo ve Haley'nin evlendiği zamanki gibi de değil. Sen Finn Hughes'sun, hatırladın mı?"

"şimdilik," diye karşılık veriyor. "Ve bu bir düğün, ticaret görüşmesi değil. Bu, lisans almak kadar basit olabilir."

"Her şeyi çözmüşün o zaman." *Buna* kendi başına karar verdi. Sahte randevu bir şeydir. Sahte bir ilişki. Hatta sahte bir nişan. Ama sahte bir evlilik? İçinde gerçek aşk olmayan, sadece görev olan bir evlilik mi?

Finn de bunu teklif ediyor. Parmağıma bir yüzük takacak ve beni kendinden uzaklaştıracak. Beni evinin ayrı bir kanadında, *hayatının* ayrı bir kanadında tutacak ve kaçınılmaz olduğunu düşündüğü geleceği beklerken beni kol mesafesinde tutacak.

Finn'den istediğim bu değil. Kendime bunu söylemiş olabilirim ama sahte bir şey istemiyorum. Acıtacağını bilsem bile istediğim asla bu değildi.

"Eva." Sesi şimdi incinmiş gibi geliyor ve bu saçmalık. Onu inciten ben değilim. O beni incitti. Burada, bu sanat galerisinde durdu ve bunu tekrar tekrar yaptı. "Evlendiğimizde daha kolay olacak."

"Sadece bir sorun var." Kendimi tam boyuma çekiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Sadece kendimi korumuyorum. Finn'in küçük bir parçasını da koruyorum.

Finn şu anda bana bunu yaptığı için çok kızgın olsam bile çocuğumuzu koruduğumuzu düşünmek bana sıcak ve parlak bir his veriyor. Sanki sahip olduklarımızın bir önemi yokmuş gibi burada durmak. Sanki bana içi boş bir evlilik taklidi sunabilirmiş ve bu yeterli olabilirmiş gibi burada durmak.

"O da ne?" Finn soruyor. Gözleri kararıyor, sanki kaçırdığı bir ayrıntıyı bulmak için konuşmamızı tekrar ediyor.

"Bana hiç evlenme teklif etmedin." Gözleri büyüdü. "Hiç sormadın. Ve asla ama asla evet demeyeceğim."

Ona sırtımı döndüm ve uzaklaştım.

OceanofPDF.com

Ben mümkün olan her şekilde bir aptalım.

Eva'nın evine gidip af dilemek yerine o düğün resepsiyonuna gittiğim için aptalım. Ona evleneceğimizi duyurduğum için aptalım. Sanki Eva Morelli, bir kraliçe, benim acınası teklifimi kabul edecekmiş gibi. *Kimse Leo Morelli'ye ne yapacağını söyleyemez*, demişti bana bir keresinde. Kimse Eva Morelli'ye de ne yapacağını söyleyemez.

En azından bir tabloya bakıp onunla evleneceğini ilan etmiyorlar.

"Limon çiğnemiş gibi görünüyorsun." Hemingway çalışma odasının kapısına yaslanmış, kaşlarını kaldırarak beni inceliyor.

"Teşekkürler."

"Bu *seni limon çiğnemiş gibi gösteren şeyin* şifresi miydi Finn? Şehirde kötü bir gece mi geçirdin?"

"Evet. Korkunç bir gece geçirdim."

"Arkadaşlarımdan biri bana mesaj atarak Eva Morelli ile kız kardeşinin düğününde kavga ettiğinizi söyledi."

Aman Tanrım. Hiç bitmeyecek, değil mi?

Oh, olacak. Sen istemeden önce. Kafamın içindeki gerçekçi ses bir türlü **s u s m u y o r .**

"Konuşmadık. Tartıştık."

"Sahte nişanınızda bir sorun mu çıktı?" "Tanrım, Hem.

Sesini alçalt."

"Özür dilerim." Şimdi abartılı bir fısıltı kullanıyor. "Demek istediğim, sahte nişanınızda bir şeylerin ters gittiği açık. Bu konuda konuşmak ister misin?"

Önümdeki dizüstü bilgisayarı kapattım. Kendime öfkeyle uyandığım bu sabahın erken saatlerinden beri çalışmaya çalışıyorum. Öfkeyle duş aldım, öfkeyle giyindim ve iki saattir öfkeyle çalışıyorum.

Hemingway'e bunun tam olarak nasıl yanlış gittiğini anlatacak kelimelerim yok. Kocaman bir ikiyüzlü gibi görüneceğim. Daha da kötüsü, bir planım yok. Planım onunla evlenmekti. Eva bunu yüksek topuğunun altında ezdi.

"Henüz bu konuda konuşamam," diye itiraf ediyorum. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Çok kızgınım."

Şimdi bana kocaman bakıyor. "Ona mı?" "Kendime."

"Pekala." Hemingway doğruldu. "Burada böyle oturmak yerine onu aramalısın. Aynı tarafta olursanız daha iyi olur."

"Öyle olmadığımızı nereden biliyorsun?" "Yüzünüzden."

"Yüce İsa."

"Ayrıca kahvaltı vakti geldi. Geliyor musun?"

"Tamam."

Mutfakta göreceli bir huzur var. Hemingway masadaki koltuğundan bana bir başparmak işareti yapıyor. Jennifer yumurtaları tabaklara koyuyor.

"Ben onları böyle seviyorum," diyor babam. Diğer tarafına oturuyorum. En azından iyi bir sabah geçiriyor.

"Finn dün gece kötü bir gece geçirdi," diye anons ediyor Hemingway. Ona ölümcül bir bakış attım.

"Kötü bir gece miydi?" Babam gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Partilerinden birinde aşırıya mı kaçtın?"

"Evet, aynen öyle."

Bir bakıma Hemingway haklı. Eva'ya aşırı düşkündüm. Ona dokundum, öptüm ve onu bir sanat galerisinde becerdim. Ona yine aptalca bir şey söyledim. *Ve* topuklarının üzerinde dönüp gittiğinde onu takip etmedim.

"Portakal suyu," diyor babam. Çatalını uzatıp bardağıma vuruyor. "Bunun yardımı olur."

"Öyle mi?"

"Akşamdan kalmalara iyi gelir."

Hemingway bana sırtlıyor, küçük pislik. "Ben de öyle duydum. Portakal suyu akşamdan kalmalar için harikadır."

"Akşamdan kalmaya başka ne iyi gelir biliyor musunuz? Sessizlik."

Hemingway dudaklarını büzüyormuş gibi yapıyor, sonra yumurtasına ve tostuna saldırıyor. Üçümüz, eğer bu kadar kızgın olmasaydım, arkadaşça olabilecek bir sessizlikte yemek yiyoruz.

Benden çıkıp diğerlerinin içine sızıyor.

Hemingway ayağa kalkıp tabağını kaldırdığında henüz beş dakika bile olmamıştı. "Bu harikaydı. Ev ödevim var. Sonra görüşürüz, baba."

"İncelememi istersen haber ver," diyor babam.

"Yapacağımı biliyorsun, baba." Hemingway mutfak kapısından gülümser ve sonra gider.

Yumurtalarım ve tostum tatsız. Yine de yemeye devam ediyorum. Jennifer lavaboda kendini meşgul ediyor. Babama göz kulak olurken bizi yalnız bırakmaya özen gösterdiğini söyleyebilirim.

"Yani." Babam yumurtalarını umursamıyor gibi görünüyor. Hem de hiç. "Uzun bir gece o zaman?"

"Evet."

Normalde ona bir hikaye anlatırdım. Elimden geldiğince onu meşgul ederdim. Ama şu an içimden gelmiyor.

Bekliyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Bir parti kontrolden çıktı, öyle mi?"

Elimi yüzüme sürüyorum. "Parti falan yoktu baba. Hemingway şaka yapıyordu. Sadece fazla uyuyamadım."

"Aklında bir şey mi var?" "Hayır."

Ona söyleyeceksem, anlamasını istiyorum. Bunun mümkün olmadığını biliyorum. Dünyanın bu kadar acımasız olabilmesi beni kızdırıyor. Varlığımla onu daha iyi bir hale getirememiş olmam beni öfkeliyor.

"Bazen sadece konuşursam daha iyi hissediyorum." "Gerçekten söyleyecek bir şey yok."

Tostunu bitiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, elinde bir bardak portakal suyu var. "Arkadaşlarından biriyle mi ilgili?"

"Arkadaşlarımdan biriyle ne ilgisi var?"

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, Hemingway'e o kadar benziyor ki göğsüm sıkışıyor. "Uykusuzluğun. Senin kötü geceler."

"Bugün programında ne var baba?" "Phineas."

"Toplantı var mı? Golf oynayacak mısınız?"

Ben bir pisliğim. Sadece öyle hissetmiyorum. Ben lanet bir hıyarın fiziksel olarak vücut bulmuş haliyim. Ona kızgın olmaktan kendimi alamıyorum.

çoğunlukla kendimi gazlamak istiyorum. Daha fazla zaman istemekten kendimi alamıyorum. Elde edebileceğimden daha fazlasını istemekten kendimi alamıyorum.

"Programımla pek ilgilenmiyorum. Ben seninle ilgileniyorum." Portakal suyundan bir yudum alır.

"Ben gerçekten iyiyim."

"Finn, seni tanıdığımndan beri yumurtaya hiç bu kadar kızmamıştın." "Ben-
" Çatalımı çırpılmış yumurtaya çok sert batırdım ve dişleri tabağı sıyrıyor. "Yumurtalara kızgın değilim."

Şimdilik aklı başında ama zaman kısa. Her şey için kısa. Eva'yla ne yapacağımızı bulmak için kısa. Çocuğu koruyamayacağım bir şeyden nasıl koruyacağımı bulmak için kısa.

Kısa ama çok uzun. Yıllarını bensiz geçirmek zorunda kalacak. Ya da daha kötüsü, yıllarca bana ve bir çocuğa bakmak zorunda kalacak.

Eva için bunu istemiyorum. Eğer bir oğlu olursa - eğer *benim* oğlum olursa - o zaman bu kadar. Hayatının geri kalanı. Bir parmak şıklatmamla gider.

Eğer burada olmasaydım, bunların hiçbirisi olmazdı. Morelli Malikanesi'nde benimle çıkmasını istemenin çok ötesinde. Tüm bunları durdurmak için yıllar öncesine gitmemiz gerekecek.

"Seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Göğsümdeki ateşli acının bir kısmını dışarı atıyorum. Çatalı masa örtüsünün üzerine fırlatıyorum. Babam bana bakıyor, yüz ifadesi sakin. Bundan nefret ediyorum. Onunla geçirdiğimiz bu anların elimizde kalan tek şey olmasından nefret ediyorum. Hatırlamayacak bile. Soru sormanın bir anlamı yok. Bu konuşmayı yapmanın hiçbir anlamı yok.

"Neden?" Sormamak için çok fazla. "Nasıl biteceğini bildiğin halde neden bebek yaptın?"

Bana göz kırpmıyor.

Çok ileri gittim. Ona cevaplayamayacağı bir soru sordum. Ve her neyse, artık çok geç. Hemingway ve ben buradayız, hoşuna gitsin ya da gitmesin. Sözümü geri almak için ağzımı açtım ama tılandım. Her şeyden. Benim çektiklerimi çekecek bir bebeğin doğacak olması gerçeği. Öz babamın neden bahsettiğini bilmeyebileceği gerçeğinden.

"Pekala, Finn." Portakal suyunu masa örtüsünün üzerine koyuyor ve parmak uçlarıyla örtünün üzerine vuruyor. "Çocuklar umudun işaretidir."

"Umutsuz olsa bile mi?"

Omuz silkiyor. Gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı var. Bu, konuşmanın izini kaybettiği anlamına mı geliyor yoksa sadece anlamıyor mu bilmiyorum.

nereden geldiğimi.

Ama sonra.

"Hayatta olduğumuz süreçte hiçbir şeyin umutsuz olmadığını iddia edebilirim."

"Hayır mı? Ya kaderimizde her şeyi kaybetmek varsa? Bu umutsuz görünüyor." "Oh, hadi ama. Kader umutla da ilgilidir."

"Peki ya değilse? Ya kaderiniz umutsuzluktaysa? Ya hiçbir şeyi değiştiremeyeceğinizi biliyorsanız?"

"Bu olamaz." Gözlerine bir pırıltı gelir. "Sona ulaşana kadar sonunu bilemezsin. Bir insanın kaderi her an değişebilir."

"Çocuklardan bahsediyorum baba. İstemediğin bir gelecek karşısında bile çocuk sahibi olmaktan bahsediyorum."

"Kanıtınız var mı?"

"Gelecekten mi?"

Evet. Tam önümde oturuyor. Ona dönüşmekten kaçınamam. On yıldan kısa bir süre içinde, o yolda emin adımlarla ilerliyor olacağım.

"Aha. Yapamazsın. Çünkü yapamazsın. Geleceğin ne getireceğini kimse bilemez."

"Öyle değil mi?"

"Tabii ki hayır. Bu kadar harika olacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu." Gülüyor ve ben buna dayanamıyorum. Dayanamıyorum. Duyguların yıkanması. Zihnim onun gerçek kahkahasını işaretliyor. Bunu daha fazla duyamayacağım. "İş dünyasından biraz anlarım. Çocuklar hakkında pek değil. Yolda olduğunu öğrendiğimde dehşete düştüm."

"Beklediğiniz gibi olmayacağımı mı?"

"İhtiyacın olan şey ben değilim." Dudaklarını büzüyor. "Söylediklerimin arkasındayım. Çocuklar umut demektir. Geleceğin onlara layık olacağına dair umut elbette. Ama hatalarını affedecekleri umudu. Ve sen de bu durumun üstesinden gelmeyi öğreneceksin. Benden bir adım öndesin."

"Nasıl yani?"

"Sen her zaman pragmatik oldun, Phineas. Sonunda hepimizin aynı olduğunu biliyorsun."

"Öyle miyiz?"

"Herkes doğar." Masa örtüsüne bir çizgi çizer. "Herkes bir gün ölür."

"Bu nasıl umut verici olabilir?"

"Bu umut verici çünkü her şey siz hayattayken gerçekleşiyor. Burada sadece kısa bir süre kalacağınızı hep biliyordunuz. Bunu her zaman anladın." Ellerini önüne doğru kaldırıp iki yumruk yapıyor. "Bu yüzden hayatı her zaman boğazına kadar aldın."

"Sadece umutsuz bir pislik olmadığımı emin misin?"

"Bakın. Hayat siz ve Tanrı arasındadır. Her iki taraf da noktalı çizgiyi imzalayana kadar anlaşma bitmiş sayılmaz. Bitene kadar da bitmez. Her zaman umut vardır."

Belki de haklıdır. Belki de hep çok şey biliyordum. Belki de kesinliğe çok inandığım için kendimi umuttan mahrum bıraktım.

Kendime hayattan alabildiğim kadarını aldığımı söylüyordum ama bunların hiçbirini istediğim şeyler değildi. Tüm o insanlar, tüm o ilişkiler, tüm o partiler... Hiçbirini istemiyordum. Onlar sadece gerçekten istediğim şeylerin ucuz, sığ ikameleriydi.

Eva. Her zaman Eva.

O güzel, güçlü ve o kadar becerikli ki, kendinden aşağı erkekleri ağlatıyor. Çoğu onunla başa çıkamaz. Kendilerinden daha zeki birini sevmezler. Ondan korkmuyorum.

Bu onu daha da çok istememe
neden oluyor. "Bu tostı sevdim,"
diyor.
"Ne?"

"Tost. Güzelmiş." Babam gözlerimin içine bakıyor ve ben gülüyorum. Bu, çocukken bir şeye üzüldüğümde söylediği türden saçma bir şeydi. Bir şeyin dünyanın sonu olduğunu düşündüğümde. Dünyanın sonunun çoktan geldiğini anlamadan önce. "Ama biliyor musun Phineas?"

"Anlat bana."

"Daha fazla tereyağı ve reçelle daha iyi olur. Sadece kuru ekmek olsa bile tostı sevdiğinize yemin edebilirsiniz ama bu sadece gerçeği inkar etmektir. Reçelle daha iyi oluyor. Lafı açılmışken-" Masanın ortasındaki küçük tabaktan bir kaşık alıyor ve kalan tost parçasının üzerine reçel sürüyor. "İşte oldu. Daha iyi oldu. Bu reçeli nereden buluyoruz? Tattıklarımın en iyisi."

"Jennifer evde yapıyor aslında." Bu onun hobilerinden biri. Her iki haftada bir buzdolabında bir kavanoz belirir. Böğürtlenli. Ahududu. Özellikle keskin bir beктаşi üzümü.

"Şimdi." Babam bir ısırik alıyor ve gözleri kapanıyor. "Seni rahatsız eden bir şey vardı. Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

OceanofPDF.com

şimdi Finn'e haber verildiğine göre, kendimi işe vermekten başka yapacak bir şey yok.

Sorundan kaçıyor muyum? Kesinlikle hayır. Sorun falan yok. Finn'in kabul edilebilir çözüm fıkri gerçek bir evlilik yapmak ve zgn, ayrı hayatlar yaşamak. Bebeği düşünmüyor bile.

Son.

Dünya üzerinde bu konuyu konuşabileceğim başka kimse yok. Henüz yok. Finn'e söylemeden önce ailemden kimseye söylemek istemedim. Leo'nun haberi bile yok.

Yanlış geliyor. Etrafta bu sırla dolaşmak zorunda kalmak hoşuma gitmiyor. Ama onlara bu hikayeyi anlatmak da istemiyorum. Finn nişanı gerçekleştirmeyi, benimle gerçekten evlenmeyi teklif etti ve ben onu reddettim.

Annemin kibar, dehşete düşmüş yüz ifadesini hayal edebiliyorum. Leo'nun öfkesini hayal edebiliyorum. Daphne'nin endişesini. Sophia'nın kalkık kaşlarını.

Ve sonra...ne?

Ekranımda bir bildirim beliriyor.

Görünüşe göre olası bir bağışıyla görüşmeye davet edildim. Son dakika toplantısı. Beş dakika sonra, günün sonunda.

Bu toplantılar yarı sıklıkta gerçekleşiyor. Ailemiz Morelli Fonu'nun birincil bağışısıdır, ancak zaman zaman başka bağışılarımız da olur. Varlıklı aile dostları ya da babamın veya kardeşlerimin iş ortakları. Aklında belirli bir proje olan ancak bunu yönetecek birine ihtiyaç duyan birkaç varlıklı münzevi bize yaklaştı.

Para dağıtmanın çok fazla emek gerektirmesi işimin komik bir cilvesi. İnsanların önüne öylece atamazsınız, yoksa boşa gider.

Görüşmeyi kabul ediyorum.

Başka ne yapabilirim ki? Leo ve Haley'i ziyarete gidebilirim. Daphne ve Emerson'la yemek yiyebilirim. Sophia'ya mesaj bile atabilirim.

Ama onlara söylemekten kendimi alıkoymak gittikçe zorlaşıyor. Ya da kendimi ele vermekten.

İleriye dönük bir plan konusunda hepimiz rahatlamadan önce aileden kimseye büyük bir duyuru yapmayacağım. Bebeği doğuracağım gerçeği onları rahatlatmayacak.

Çocuğuma bakmanın ayrıntılarıyla başa çıkabilirim. Bundan hiç şüphem yok. Kırık bir kalbin serpintisiyle başa çıkmaya gelince.

İkna olmayacaklar. Hiçbiri gerçek değilse, hayatımın geri kalanında mutlu bir evlilik kurgusunu sürdürebilecek kapasitede değilim.

Ayrıca, Leo'ya Finn'i öldürmemesi için onu ikna edecek bir şekilde söylemeliyim.

Masamdan kalktım ve gerindim. Muhtemel bir bağışçıyla görüşmeden önce böyle hissetmek istemezdim. Saat neredeyse altı. Makyajım akmış. Gömleğim bir şekilde buruşmuş.

Belki de Morelli Holding'in ofislerine gitmeliydim. Yıllar boyunca evdeki ofisimi güzel ve konforlu hale getirmek için çok zaman harcadım. Şimdi kapalı, neredeyse baskıcı geliyor. Bu odadaki her parça kalbi kırık bir kadın tarafından seçildi, evet, ama durumun daha da kötüye gideceğini düşünmüyordu. Finn Hughes'un gelişiyse durumun daha da karmaşıklaşacağını düşünmemişti.

Yanıliyordu.

Sekreterim odaya girdi. Ryan iki yıldır benimle çalışıyor. Çok beceriklidir. Odaya girdiğinde yanlışlıkla ona kaşlarını çatıyorum. "Bayan Morelli, bağışçı geldi, toplantıya devam etmek istediğinizden emin misiniz?"

Yüzümü sosyal olarak kabul edilebilir bir ifadeye dönüştürüyorum. "Evet. İçeri gönderin lütfen."

"Tamam." Ofisimden çıktı ve bir süre sonra yanında başka biriyle yeniden ortaya çıktı.

Finn de onu yakından takip ediyor.

Şaşkına döndüm. Ryan bununla ne yapacağını bilemiyor. Benimle Finn'in arasına bakıyor.

"Bugünlük bu kadar Ryan," diyorum. "Akşam için dışarı çıkabilirsin. Yarın görüşürüz."

Finn, Ryan'ın gitmesine izin vermek için geri çekildi. Sonra telaşla ofisime giriyor ve masanın ortasına bir dosya koyuyor, sanki bir tanıtım toplantısına hazırlanıyormuş gibi.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Finn bana elini uzattı. "Finn Hughes. Morelli Fonu'na yapılacak olası bir bağışı görüşmek için buradayım."

Elini sıkıyorum çünkü bu çok tuhaf ve çok *yanlış*. "Ofisimden ayrılmanız konusunda konuşmak istiyorum. Derhal."

Finn oturuyor. Ben de oturana kadar bana bakıyor, gözleri umut ve teslimiyetle dolu.

"Gitmeden önce Morelli Fonu'nun üzerinde çalışmasını istediğim özel bir proje var."

"Tekrar söylüyorum, nasıl-"

"Demans Vakfı için."

Aman Tanrım. İşte buradaydım, her şey sert ve acımasız olmaya hazırdı. Ama Finn'in ela gözleri, ince bir umut tabakasıyla kaplı umutsuzlukla benimkilere bakarken, onu kovmayı tam olarak başaramadım.

Eninde sonunda alışmak zorunda kalacağım.

Ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. "Kendi vakfını kurma ve finanse etme konusunda tamamen yeteneklisin."

Finn basılı sunumunun ilk birkaç sayfasını çevirip kapağını açık tutuyor. Orada, Morelli Fonu tarafından yönlendirilen projenin önerilen yapısı düz, basılı metin halinde yer almaktadır.

Önce ona, sonra bana baktı. "Kendi vakfımı istemiyorum."

Sesi o kadar alçak ve pişmanlıktan o kadar sert ki ona uzanmak yerine masanın altına yumruklarımı indiriyorum. Kırgınlığım ve öfkem kalbimin etrafında bir düğüm gibi. Özlem ise? Bu daha da kötü. Teraryumlarımdan birine dökülmüş binlerce çakıl taşı gibi. Denge tamamen bozuldu.

Ve bu özlemin Finn'in gözlerine yansıdığını görebiliyorum. Eli masanın üzerinde esniyor, yumruğu sıkıca kapanıyor ve tekrar açılıyor.

"Bir doktora göründün mü?" diye soruyor.

"Bebek seni ilgilendirmez. Benim hamileliğim de öyle. Birine *iyi vakit geçirdiğini* ama artık bittiğini söylersen böyle olur."

Ağzı geriliyor. Bu onun sunumunun bir parçası değil. Tartışmamız gereken konuların içinde bile değil. Ama bunu saklamak çok ağır oldu.

kendime. Her gün onunla uyanmak için. Her gece onunla uyumak.

Tek istediğim bu bebeği benimle birlikte istediğini söylemesi. Bunun imkansız olduğunu biliyorum.

Finn'in eli saha bağlayıcısının üzerinde esniyor. "Hamileliğin beni endişelendiriyor Eva. Sen de öylesin."

"Randevu almayı ben halledebilirim."

"Ama henüz bir randevu almadın mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Finn önce sunuma, sonra bana baktı. Hughes Industries'in vekil CEO'su. Hayırseverlik toplantılarını kişisel, duygusal saçmalıklarla raydan çıkarmaması gerektiğini iyi bilir. "Ne zaman öğrendin?"

"Sen benden ayrıldıktan bir saat sonra."

Nefesini dışarı üflüyor. "Özür dilerim."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Eva."

"Daha fazla ayrıntı mı istiyorsun? Şöyle oldu Finn. Yirmi dört hamilelik testi yaptım ve sonra duygusal olarak kendimi kapattım. Hâlâ inkâr ediyorum. Ve sana hâlâ kızgıyım."

"Özür dilerim." Finn'in ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. Gözlerinin etrafındaki deri gerginleşiyor. Bu özünde ciddiye. "Sana yalnızmışsın gibi hissettirdiğim için. Bu çocuk bizim sorumluluğumuzda. Birlikte."

Ugh. Mesele de bu. Onun sorumluluğu olmak istemiyorum. Ben olmak istiyorum

Daha fazla.

İçimde bir anlayış şimşegi çıktı.

İşte bu yüzden Sophia ona hiç ihtiyaç duymadığım için bana çok kızıyor. Benim verdiğim ve kimsenin bana geri veremediği bu tek taraflı görevde ısrar ettiğim için. Bu garip bir şekilde taze bir bakış açısı. Kendime asla diğer tarafta olma izni vermedim. Şimdi Finn bunu bana çevirdi.

"Cidden, Finn. Neden buradasın? Bana doktor sormak için mi? Bir doktora görüneceğim. Merak etme."

"Bu konuda endişeliyim. Ayrıca, teklifimi tekrar gözden geçirmenizi rica etmek istiyorum."

Uzun sürmedi, değil mi? Yine sinirlendim. İfadem Morelli bakışına dönüştü. Potansiyel bir bağışçı toplantısı için uygun değil, ama söyleyeceği şey *buysa*?

"Teklif falan yoktu. Kral Hughes'un bir fermanı vardı."

Elini teklif destesinden çeker. "Teklif etmemi ister misin?" "Hayır diyeceğim gerçeği bir yana."

Gözlerinin elasına bir gölge daha düştü. "Yalvarmamı mı istiyorsun?"

Zararı olmazdı. "Hayır. Gitmeni istiyorum."

Finn bana ters ters bakıyor. "Bishop's Landing'deki herkesin önünde diz çökmemi mi istiyorsun?"

"Şimdi de benimle alay ediyorsun." Ayrıca, evet. Evet, bunu çok istiyorum. Başka hiç kimseyle istemedim ama herkesin beni sevdiğini bilmesini istiyorum. Saçma sapan sahte bir teklif istemiyorum. Gerçek bir şey istiyorum ve herkesin bunu görmesini istiyorum.

İç çekiyor. "Evlenmenin çocuk için en iyisi olduğunu biliyorsun."

"Neden?" Soruyu ona bir talep gibi yöneltiyorum. Bu bir talep. "Bir babası olsun diye mi, yoksa Hughes'un sırlar tarikatına katılabilsin diye mi? Ben bunu yapmayacağım. İstenmediğini bildiği bir evde çocuk yetiştirmeyeceğim."

Finn kaşlarını çatıyor, sanki aramızda daha fazla mesafe olursa bunu daha az acı verici hale getirebilecekmiş gibi bir santim geriye yaslanıyor. Genç, kızgın ve tutkulu görünüyor. Ve yaşının ötesinde yorgun görünüyor.

Tek kelime etmiyor. Bu bebeği istemediği iddiasını çürütmüyor. Bunu yapmasını beklemiyorum bile.

Dik oturuyorum. Kontrolü yeniden ele alıyorum.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var." "Hayır."

"Sınırlarıma saygı duymalısın Finn. Eğer bu işi çözme şansımız varsa, bunu yapmak zorundasın."

"Bunu çözmek istiyor musun?"

"Dürüstçe mi? Bilemiyorum. İkimiz de yollarımızı ayırsak daha iyi olabilir."

Sunumun kapağını kapatır ve ayağa kalkar. "Bu sunum taslağını okumanız için buraya bırakıyorum. Lütfen bitirdiğinizde beni arayın. Sizinle bu konu hakkında konuşmak isterim."

Söylemek istediği daha çok şey var. Yüzünün her yerinde ve vücudunun her gergin çizgisinde bu yazılı.

O da mı doğru kelimeleri arıyor? Bir yanım ona bunu telafi etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemek istiyor. Bir yanım da bu tartışmayı hemen bitirmek istiyor.

Seninle mecburiyetten evlenmek istemiyorum. Eğer beni bu şekilde düşünürsen, yapamam. Eğer bebeği bu şekilde düşünürsen, yapamam. Korktuğumu biliyorum. I

Beni daha önce bir görev olarak görmediğini biliyorum. Şimdi başlama. Lütfen.

Hiçbiri onun sunumunun yarısı kadar iyi hazırlanmamış, hatta benim ilk teraryum denemelerim kadar bile iyi değil. Kelimeler, birbiriyle uyuşmayan kırık kaktüsler ve eğrelti otlarından oluşuyor. Ona kırık kalbimi uzatıp, *al, bak* diyemem. *Mantıklı değil mi? Beni sevdiğin gibi seninle evlenmemi iste. Beni sevdiğini biliyorum. Beni sevdiğini sanıyordum.*

Daha iyiye gitmiyor. Zamanımın tükenmekte olduğunu hissediyorum.

Finn uzun bir süre daha bana bakıyor. Onunla masanın karşı tarafında olmak içimi acıtıyor. Bu tartışmanın karşı taraflarında olmak. Aynı takımda olmalıydık. Başka bir şey olmasa bile, bununla birlikte yüzleşmeliyiz.

Ne yapmam gerekiyor? Soyunmak mı? Onu yatağa mı götürüyüm? Bunu nasıl çözeceğiz?

Bunu çözmesine nasıl izin verebilirim?

Masamdan bir adım uzaklaşıyor ve içimden onu kovalamak geliyor. Peşinden bağırmak için. Hatta çığlık atmak için. İşte bu kadar kalmasını istiyorum. Onu terk etmeyeceğimi söyleyen bendim. Bunu koşulsuz söyledim. Ciddiydim.

Ama bu duyguya teslim olmaktan daha iyisini biliyorum. Kendimi ona borçlu bırakmamam gerektiğini daha iyi biliyorum.

Bu hatayı daha önce de yaptım ve bir daha yapmayacağım.

"Finn," diye sesleniyorum.

Artık çok geç. Geri gelmeyecek.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DAİREM akşam için boşaldığında, Manhattan'daki yüksek binasından çıkan üst düzey bir CEO gibi ofisimden çıkar ve banyo yapmak için doğrudan banyoya giderim.

Hamileyken ne kadar kafein almanın çok fazla olduğu konusunda çelişkili kanıtlar var ama ben bu riski almak istemiyorum. Diyet kola arzum korkunç boyutlara ulaşmış olsa bile. Şarap da içemiyorum, ama sahadaki gerginliği azaltacak bir şeye ihtiyacım var.

Bu şekilde bir kutu köpüklü böğürtlen suyu elde ettim.

Banyo bittiğinde yanıma buz gibi bir kutu alıyorum. Küvetimin kenarındaki küçük rafta içecekler için dairesel bir girinti var.

Ilık su iyi hissettiriyor. Genelde yaptığım gibi haşlamaya çevirmiyorum. -Bebek için iyi olmadığını okumuştum. Hamile olmanın her şeyi bu kadar etkilemesi çok garip. Ve hiçbir şeyi. Günümü normal bir şekilde geçirmem bekleniyor. Bu arada, her şey değişiyor. Garip şekillerde yoruluyorum. Midem bir an bulanıyor, bir an sonra acıkıyor. Bitkin düşüyorum ve beş dakika sonra uyumayı hayal bile edemiyorum.

Kutunun buzlu metali avucumdayken küvette yüzmek yardımcı oluyor. Bu gece saha güvertesine bakmayacağım.

Ertesi sabah masamın köşesine kaldırıyorum. Bugün için programımda yüz yüze görüşme yok. Evrak işleri. E-postalar. Sunum taslağını titizlikle görmezden geliyorum.

Saat beşte ofisten çıkıyorum. Ama sahayı da yanımda götürüyorum.

Eğer okuyacaksam, kendi zamanımda okuyacağım. Finn, Morelli Fonu'ndaki pozisyonumu ele geçirmeye çalıştığı için değil.

İşe giderken giydiğim kıyafeti değiştiriyorum. Yüzümü yıkarım. Kuruluyorum.

Sonra sahayı artık çalışma odası olarak kullanılan oturma odasına götürüyorum. Teraryum yapmak için tüm malzemelerimi burada saklıyorum. Onları saklamak için tipik bir el işi rafı kullanmıyorum. Malzeme kavanozları sekizgen şeklinde türünün tek örneği bir parçanın içinde yer alıyor. Düzensiz raflar bir desen oluşturuyor.

ne kadar uzakta durursanız o kadar kasıtlı görünüyor.

Yeni bir teraryuma başlıyorum.

Yeni kase. Yeni çakıl taşları. Yeni toprak.

Basit ama güzel bir şey hayal ediyorum. Batık bir gemi, bir deniz feneri, bir kale yaptım. Bu seferki ise mantardan oyulmuş bir peri evi olacak.

Sevimli ve tuhaf. Bazı insanlara aptalca gelebilir ama bence hayatın biraz tuhaflığa ihtiyacı var.

Saha güvertesi beni bekliyor, sabırlı ama inatçı. Acımasız.

Siyah plastik ciltli ve şeffaf kapaklı resmi bir iş destesi. "Senin amacın ne?" Güverteye konuşarak soruyorum. "Neden bana bir e-posta göndersin? Ya da daha iyisi, neden bana ne düşündüğünü söylemiyor? Destenin ne anlamı var ki?"

Parmak uçlarımla alt katmanı bastırarak teraryum üzerinde çalışıyorum. Merkeze yakın bir noktaya küçük bir kaktüs yerleştiriyorum. Çiçeği henüz açmamış. Soluk yeşil bir örtünün içinde saklanıyor ama orada olduğunu biliyorum. Bir hafta içinde parlak pembe taç yaprakları olacak, ipeksilikleri kaktüsün sivri uçlarıyla bir kontrast oluşturacak.

"Seni okumayı ne kadar erteleyebilirim, hmm? Bir gün mü?

Bir hafta mı?" Satış konuşması cevap vermiyor.

Sessizlik giderek daha suçlayıcı bir hal alıyor.

Teraryumun ilk aşamasını bitirip çalışma masasından doğrulduğumda ve ellerimi fırçaladığımda yirmi dakika daha geçmişti.

Tamam. Okuyacağım. Ama sadece iyi ve hazır olduğum için. Meraktan yanıp tutuştuğum için değil. Ciğerlerimi yaktığı için değil. Lambayı masanın köşesine doğru eğiyorum, teraryumu yoldan çekiyorum ve desteyi önüme çekiyorum.

"Bakalım burada ne varmış."

Kapak, başlık sayfasını ortaya çıkarmak için açılır. Temiz. Net bir yazı tipi. Basit bir başlık.

Hughes-Morelli Ortak Girişimi.

Boğazım düğümleniyor. Temizliyorum ve okuyabilmek için bir sonraki sayfaya geçiyorum.

Bu bir teklif. *Gerçek* bir teklif.
Teklif, üst başlıkta yazıyor. Ve onun altında:

Phineas Hughes tarafından Eva Morelli'ye evlilik sözleşmesine ilişkin bir Teklif.

Metnin bir paragrafı, teklifin, eldeki daha büyük soruya bağlam sağlamak için tamamlayıcı bir belge olarak tasarlandığını açıkça ortaya koymaktadır.

İlk alt başlık şöyledir: *Avantajlar*. Sonra madde işaretli bir liste var.

Toplunun güzellik standartlarına göre en az sekiz numara. Gri eşofman sezonu geldiğinde belki dokuz bile olabilir. Ve onun her bir orgazmına karşılık sana iki orgazm yaşatacağına söz veriyor.

AĞ: Kendisiyle evlilik yoluyla kurulacak bir ilişki, Morelli Fonu ve ailesine fayda sağlayacak çok çeşitli sosyal bağlantılara erişimi de içerecektir.

BAĞLILIK: Aile taahhütlerini ve ilişkilerini yönetme konusunda yılların deneyimine sahiptir. Halk arasında bu, "ya sür ya öl" olarak bilinir.

Bir kahkaha patlattım ve bu kahkaha hemen hıçkırığa dönüştü. Bu Finn, kendini kağıda döküyor.
Dördüncü madde:

AİLE: Geneva Roosevelt ve Daniel Hughes'un oğlu. İyi ebeveynler, ikisi de hala yaşıyor. Bir erkek kardeş, Hemingway Hughes-

Büyüleyici bir konuşmacı, biraz serseri olsa da.

Eva Morelli'ye derin ilgi. Arkadaşlık karşılıklı olarak faydalı olacaktır.

Risklerin tartışılması için lütfen okumaya devam edin.

Bu ilginç bir seçim, çünkü risk avantajın zıttı değildir. Bir zayıflık ya da başarısızlık değildir. Gelecekte, varsayımsal bir alanda yanlış gidebilecek bir şeydir.

Bir risk gerçekleşmeyebilir.

GENETİK: Genetik durum, Hughes evliliğinde her iki taraf üzerinde de önemli bir etkiye sahiptir.

Tabiri caizse numarası yüksek. Bu daha önce bir anlaşma bozucu gibi görünmüyordu.

TEHLİKE: Adrenalin arayan davranışlara yatkındır. Halk arasında YOLO olarak bilinir.

Yine güldüm. Yanaklarımdan sıcak yaşlar süzülüyor. Sanki odadaymış gibi alaycı ses tonunu duyabiliyorum.

BAĞLANTI: Seni çok fazla önemsiyor. Bu bir sorun.

Gözyaşlarımı tutmak aptalca bir iş. Son zamanlarda çok daha fazla ağlıyorum. Bu ve sabah bulantıları arasında, tamamen farklı bir insan oldum. Sulu bir kap gibiyim. Duygularım hiç olmadığı kadar yoğun. Hamile olduğum için mi? Yoksa aşık olduğum için mi?

Bir yanım hemen Finn'i arayıp teklifi kabul etmek istiyor... gerçi bir sunum taslağının gerçekten evlilik teklifi sayılabileceğinden emin değilim, değil mi? Beni sevmese bile, nazik olabilir. Her halükarda bu çocuğa birlikte sahip olacağız. Belki de onunla evlenmek en iyi seçenektir.

Sorun şu ki, onu sevmekten vazgeçmeyeceğim.

Her gün aramızdaki bu mesafeyle yaşamak kalbimi kırar. Buna karşı kendimi hırpalamaya devam edemem. Onun iradesi çok güçlü. Sonunda Lane'den sonra olduğu gibi kırılacağım.

O kadar gerçekçiydi ki, sanki aşık olmuştum. Ancak daha sonra benden bu kadar yaşlı bir adamı sevebileceğimi neden düşündüğümü merak ettim. Ortak neyimiz vardı? Bu mantıksal sorular o zaman beni rahatsız etmemişti. On dokuz yaşındaki benliğim, beklenmedik bir peri masalına inanmaya istekliydi.

Sonra Leo'ya Lane'e olan hislerimden bahsettiğimde itiraf etti.

Ona zarar verenin Caroline olduğunu ve fiziksel yaralarının en kötüsü olmadığını itiraf etti. Lane'in beni takip etmesinin tek sebebinin bu olduğuna inandığını söyledi. O zamana kadar Lane bana aşık olmuştu. Ayrılığı kolay kabullenmedi. Ama o zamana kadar onun gerçekte kim olduğunu gördüm. Gerçekte kim olduğumu gördüm.

-Yaşlı bir adamın oyununda bir piyon.

Bir ay boyunca her gün ağladım. Bir daha asla bu kadar kırılmayacağıma yemin ettim. Gözyaşlarımın arasından Finn'in teklifinin bir sonraki bölümünü okudum.

Evlilik konusundaki kararınızı kabul ediyorum. Bir ortaklık ancak her iki taraf da kazançlı çıkarsa anlamlıdır. Eğer avantajların risklerden daha ağır bastığını düşünüyorsanız, eşiniz olmaktan onur duyarım.

Kafamda bu teklifle nasıl yaşayacağım? Finn'in oturup temiz gözlerle kendini değerlendirdiğini bilerek her gün etrafta nasıl dolaşacağım? Kendini bana bu iş anlaşması formatında sundu çünkü bunun beni güldüreceğini biliyordu. Ve belki de bunu bana sakın bir şekilde, yıkılmadan sunabilmesinin tek yolu buydu.

Sadece yedi yılım kaldığını bilseydim ben de yıkılabilirdim.

Bu da muhtemelen son bölümü açıklıyor - Morelli Fonu ile ortak proje, Demans Vakfı'na fayda sağlıyor. Yeni tedaviler ve önleyici stratejilerin araştırılmasını içeriyor.

Bu tür tıbbi yenilikler gelecek nesil Hughes'lara yardımcı olabilir. Yardım edilse bile doktorların bu nesilde bir tedavi bulması pek olası değil. Bir tedavi olasılığı etrafında bir yaşam kurmak, yanlış umutlara kapılmak olacaktır.

Teklifin kapağını kapattım.

Umut hakkında böyle düşünüyor. Yanlış olduğunu. "Bundan emin olamazsın."

Argüman bu. Tüm seçimlerimizin en kötü senaryoya göre yapılmasını istiyor. Pek çok durum için bu tür bir planlamadaki bilgeliği görebiliyorum.

Bu değil.

Bir düğünü cenaze gibi hissettirir. Her rüyayı acımasız bir şakaya dönüştürür.

Finn Hughes'un şaka konusu yapılmasına katılmayacağım. Kalbi her geçen gün daha fazla kırılırken onun sahte bir hayat sürmesine yardım etmeyeceğim.

Bebek Finn'in duygusal mesafesini anlamayacak. Bebek bunun korku, keder ve suçluluktan kaynaklandığını bilmeyecek. Çocuğumuz için bunların üstesinden gelebilir mi?

Benim için onların üstesinden gelebilir mi?

"Kimse ne olacağını bilmiyor." Daha önce Finn'e karşı sert olmam gerektiği gibi teklife karşı sert davranıyorum. "Daha gelmeden bana en kötüsünü kabul ettiremezsin. Bunu yapmayacağım. Seninle *mutlu* olmak istiyorum, lanet olsun. Bu bebek mutlu olmayı hak ediyor. Ve seilmeyi."

Telefonumu elime alıyorum, kendimi durduramadan başparmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor.

Eva: Teklifinizi inceledim. Finn:

Ve?

Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmalısın. Finn: Ne

gibi?

Sana aşık olduğum gerçeği gibi. Trajediyle bitmesi için elinden geleni yapmana rağmen seni mutlu sona sürüklemek istemem gibi. Kalbimi kırdığın gerçeği gibi.

Telefonum elimde çalışıyor.

"Neyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor?" Finn'in sesi temkinli. Dikkatli. Sesi benim hissettiğim kadar yorgun geliyor. Hissettiğim kadar kalp hastasıyım. Ve hala umutlu, buna rağmen

Mektupta ne yazdığını.

Yanlış bir umut yaratmak istemiyor.

Artık çok geç. Her türden umudum var, sahte olanlardan bile.

"Belki de bunu tartışacak vaktim yok," diyorum, zaman kazanmaya çalışarak. "Dalga geç benimle."

Finn Hughes'la dalga geçmek, onun lanetli olduğu fikrini, ikimizin de lanetli olduğu fikrini kabul etmek anlamına geliyor. Çocuğumuzun lanetli olduğu fikrini. Aslında bu onun teklifinin temel taşı. *Risklerinden* biri. Sınırlı bir zamanı var ve ben buna inanmak istemiyorum.

Her zaman aklı başında olan ben oldum. Ben her şeyi idare eden kızım. Aşk idare edilebilecek bir şey değildir. Hughes malikanesinin misafir kanadına düzgünce sığana kadar kutulanamaz.

Sözleri aklıma geldi.

Demans Vakfı için.

Finn bu sunumda sadece kişisel teklifini açıklamakla kalmıyor. Çocuk için bir şeyleri değiştirmek üzere birlikte çalışmamızı öneriyor. Bu bile bana kaderci geliyor. *Onun için artık çok geç.*

Sevdiğim adam için hiçbir umudum olmadan bu projeyi, bu üzüntüyü nasıl yönetebilirdim?

"Bu harika bir teklif. Mükemmel. Ama asıl noktayı kaçırıyorsun. Bebeği istemiyorsun."

"Önemli olan bu değil." "Tek önemli nokta bu."

Telefon yine çaldı. Zaten Finn'le görüştüğüm için, sadece aralıksız bir bip sesi. Yüzümden uzaklaştırıyorum. Leo'nun adı ekrandaydı. İçimi bir rahatlama kaplıyor, çünkü şu anda Finn'le konuşmak istemiyorum. Konuşamam. Ve ne var biliyor musun? Hemen bir cevabı hak etmiyor. Eğer tek dizinin üzerine çökmüş olsaydı, ona hemen cevap verirdim. Onun yerine bana bir sunum yaptı. Belki ben de aynı şekilde cevap veririm, şirket antetli kağıdına bir notla.

"Kardeşim arıyor. Gitmek zorundayım." "Eva, bekle-"

Kapatıyorum. Finn ben iyi ve hazır olana kadar bekleyebilir. Arama bağlanırken gözlerimi ovuşturup boğazımı temizliyorum. Leo'nun ağladığını bilmesini istemiyorum. "Hey. Ne var-"

"Bu oluyor." Leo'nun sesi titriyor. Arka planda kısık sesle konuşmalar yükseliyor. Bir araba kapısı çarpıyor. "Haley doğum yapıyor. Gelmek zorundasın. Sana ihtiyacım var."

sen."

OceanofPDF.com

Hastaneye gitmek bir dizi faaliyeti içerir.

Şoförümü çağırıyorum ve güvenlik ekibime haber veriyorum. Teraryum üzerinde çalışmak için giydiğim büyük boy ipek bluz ve şort işe yaramayacak. Hemen siyah bir pantolon giyiyorum, yapılı ama rahat. Siyah kolsuz bir üst. Ve çantamın üstüne sıkıştırılmış bir kazak.

Orada ne kadar kalacağımdan emin değilim. Bir noktada devreye girmem gerekeceğini neredeyse garanti edebilirim. Eğer yaparsam, yaptığım *zaman*, her santimiyle korkutucu Morelli prensesi gibi görüneceğim.

Haley'nin doğum yapması için birkaç hafta çok erken.

Randevu midemi bulandırıyor ama bu duyguyu bir kenara itiyorum.

Bebekler her zaman erken doğar. Panik yapmaya gerek yok. Gerek *olsa* bile yapamam. Şu anda olmaz. Kardeşimin bana ihtiyacı var. Baldızımın bana ihtiyacı var. Küçük yeğenimin bana ihtiyacı var. Hastaneyi arayıp yolda olduğumu söyledim. Kulağa hoş gelen bir kadın telefonu açtı. Kardeşim ve eşinin kısa süre içinde geleceğini söyledim.

Bu bir nezaket. Leo en iyi zamanlarda rahatsız edici olabilir. Telefonda söylediklerine bakılırsa, pek de iyi bir zaman değil.

Hastanede çok gergin olacağı kesin. Acil bir durum bile olabilir.

Yoldayım. Leo: On

dakika.

Plan Haley'nin hamileliğinin başından beri yürürlükteydi. Elbette herkesin en büyük önceliği onu ve bebeği güvende ve mutlu tutmak. Her şeyin beklenenden daha erken harekete geçiriliyor olması bunu değiştirmeyecek.

Ancak bu durum Leo için bazı şeyleri değiştirecektir.

Hayatımızın yarısından fazlasında onun acil durum irtibat kişisi olmamın nedenleri var. Her yerel hastanede, ziyaretçi ve ziyaret saatleri politikalarına bakılmaksızın onunla birlikte olmama izin veren evrakların dosyada bulunmasının nedenleri.

Bu nedenlerden biri de, Bishop's Landing'in kötü şöhretli Canavarı olan kardeşimin dünyadaki en kötü beyaz önlük sendromuna sahip olmasıdır.

Tıbbi bir bina gördüğünde tansiyonu fırlıyor. Onunla pek çok randevuda oturdum ve gittikçe daha da hırçınlaşmasını ve mantıksızlaşmasını izledim. Sonra, dışarı çıktığımızda: *Söyledikleri hiçbir şeyi duyamadım. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu.*

Finn: Umarım her şey yolundadır.

Onu dışlamam gerektiğini biliyorum. Onu kendimden uzak tutmalıyım. Ama bunu yapamayacak kadar sakın kalmaya odaklanmış durumdayım.

Haley doğuma girdi. Erken ve ani gibi görünüyor, bu yüzden komplikasyon olup olmayacağından emin değilim. şimdi hastaneye geliyorum.

Finn: Bir şeye ihtiyacın var mı?

Seni sevdiğimi anlamam için. Bebeğimizi donduramayacağını anlamam için. Sana bu şansı bile vermeyeceğim.

Cevap gönderme şansım olmadı. şoförüm hastanenin acil girişine yanaşıyor ve bir mesaj daha geliyor.

Leo: Onu götürdüler.

Kahretsin.

Şoförüm anahtarları valeye teslim ediyor ve benimle birlikte binaya geliyor. Bir hemşire bizi kadın doğum bölümüne götürmek için bekliyor. Leo'nun adamlarından ikisi kapının dışında yüzlerinde asık bir ifadeyle bekliyorlar.

İçeri giriyorum ve hemşire istasyonunda iki hemşirenin daha kısık sesle konuştuklarını ve karşıdaki kapıya göz attıklarını görüyorum.

İyi bir işaret değil.

Kardeşim en çok korktuğunda, kontrolün kendisinde olduğunu iki katına çıkarır.

Şu anda bunun kazanan bir strateji olduğundan emin değilim.

Sesini takip ederek üzerinde *TRIAGE* yazan bir odaya giriyorum ve Leo'yu bir hemşireyle tartışırken buluyorum, yüzü solgun. Çok uzun ve gergin bir şekilde ayakta duruyor. Yarım adım daha atsa, hemşirenin üzerine çıkacaktı.

"-Anlayın. Plan bu değildi. Beni karımdan daha ne kadar uzak tutacaksınız?"

"Prosedüre göre değişir-" *"Tam olarak ne kadar?"*

"Leo." Odaya girip yanına gidiyorum ve hemşireye küçük bir gülümseme veriyorum. Alnında bir çizgi belirdi. Onun yerinde olsaydım ben de temkinli olurum. "Benim adım Eva. Destek elemanı olarak kalacağım. Haley'nin durumu nedir?"

"Söyle ona," diye bağırır Leo.

Hemşire irkilmiyor. "Haley sezaryen için hazırlanıyor. Acil bir durum ama işlem sırasında uyanık kalabilecek. Spinal blok yerleştirilene kadar kimse ameliyathaneye giremez."

Duyamamasına şaşmamalı. Kalbini başka bir odaya taşıdılar ve şu anda omurgasına bir iğne yapıyorlar.

Leo öfkeyle titriyor. En azından herkese öyle görünüyor. Ama onun korkusu her zaman öfke gibi görünmüştür. Bu fikri bilerek geliştirdi.

Diğer insanlarda işe yarıyor. Bende pek değil.

"Sonraki adımlar neler?" Hemşireye elimi dirseğine koyarak soruyorum. Eğer kendini tamamen kaybedecekse, odada başka kimsenin olmaması en iyisi.

"Ben önlüklerle gelene kadar burada bekleyeceksiniz. Zamanı geldiğinde sana ameliyathaneye kadar eşlik edeceğim."

Leo o gidene kadar ona bakıyor, kara gözleri öldürücü.

Kolunu ovuyorum. "Sakinleşmelisin."

"Bunun sebebi benim." Bana bakıyor, hemşire unutulmuş, yanaklarına dehşet dolu bir kırmızı yayılıyor. "Bunun olmasına ben sebep oldum."

"Leo. Ne?"

"Dün gece bir rüya gördüm, bebekle ilgili bir sorun vardı. Kordonunda. Buraya geldiğimizde monitöre baktılar ve o lanet şeyin boynuna dolanmış olabileceğini söylediler. Sonra ikisini de aldılar. Ya bu benim yüzümden olduysa?"

"Sen değildin," diye yatıştırıyorum. "Sadece tesadüfi bir rüyaydı. Artık bunu düşünme. Hemşirenin önlükleri getirmesini bekleyeceğiz ve ben de seninle birlikte aşağıya ineceğim. Haley nasıl?"

"Bilmiyorum. Onu göremiyorum." Dişlerini gıcırdatıyor. "Onunla konuşacak zamanım bile olmadı."

"Buradaki doktorlar iyidir. Hatırladınız mı? Çoğuyla görüşmüştün. Bu insanlara güvenebilirsiniz."

"Finn'e güvenebileceğin gibi mi?" Şimdi kaşlarını çatıyor, gözleri kısık ve karanlık. Bu bakışı bilirim. Çözebileceği bir sorun arıyor. Gerekirse zorla.

"Şu anda Finn hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Evet, var." Israrcı, sesi keskin. "Üzgünsün. Günlerdir üzgünsün. O orospu çocuğu sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey."

Parmağını bana doğru saplayarak adım adım uzaklaşıyor. "Bana yalan söyleme. Sana zarar verdi. Ne yaptığını bilmek istiyorum. Neden bu kadar üzgün olduğunu bilmek istiyorum. Öyle değilmişsin gibi davranmaya zahmet etme."

"Tanrım. Otuz üç yaşındayım. Sakin ol."

Leo gülüyor ve bu ses bana onun ne kadar sert bir döngüde olduğunu gösteriyor. Resmen korkudan akli dengesini yitirmiş durumda. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Sanırım Lane'i öldürmem gerektiği gibi onu da öldüreceğim."

"Leo." Bunu söylediğini duymak buzlu su ve adrenalin gibi. Kelimeler şok ve acıdan süzülen eski anıları canlandırıyor. Odayı geçip ona doğru gittiğimin farkında değilim. Sadece yüzünü ellerimin arasına aldığımı ve onu umutsuzca sarstığımı biliyorum. Bu çok abartılı. Umurumda değil. Bu düşünce beni ölümüne korkutuyor. "Öyle söyleme."

Dişleri birbirine sürtünüyor. Leo yıllardır benden daha uzun ve daha güçlüydü ama şu anda yıkılmanın eşiğinde. Kontrolü yeniden kazanmak için düşünebildiği tek yol intikama odaklanmak. Öfkeli gözyaşlarının ardında gözlerinde bir ateş yanıyor.

Ama bunu söyleyemez. Burada söyleyemez.

Çünkü Lane Constantine öldükten sonra, polisler onunla bir ilişkim olduğunu öğrendi. Bu beni şüpheli yaptı. Leo'nun aşırı koruyucu, şiddet yanlısı kardeşim olarak ünü onu da şüpheli yaptı. İkimiz de sorgulandık.

O gece için ikimizin de mazereti yoktu. Gizliden gizliye, Lane'i öldürenin Leo olabileceğinden hep şüphelenmişimdir. Bazen onun da gizliden gizliye benden şüphelendiğini düşünüyorum.

Sonunda, katilin ikimizden biri olması önemli değil. Lane'in ölümünden dolayı hapse girmesine asla izin vermezdim, o da bunun bana olmasına asla izin vermezdi.

Yine de, geçmiş şu anda bizimle birlikte odada. Tekrar. Ve eğer dikkatini kaybedersem, o yola girerse, kaybedecek.

"Nefesini tutuyorsun." Bildiğini sanmıyorum. "Bırakırsan daha iyi hissedersin."

"O şerefsiz," diyor, sesi sert, "seni ömür boyu mahvetti." "Ben mahvolmadım."

Gözlerini açıyor ve bu kadar yakından suçlamasını görebiliyorum. Endişesini. Korkusunu. Bu anılar, Haley'nin hastane çantasının yere bırakıldığı bu aptal triyaj odasındaki kalabalık gibi geliyor. Yeni anılar birikiyor. Hepsinde Finn var.

"Şey, gittim ve kendi kuralımı çiğnedim." Meydan okuyan ve küçümseyen bir ses çıkarmak istemiştım ama bunun yerine sesim kırıldı. "Aşık oldum ve-"

İlk hıçkırık beni hazırlıksız yakaladı.

Leo nefesinin altında küfrediyor ve yüzünü kavrayışımı kırıyor. Sonra kollarını bana doladı. Bir avucunu sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. "O sana layık değildi, kardeşim benim. Hiçbir erkek layık değildir. Biz lanet olası barbarlarız. Hepimiz barbarız."

Üzüntüden, özleminden ve Finn'i özlemekten bunalmış durumdayım ama en azından Leo artık daha sakin. Bu işler böyle yürür. Bir seferde sadece birimiz çıldırabilir.

Finn beni yalnız hissettirdiği için özür diledi ama yalnız olmak zorunda değilim.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," diyorum gömleğinin içine. "Bu, sanki, *değil* sana söylemek için en iyi zaman. Bunun farkındayım. Ama-" "Kalbini kırıldığını zaten biliyorum."

"Evet. Mesele şu ki, hamileyim."

Leo'nun elleri omuzlarıma gitti. Yüzümü net görebilmek için beni biraz geriye itiyor. Berbat haldeyim. Sıcak gözyaşları. Akan bir burun. Her santimiyle bir Morelli prensesi. "Ne?"

"Hamileyim. Finn'in bebeğine. Yani kalbimi kırmasından daha kötü. Ve onu gerçekten öldüremezsin, Leo. Bu konuda şaka bile yapamazsın."

"Sen hamilesin." Şok olmuşum, Leo'nun tüm yüzü aydınlandı. "Bebeği doğuracak mısın?"

Hıçkırarak hıçkırarak ağlarken bile gülümsemeden edemiyorum. "Evet."

"Tanrım, Eva, bu harika bir haber. Hep istediğin şey buydu." "Sana bebek istediğimi hiç söylemedim."

Beni tekrar kendine çekti. "Bana söylemek zorunda olduğunu mu sanıyorsun? Seni hayatım boyunca tanımadığımı mı sanıyorsun?"

"Finn benden *ayrıldı*. Sonra da evlenme teklif etti. Ve biz hala sahte nişanlıyız. Bu tam bir felaket."

"Bir yolunu buluruz."

"Onu öldüremezsiniz."

"Onu öldürmeyeceğim. Bir daha sıçırıp batırmazsa tabii."

"Endişelenecek başka bir sürü insan var. Bunu çözemezsem annem ve babam akıllarını kaybedecekler. Ve Finn-" Şu anda Finn'le ilgili tüm durumu açıklamaya başlayamam. Açıkçası anlatmamalıyım da. Tek istediğim Leo'yu sakinleştirmekti, Finn Hughes hakkında tam bir bilgilendirme yapmak değil. "Finn'le işler *gerçekten çok* karışık."

Bu kadar karmaşık olduğu için Finn'i suçlamıyorum. Pek sayılmaz. Olaylara benim açımdan bakmasını isterdim ama korkuları haklı.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Hemşire odaya tekrar giriyor ve Leo'nun yüzü soluyor. "Söz veriyorum," der tekrar.

Kalbim kırıldı. Gözyaşlarımı siliyorum ve kendimi toparlıyorum. Karısı ameliyattayken ve bebeği erken doğarken ve dünyada hiç kimse işlerin yoluna gireceğini garanti edemezken bile *söz veriyorum*.

Hemşire önlükleri uzattı. Leo'nun tişörtünü alıyorum ve her bir parçayı tek tek ona veriyorum. Elleri ameliyat başlığını çekemeyecek kadar titriyor, bu yüzden onun yerine ben yapıyorum.

"O hazır," diyor hemşire. "Bu tarafa gelin."

Haley'nin çantasını yerden alıyorum, Leo'nun gömleğini içine sokuyorum ve onlara yetişmek için koşuyorum.

"Ameliyathanede durum nedir?" Birinin bu soruyu sorması gerekiyor. O kişi benim. Leo körlemesine giremez.

"Haley'nin omurga bloğu yapıldı. İyi geçti. Kendisi rahat ve cerrahi ekip sadece babanın başlamasını bekliyor."

Hemşire köşeyi dönüyor. Bir tane daha. Burada daha çok beyaz duvar var. Daha az nötr.

Üzerinde *AMELİYATHANE* yazan bir kapının önünde durur. *STERİL ORTAM*. "Hazır mısın?"

Leo bana bakıyor, kendini çelikleştiriyor. "Her şey yoluna girecek mi?" Bu sefer soruyor.

"Söz veriyorum." İkimiz için de ciddiylim. Eğer her şey cehenneme dönerse, yine bir çıkış yolu bulacağız. "Döndüğünde burada olacağım."

OceanofPDF.com

Acil servisteki resepsiyon masasının arkasındaki KADIN bana gizlenmemiş bir şüphecilikle bakıyor. Kahverengi saçları kabarık ve üzerinde Şirinler yazan önlükleri var. Bunlar onu cana yakın gösteriyor ama gözlerindeki yorgunluk uzun bir vardiyada çalıştığını gösteriyordu. Ağzının sert yapısı da benim kim olduğumla ilgilenmediğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Efendim, onaylanmamış ziyaretçilerin acil servise girmesine izin veremem.

Ya da OB kanadına. Bu bir mahremiyet meselesi. Ve güvenlik. Eminim anlıyorsunuzdur-"

"Finn."

Göz kırpıyor. "Affedersiniz?"

"Adım Finn Hughes, ama bana Finn diyebilirsiniz."

Gözlerindeki tanıma parıltısını görüyorum. "Bay Hughes... Finn... Bayan Morelli'nin burada hasta olduğunu bile teyit edemem. Size yardım etmek istemediğimden değil ama kurallar var."

Patentli Finn Hughes cazibesini zorlamak çaba gerektiriyor. "Dinle, onun burada bir hasta olduğunu biliyorum. Ben ailenin bir arkadaşım. Yakın bir aile dostu. Ve bekleme odasının önünden geçmeyeceğim."

"Bay Hughes, çok üzgünüm-" Ben telefonumu çıkarıp ekranda birkaç şeye dokunup kaydırma yaparken o sessizliğe gömülüyor. Sonra ona doğru çevirdim. "Bu da ne?"

"Sadece geçen yıl yirmi milyon dolar."

"Ne?"

"Hughes Industries bu hastaneye işte bu kadar bağışta bulundu. Bu da benim bu sağlık tesisinin uzun ömürlü olmasına yatırım yaptığım anlamına geliyor. Büyük bir şirket olarak

Donör, bekleme odasını gezmek istiyorum."

Omuzları sertleşiyor. "Bir tur daha sonra planlanabilir, eğer-"

"Şimdi gezmek istiyorum. İsterseniz benimle birlikte güvenlik gönderin. Bunların Morellis'in adamları olduğunu biliyorum."

Acil servisin bekleme alanında dört silahlı koruma var. Eva'ya ulaşmanın en hızlı yolu bu gibi görünüyordu. Şimdi çok yetkin bir hemşire tarafından engelleniyorum. Normalde buna saygı duyardım, ama bu konuda hiçbir şey normal değil. Gelecekteki ailem tehlikede.

"Efendim. Bay Hughes. Yapamam-"

"Yeni OB kanadını inşa ettirdiğimde, senin adını vereceğim." Gözlerimi kısarak isim etiketine baktım. "*Cathy*. Cathy Rosel Kadın Doğum Kanadı." Yanakları kızardı. "Hastane tek kuruş ödemeyecek. Sorun çıkarmaya çalışmıyorum, yemin ederim. Ben bir aile dostuyum."

Ağır bir sessizlik.

Sonra: "Doğum bölümüne giden tabelaları takip etmeniz gerekiyor. Aile bekleme alanını geçmeyin Bay Hughes. Eğer geçerseniz, sizi güvenlik eşliğinde dışarı çıkarırım."

En iyi Finn Hughes gülümsememle onu onurlandırıyorum. "Cathy Rosel Kadın Doğum Kanadı. Akşamın sonuna kadar adamlarımla ilgileneceğim."

Gardiyanlar beni durdurmadı. Tabelaları takip ederek hastanenin derinliklerine doğru ilerlememe izin verdiler. *Sikeyim böyle işi*, diyor çarpan kalbim. *Onun ailesi olamamanın canı cehenneme*. Bu çok zordu çünkü ben Eva'nın kocası değilim. *Aileden* değilim.

Ama umurumda değil.

Evlenme teklifi hakkında düşünceleri olması umurumda değil. Bana kızgın olması umurumda değil. Hayatının sonuna kadar öyle kalması umurumda değil.

Bildiğim şu. Hamile olduğunu öğrendiğinde yanında değildim. Bunun için yalnız kaldığı için hâlâ kendimi pislik gibi hissediyorum.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Bu sefer izin vermeyeceğim. Sahte ilişkimiz boyunca, Eva'nın ailesi için daha az şey yapması gerektiğini savunup durdum. Onun için daha fazlasını yapmalıydım.

O yüzden uzak durmanın canı cehenneme.

Tabelalar beni hemşire istasyonuna ulaşana kadar her biri bir öncekinden daha sessiz olan birkaç koridora yönlendiriyor.

"Haley Morelli için buradayım."

Ben Eva için buradayım, o da Haley için. Bu doğru, bir bakıma. Hemşire işaret ediyor. "Kanadın diğer ucu."

Tabii ki. Çoğu hastanede VIP hastalar için ayrılmış alanlar vardır. Daha fazla mahremiyet isteyen insanlar. Daha fazla güvenlik. Tamamen ayrı bir bekleme odası, kapının dışında bir güvenlik görevlisi vardır.

Eva'nın bekleme odasındaki görüntüsü beni durdurdu.

Yumuşak, siyah giysiler giymiş. Saçları düzgün bir şekilde geriye taranmış. Elleri kız kardeşi Daphne'nin yüzünde, kırılga ama güçlü görünüyor. Daphne'nin kocası onun yanında duruyor, kaşları çatık. Sanki yeni gelmişler gibi görünüyor.

Eva, Daphne'ye bir şeyler mırıldanır ve ardından ona hızlıca sarılır. Sonra Daphne ve Emerson oturacak bir yer seçerler. Daphne uzanır ve diğer kız kardeşinin elini sıkar-Sophia. Odanın yan tarafında, yara izi olan erkek kardeş Tiernan, kolunu bir kadına dolamış beklemektedir. Çenesini kaldırır ve karşıdan gelen birine cevap verir.

"Bilmiyorum. On dakika mı?"

Morelli'nin en büyük oğlu Lucian, yanında karısı Elaine olduğu halde adım adım ilerliyor. "Ondan daha uzunmuş gibi geliyor."

Tiernan'ın dediği gibi tekrar ortadan kaybolurlar.

Bryant ve Sarah odaya girer, en küçükleri Morelli de yanlarındadır. Sarah saçlarını okşar, yıpranmış görünmektedir. Bryant neredeyse dalgın bir şekilde Eva'ya uzanır, sonra onu kollarının arasına alır, bu sırada Eva kısık bir sesle onlarla konuşmaktadır.

Kalbimi durduruyor. Bryant Morelli'den gerçek bir kucaklaşma yeterince şok edici. Ama... hepsi burada. Sanırım tüm Morelli'ler. Yurtdışında yaşayan kardeşi Carter hariç.

Normal görünüyorlar.

Tüm paraya ve güce rağmen sıradan bir aile gibi. Ve Eva da bunların ortasında, herkesi sakin tutuyor.

Ona ihtiyaçları var.

Ona ihtiyacım var.

Ayaklarım beni içeri taşıırken tek düşündüğüm ona ihtiyacım olduğu. Onun için burada olmalıyım. Ne şekilde olursa olsun.

Eşiği geçtiğimde bir yaygara bekliyorum. Muhafızlar bana yaklaşıyor. Eva, çenesini kaldırıyor ve buyurgan bir ifadeyle beni odadan kovuyor.

Ama dikkatini odadaki başka birine çevirdi. Phillip Constantine oğlu Cash ile birlikte burada.

"Bizi bulabileceğinden emin değilim," diyor Phillip. "Petra bu kanadı bilmiyor olabilir."

Petra. Haley'nin ablası.

"Eğer bir sorun yaşarsa, onu alması için birini göndeririz. Tamam mı? Sadece bir mesaj uzağındayız."

Beni ilk Phillip gördü. Sanki beni tanımaya çalışıyormuş gibi kaşları havaya kalktı. Constantine etkinliklerinde birçok kez karşılaşmıştık. "Oh," diyor bir süre sonra. "Finn burada."

Eva başını çevirir.

Nefesim ciğerlerimde daralıyor. Havada gerginlik var. Ona gitmek istiyorum ama onun bana gelmesine izin vermem gerektiğini de biliyorum.

Phillip'in elini bir kez daha okşar ve Cash onun dirseğini çekiştirir. "Hadi oturalım baba."

Sonra Eva bana doğru yürüdü. Kovulmayı hak ederdim. Söyleyeceği her türlü ağır sözü hak ederdim.

Gözlerimiz kilitlendi.

Ne yapacağını tahmin edemiyorum, o yüzden boş veriyorum. Yaklaştı. Hala daha yakın. Gardiyanlarla konuşmasını bekliyorum. Bana bağırmasını bekliyorum.

Onun yerine göğsüme sokuluyor, kolları belime dolanıyor.

Hiçbir şey kollarımı ona dolamak kadar doğru gelmemiştir.

Nefes alamıyorum. Kalbim ağrıyor. Ciğerlerim acıyor. *Seni çok özledim.* Kelimeler boğazımdaki yumruyu geçemiyor. Zaten benimle ilgili değil. Onu ne kadar istediğimle ve her şeyi berbat ettiğim için ne kadar üzgün olduğumla ilgili değil.

Tek kelime etmeden ona sarılıyorum, titrerken sırtını ovuyorum. Eva ağlamayacak. Hele ki başkalarının ona ihtiyacı varken. Ama ne kadar endişeli olduğunu hissedebiliyorum. Başından ayak parmaklarına kadar ailesini ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyorum.

Beni ne kadar sevebileceğini.

Konuşmamıza gerek yok. Yüzündeki ifadeden, hepsinin yüzündeki ifadeden doğumun planlandığı gibi gitmediğini anlayabiliyorum. Hepsi kardeşleri için endişeli. Oğulları için. Karısı için. Bebek için.

Başından beri yapmam gereken buydu. Onun yanında durmalıydım. Onu kollarımda tutmalıydım.

Eva derin nefes alır. Odadaki gerginlik hissediliyor. Sarah bir dizi sandalyenin yanında durmuş, hasta kanadına açılan kapıya bakıyor. Bryant ellerini ceplerine sokar ve duvarın yanında durur. Lucian alçak sesle onunla konuşur, sonra karısının yanına döner.

Daphne, Emerson'ın elinin arkasına bir desen çizer. Sophia ve Lizzy birbirlerine yakın oturmuş fısıldaşmaktadır. Cash ve Phillip Constantine konuşmaya başlarlar ama sonra kesilir.

Eva'nın doğrulması bir dakika daha sürer. Doğrulduğunda Sarah fark etti. Yanımıza geldi, yüzü asıktı. "Merhaba Finn. Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Bayan Morelli." Elimi omzuna koydum. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı? Yemek? Kahve?"

Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. "Haberler. Ama bunu bizim için alabileceğinizi sanmıyorum."

Ardından Phillip Constantine yaklaşıyor ve tokalaşmak için elini uzatıyor. "Seni görmek güzel Finn. Uzun zaman oldu..." Elini bırakıp kapıya doğru bakıyor. "Seni bir süredir görmedim."

"İcatlarınızla ilgili işler nasıl gidiyor?" Phillip her zaman geleneksel işlere en az ilgi duyan Constantine kardeş olmuştur. Anladığım kadarıyla bu durum yıllar içinde bazı gerginliklere neden olmuş.

"Oh." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "İyiler. Sadece iyiler." "Yakında bir şeyler duyacağımıza eminim," diyor Eva.

Ağzını açar, sonra tekrar kapatır ve başını sallamakla yetinir. Sonra Cash'e döner.

"Çok özür dilerim." Kadının sesiyle herkes başını kaldırır. Haley'nin kız kardeşi Petra, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde odaya daldı. "Dadı bir günlüğüne gitmişti ve kocam-" Kocasından bahsedilince dudağını ısırtıyor. "Elimden geldiğince çabuk geldim. Haley nasıl?"

"Her an öğrenebiliriz. Sana içecek bir şeyler getireyim mi?" Eva kolunu Petra'nın koluna dolayarak onu Cash ve Phillip'in beklediği yere götürür.

Herkes yeniden yerleşir. Eva bir sonraki odaya, mutfığa girer. Bir dakika sonra Phillip'e verdiği bir kutu kola ile geri döner. Phillip kutuyu elinde tutar ama açmaz.

"Onun için endişeleniyorum," diyor teneke kutuya.

"Hepimiz endişeliyiz baba." Cash elini onun koluna koydu. "Ama o iyi olacak. Emin ellerde. Bütün hemşireler bunu söyleyip duruyor, değil mi?"

"Doğru," diye kabul ediyor Eva.

Sadece birkaç dakikadır buradayım ama bu bekleyişin etkilerini şimdiden hissediyorum. Bekleme odasındaki hava ince görünüyor. Bu doğru olmazdı

sohbetin içinde kendimizi kaybediyoruz. Saniyelerin nasıl geçtiğini izlemekten başka yapacak bir şey yok.

Kalp atışlarım *güm güm* atıyor.

Sabırsız görünmeyen tek kişi, hiç de değil, Daphne'nin kocası Emerson. Daphne bir ayağını yere vuruyor. Onun elini tutuyor, başparmağının ucuyla teninde daireler çiziyor. Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Sakinmiş gibi davranıyorum. Bu durumun mutlu sonla bitmesini istiyorum. Haley ve Leo için elbette, ama Eva için de.

Ve eğer mutlu sonla bitmezse, bundan sonra ne olursa olsun ona yardım etmek istiyorum.

Sadece bilmek istiyorum.

Hayatım boyunca kesinlik duygusuyla doluydum. Bedenim pes etmeden çok önce zihnimin bana ihanet edeceğini en ufak bir şüphe duymadan biliyordum. Bakıcılarıma yük olacağımı biliyordum. Hemingway, Hughes Industries ile elinden geleni yaparken dünyadan gizleneceğimi biliyordum.

Bunun her şeyi kapsadığını düşünmüştüm. Bu kasvetli son karşısında başka hiçbir şeyin önemi olamazdı.

Ama öyle.

Tanrım, öyle.

Tam en yakın hemşireyi çağırıp, aileden olmadığımı bir kenara bırakıp, durumumun güncellenmesini talep edecektim ki, kapının diğer tarafından sesler yükseliyor. Sesler yükseliyor, hızla yaklaşıyorlar. Sarah, Bryant'ın kolunu tutuyor. Daphne oturduğu yerden kalkıyor. Eva bana yaklaşıyor, nefesi kesik kesik.

Hasta kanadının kapısı açıldığında mavi önlüğünün üzerine beyaz bir önlük giymiş bir doktorla karşılaşıyoruz. "-birkaç kontrol, ama bunlar ilk saatin sonrasına kadar bekleyebilir. Ameliyat ekibi Haley'le işini bitirene kadar iyileşme odasında ten tene temas yapabilirsiniz."

Kapıyı açık tutar ve Leo içeri girer. Önlük giymiştir ve gözlerinde yaşlar vardır.

Kucağında *minicik* bir bebek var.

Kimse kımıldamıyor.

Leo boğazını temizler. "Haley iyileşecek. Şu anda ona dikiş atıyorlar. Gerçekten iyi geçti. Ayrıca bebek de doğdu."

Odayı bir rahatlama kaplar. Daphne çığlık atar. Birkaçı alkışlıyor. Bryant haç işareti yapıyor. Eva beni belimden sıkıca kavradı. Herkes Leo ve yeni bebeğe yaklaşıyor, ikisine de biraz nefes aldırarak kadar kendilerini geride tutuyorlar.

Eva beni ailesinin kucağına doğru çekiyor, bebeğin yüzünü görmek için parmak uçlarında yükseliyor.

Ben... tılandım.

Bu o kadar sıcak, insani bir duygu ki kendimi biraz sarhoş hissediyorum. Bu bebek ve annesi, Leo, Eva ve *hepsi* için o kadar rahatladım ki, ilk kez anlıyorum.

Korkuya rağmen neden çocuk sahibi olmak istediğimizi anlıyorum. Yine de bunu seçmezdim. Kendim için değil. Ama oluyor işte. Eva hamile, bebek *bizim ve benim için* sorun yok.

Işıl ışıl parlıyor ve kardeşi için duyduğu mutluluk beni *yine* boğuyor.

Leo'ya basının üzerinden "Tebrikler," diyorum. Sarah eğiliyor, bebeğin yanağına, şapkasının kıvrımına hafifçe dokunuyor. "Nasıl dayanıyorsun bilmiyorum. Bebeğimiz doğduğunda ben enkaz halinde olacağım."

Leo yüzünü buruşturuyor.

Bir sonraki saniye, kendi sözlerim bana ulaşıyor.

Sarah yeni torununun karşısında donakalır, gözleri faltaşı gibi açılır. Önce Daphne konuşur. "Eva, *hamile* misin?"

Sonra kıyamet kopar.

HALEY hastane yatağındaki bir yığın yastığın üzerine uzanmış, yeni doğan kızına gülümsüyor. Saçları gerçek bir Morelli gibi simsiyahtı. Babasının bir minyatürü, annesinin kollarında mükemmel bir şekilde yatıyor. Leo yatağın kenarından onu saygıyla izliyor. Yeni doğan bebeğine huşu içinde. Karısına huşu içinde.

Sonunda, bir anlık huzur.

Finn'in yorumundan sonra sorular gelmeye başladı. Lucian'ın *bu bebeğin daha yeni doğduğunu* kısa ve öz bir şekilde söylemesiyle aniden kesilen bir dizi soru.

Dikkatler tekrar Leo ve bebeğine odaklandı. Başlarının üzerinden gözlerimle buluştu ve bana *bu adam ciddi mi der* gibi bir bakış attı.

Kısa bir süre sonra nekahet odasına geri götürüldü. Yirmi dakika sonra onu orada buldum. Ailenin geri kalanı fotoğraf ve güncelleme vaatleriyle dışarı çıkarılmıştı.

Leo odadaki sallanan sandalyede oturuyordu, gömleği üzerindeydi ama düğmeleri açıktı. Tişörtünü çıkarmıştı. Yeni bebek dinozor baskılı bir battaniyenin altında göğsünde uyukluyordu. Finn'in *bu* duyuruyu nasıl berbat ettiğine dair bir yorum yapmasını bekliyordum ama onun yerine, "*Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.*"

Haley'i geri getirene kadar orada bir saat daha oturduk, o bebekle ten tene yapıyordu. İkisini de görmek için yanıp tutuşuyordu. Leo haberi vermek için nazik bir şekilde otuz dakika bekledi.

Haley o zamandan beri sessiz. Anlaşılabilir, çünkü nasıl emzireceğini bulması gerekiyordu. Bir emzirme danışmanı geldi ve bebeği yerleştirmesine yardım etti. Sanırım iyi gidiyor.

Haley'nin yüzündeki derin konsantrasyon yavaşça kaybolur. Başını bebekten kaldırıp Leo'nun gözlerinin içine bakıyor. "Bize birkaç dakika izin verir misin?"

Saçının bir tutamını yanağından uzaklaştırıyor. "Hayır."

"Leo. Biraz kız kıza vakit geçirmeliyim. Git yiyecek bir şeyler bul. Bacaklarını esnet."

Kardeşim onun sessiz ısrarına gülümsüyor, sonra eğilip bebeğin başının üstünü öpüyor. Haley'nin yanağını öpüyor. Sonra yastıkları kabartarak ve Haley'nin hemşire çağırma düğmesi, telefonu ve fazladan bir battaniyesi olduğundan emin olarak ayrılışını uzatıyor.

"Seni seviyorum," diyor yatağın kenarından.

"*Seni* seviyorum." Adam eğilip onu tekrar öpene kadar Haley ona gülümser. Adam giderken gözleri onu takip ediyor. Sonra küçük bir iç çekişle bana bakıyor. "Bana söylemediğine *inanamıyorum*. Cidden. Biraz kızgınım."

Yanaklarım kızardı. "Biliyorum. Özür dilerim. Ben sadece... Bir süre kendim de inanmadım."

Haley tekrar bebeğe bakar. Minicik, mükemmel bir şey. "Bunu doğru yapıp yapmadığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyor.

"Mutlu görünüyor. Uzman değilim ama bence harika gidiyorsun."

Tekrar bana odaklanıyor, yüz ifadesi temkinli. "Evli olmadığım için mi üzgünsün?"

"Evet. Hayır." Saçlarımı yüzümden itiyorum ve hastane koltuğunda arkama yaslanıyorum. "Yani... Ben geleneksel değerlerle yetiştirildim. Hepimiz öyleydik. Her zaman hamile kalırsam evleneceğimi düşünmüştümdür. Bir aile kuracağımı varsaydım, bunun yerine..."

Bir iş teklifini müzakere etmek yerine. Yeni bir yaşam şansı yerine kesinlikle her şeyi sona asmak yerine.

Haley'nin gözleri yaşlarla parlıyor. "Finn... bebeği istemiyor mu?"

"Finn..." Bu an son derece riskli görünüyor. Finn burada değil ama her kelimesi önemli. "Onu kötülemek istemiyorum. Sadece verdiği tepkiyi nasıl açıklayacağımdan emin değilim."

Kardeşimin karısı bir parmak eklemine gözlerinin kenarına bastırıyor. "Deneyebilirsin."

Dikkatli, dikkatli. "Çocuk sahibi olmayı planlamıyordu, o yüzden sanırım... oldukça şaşırdı. Ve aile geçmişi ona endişelenmesi için iyi sebepler veriyor. Kendi bakış açısına göre makul davranıyor. Bana sunabileceği her şeyi sunmaya çalışıyor. İsmi. Parasını. Güvenlik."

Haley'nin kaşları birbirine yaklaşır. "Ama?"

"Ama duygusal bir mesafeyi korumak istiyor. Duygusal bir duvar. İlk geceden beri bu konuda açıktı. Ve ben hamile olduğumu fark etmeden önce ilişkimizi bitirdi. Bana bittiğini söyledi ve beni evinden kovdu. Daha fazlasını umut eden bendim."

"Bir tek sen değildin."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, öyleydim."

Mavi gözleri tavana doğru kayıyor ama alay etmiyor. "İkinizi *de gördüm* Eva. Her şeyin bir yalan olduğuna ve aşık olan aptalın sen olduğuna yemin edebilirsin ama Finn de aşık oldu."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü daha önce aşık bir adam görmüştüm." "Ne, kız kardeşinin kocası mı?"

Bu kez Haley bana *bakıyor*, gözlerinin üzerinde bir gölge titreşiyor. "Kız kardeşimin görücü usulü bir evliliği var. Hiç aşık olduklarını sanmıyorum. Leo'dan bahsediyorum tabii ki."

"Belli ki," diye yankıladım. Ama aşık bir adam Finn'in yaptığı gibi çıldırmazdı. Aşık bir adam bu kadar soğuk davranmazdı. "Ama Leo asla -"

"Bana bittiğini söyledi ve beni evinden mi kovdu? Evet, kovdu."

"*Atmadı.*"

"Daphne sana söylemedi mi? O da oradaydı."

Hem Leo hem *de* Daphne ile *sert* bir tartışma yapacağım. "Detaylar konusunda belirsizdi. Sadece senin eve gittiğini biliyordum, Leo da..."

"Kendi kendine. Çünkü bana aşıktı. Ve belki Finn sana aşık değildir, ama ben buna inanmıyorum. Bence aşık. Ama en çok senin adına sevindim. Keşke bana söyleseydin. Senin için orada olmak istiyorum Eva. Sen de benim için buradaydın. Bu iki yönlü bir yol."

Bebek kıpırdanıyor, bir yumruğu koordinasyonsuz bir gerinmeyle havaya kalkıyor. Gözlerini açıyor. Nefesimi tutuyorum, hırıltılı ağlamasını bekliyorum. Ama sonra gözleri tekrar kapanıyor ve yavaşça, yavaşça uykuya dalıyor.

İkimiz de bir süre sessizce onu hayranlıkla izledik. "Nasıl geçti? Doğum yani."

Haley uzun bir nefes veriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Korkutucuydu," diye itiraf ediyor. "Doğumun bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Bütün kitaplarda öyle yazıyordu."

kademeli olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Ve *acıttı*." Gözleri kocaman oldu. "Yani,

Vay canına. Sonra buraya geldik..."

Kızına bakıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Buraya geldik ve her şey yolunda görünüyordu. Bir dakika önce her şey yolundaydı. Sonra, odada altı kişi falan vardı. Bir kasılmanın ortasında bir kağıt imzalamak zorunda kaldım. Ağlamak istedim." Haley gülüyor. "Yine de kendimi tuttum. Tek bir damla bile gözyaşı dökersem Leo'nun bizi koridordan ameliyathaneye kadar kovalayacağını düşündüm."

"Evet. Sanırım yapardı."

"Orada yalnız olmak hiç iyi değildi. Nefret ediyordum. Onunla birlikte olmadığımda acı çok daha kötüydü. Ama herkes nazikti. Uyuştuğumda o kadar da kötü değildi. Sonra Leo'nun gelmesine izin verdiler ve her şey yoluna girdi. İyiydi."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülür.

Haley'nin çenesi titrer. "Sorun yok. Her ne ise bana anlatabilirsin."

"Umuyordum ki-" Haley sözünü keser, sesi kalındır. "Ben sadece -Onu hayal ettiğim şekilde teslim etmek için. Bilemiyorum. Belki daha kötü olurdu. Ama deneyemedim bile."

Elini tutup sıkıyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de öyle. Sanırım hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyorum. İyi olmasına *çok* sevindim." Daha fazla gözyaşı dökülür ve Haley güler. "Her şeyden çok onun için endişelendim."

"İkiniz de burada olduğunuz için çok mutluyum. Yapamam-" Kendi gözlerini yelpaze gibi açmak zorunda kaldım. "Her şeyin yolunda olmasına çok sevindim, Haley."

İkimiz de tekrar bebeğe bakmaya başladık.

Yeni yeğenimi bu kadar çok sevdiğime inanamıyorum. Elbette onu sevmeyi bekliyordum, ama bu duygu? *Bu* mu? Onun için öldürebilirim. Onun için ölürüm. Ve daha iki saatlik.

Haley ameliyattan dolayı şişmiş. Saçları hafif dağınık bir topuz yapılmış. Çok yorgun olduğu belli ama bebeğinin yanağını okşarken yüzü sevgiyle parlıyor. Bu ışıltının içinde oturabildiğim için kendimi tarif edilemez derecede şanslı hissediyorum.

İşte bu yüzden buna değebilir.

Finn benim bakış açımı asla göremese ve asla yola gelmese bile, bebeğimiz buna kesinlikle değebilir. Eğer gerçekten istediği buysa, duygusal olarak ayrı kalmayı deneyebilir.

Bu durumda, Haley'nin sahip olduğu *her şeye* sahip olamam. Ama yine de çocuğumun sevgisine sahip olurdum. Ve onu ölesiye severdim.

"Sanırım zamanı geldi," diyor Haley.

"Benim gitmem için mi?"

Gözlerimi parlak, ağlamaklı bir gülümsemeyle karşılıyor. "Hayır. Sen istemedikçe olmaz. Sanırım sana haberleri vermenin zamanı geldi."

"Başka haberler var mı? Doğduğundan başka?" Ailem hâlâ Finn'in büyük hamilelik duyurusunun etkisinde. Bu gece başka bir bomba patlarsa, yatmak zorunda kalacağım.

Leo'nun arkamdan odaya girdiğini hissediyorum.

"Sorun değil," diyor Haley. "Daha sonra konuşuruz."

"Ona söyledin mi?" Leo yatağın yanına geliyor ve Haley'nin yanına kayarak kolunu dikkatlice onun etrafına sarıyor. Parmağının ucuyla bebeğin burnuna dokunuyor.

"Bana neyi anlatacaksın?" Zihnimde yüzlerce olası senaryo dönüyor. Bebek doğduktan sonra onunla ilgili keşfettikleri bir şey. Ailesiyle ilgili bir şey. Eviyle mi? O günkü duyguların etkisindeyim. *Çok korkmuştum.* Belirsizlik geçtiği için şimdi itiraf edebilirim.

"Onun adını biz seçtik." Leo bebeğin battaniyesinden aşağı, minik eline doğru bir yol izliyor. Dokunduğunda eli açılıyor ve ardından yumruğu parmağına sıkıca sarılıyor.

"Yaptın mı?"

Bu sahne kalbimi milyonlarca parçaya ayıracak. Çok tatlı ve bunu kendim için çok istiyorum. Aynı zamanda, onlar için sevinçten boğuluyorum. Gerçek bir sevinç.

"İlk adı Abigail." Haley'nin sesi yumuşak. Utangaç.

"*Abigail.*" Uzanıp minik pembe şapkasını düzeltiyorum. "Bayıldım buna. Ona Abby diyecek misin?"

"Leo bunu haftalardır yapıyor. Evde kimse yokken onu çağırma alıştırmaları yapıyor."

Leo utangaç görünme zahmetine girmez. "Yaptım. Ama şimdi o burada. Bu gerçek bir şey."

"Kesinlikle çok güzel. Tıpkı onun gibi." Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Göbek adı var mı?"

"Eva," diyor Leo.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, parmak ucum Abby'nin yanağında. Gözlerinde nadir görülen bir parlaklık var. "Evet?"

"Göbek adı Eva," diyor Haley. "Senden sonra."

OceanofPDF.com

Hemingway'e Eva'nın hamile olduğunu söylemek zorundayım.

Hayatımın geri kalanını düzene sokmak bir yana, ajandamdaki bir numaralı madde bu.

Hastaneden sonra eve gidiyorum ve yatağında dönüp duruyorum. Konuşmaktan korkmak mükemmel bir uyku ve ofiste daha da iyi bir gün geçirmemi sağlıyor. Saat beşte kendimi ne kadar yorgun ve somurtkan hissettiğimi aşırı telafi ediyor, sekreterim dişlerini gıcırdatana kadar personelime abartılı bir nezaket dayatıyorum.

Eve gittiğimde kendimi hazırlıyorum. Babam kötü bir gün geçiriyorsa, onunla ve Hemingway'le aynı anda başa çıkabilecek duygusal güce sahip olduğumdan emin değilim.

Ama...

Sessiz.

Artık hiçbir bahane kalmadı.

Hemingway'in güvenli seks hakkında bilgi sahibi olmasını sağlamak için yıllarımı harcadım. Çocukların korkunç bir risk olduğunu anlamasını sağlamalıydım. İşte bu yüzden çuvallayanın ben olmam çok mantıklı.

Nişan gibi dedikoduları duymasına izin veremem. O sahteydi zaten. Bu gerçek.

İş kıyafetlerimi değiştirmek ve duşta günün yorgunluğunu atmak için on beş dakika. Sonra gidip onu bulacağım.

Çalışma odasında, parmakları dizüstü bilgisayarının klavyesinde uçuşuyor. "Hem."

Bana baktı. "Hey." Daha fazla yazıyor. Dizüstü bilgisayarını sehpadan alıp kucağına koydu. "Dün gece buradan aceleyle çıktığını duydum. Neydi o?"

"Eva'yla birlikte olmaya gittim." Onun karşısındaki kanepeye oturmak rahatlatıcıydı. Bu konuşmanın sınırlarında geziniyor olmak daha az rahatlatıcı. "Yeğeni doğdu."

"O iyi mi?" Hem ekranın üzerinden bana bakıyor.

"Söyleyebileceğim kadarıyla biraz erken geldi. Bir süre gergin geçti."

"Ama şimdi iyi mi?"

"Evet. On el, on ayak parmağı."

Hemingway kısa bir onay sesi çıkarır ve biraz daha yazar. Tanrım, bundan nefret ediyorum. Neredeyse Eva'dan ayrı olmak kadar nefret ediyorum.

Ayaklarımı sürüyerek bunu daha kolay hale getiremem. Eskiden zevk için yaşayan biri için çok zor şeyler var. İçi boş bir zevk miydi? Elbette, ama acıdan daha iyiydi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kardeşim inliyor, elleri hareketsizleşiyor. "Lütfen, Tanrı aşkına, daha fazla güvenli seks konuşması olmasın."

"Oh, öyle."

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Ciddi misin sen? Prezervatifleri biliyorum Finn. Bunu konuşmuştuk. Ve bunu da. Seks yapmadan önce kendimi yirmi yedi prezervatife ve bir şemsiyeye saracağım."

"Bu özellikle prezervatiflerle ilgili değil. Ama bebeklerle ilgili." "Sen neden bahsediyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Dil."

Kaşını kaldırıyor.

"Tamam." İki elimi de kaldırdım. "Dinle. Eva hamile."

Hemingway başını yana eğdi. "Ne?" "O hamile."

"Eva Morelli?"

"Evet."

"O... seni aldattı mı?"

Kalbim tekrar sıkışıyor. "Bebeğime hamile."

Hemingway bir nefes verdi. Birkaç saniye yere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Vay anasını. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu konuda kızgın mısın?"

"Kızgın değilim ama iyi de değilim." Bu benim en iyi anım değil, duygularımın küçük kızımın üzerine dökülmesini engellemek için dişlerimi sıkıyorum.

Kardeşim. İşe yaramaz. Zaten buradalar. Bunu hiç istemedim. Gelecekteki bir çocuğu kaderimden kurtarmaya çalışıyordum ama yine de oluyor. "Tek bir baskın duygu belirlemem gerekseydi, sanırım dehşete kapıldığımı söylerdim."

"Dil."

"Prezervatif kullanmadım."

Kahverengi gözlerinde yargılama yok. Bana babamınkileri hatırlatıyor.

"Neden?"

"nk onun yanındayken aklıımı kaybediyorum."

"Onu seviyor musun?"

Onu seviyorum, bu yüzden onu kendimden uzaklaştırmak zorundayım. Hayatım boyunca yaptığım şey buydu - mesafemi korudum, böylece bir insan kabuğuna dnştğmde kimseye zarar vermeyeceğim. "Evet."

Hemingway ellerini önünde kavuşturur. "Ben de korkuyorum."

Sesim boğuk çıkıyor. "Neyden korkuyorsun?"

"Babam gibi olmaktan. Besbelli. Bu çok korkutucu. Nereden bakarsanız bakın hiç iyi değil."

Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Hayatımda bir kez olsun Hemingway'e ocuğumun yaklaşan doğumu hakkında ebeveynlik yapmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Ama söylemeye alışık olduğum tüm kaderci saçmalıklar boğazıma takılıyor. "Babama göre, hâlâ hayatta olduğumuz sürece biraz umudumuz var."

"Ben de senin gibi olmaktan korkuyorum." "Ouch."

"Dışarıdan çok mutlu görünüyorsun. Herkes buna inanıyor ama ben daha iyi biliyorum."

"Bunun ne kadar ikiyüzlüce olduğunu biliyorum. Kondom kullanmanı, kendini tutmanı kafana sokan bendim. Bu işi berbat eden benim."

Hemingway ağır bir şekilde kanepenin arkasına yaslanıyor ve pencereden dışarı bakıyor. Bana kızmaya hakkı var. İsterse yıllarca. Sonsuza kadar.

Ama konuştuğunda ses tonu düşünceli. "Demek istediğini anlamadığımdan değil. Evlenmemek ve ocuk sahibi olmamak konusunda. Hughes lanetini devam ettirmemekle ilgili."

Gözlerimi kırpmadan karşılıyor.

Gz açıp kapayıncaya kadar büyüdü. İşte böyle hissettiriyor. Hemingway hayatı boyunca bana bir ocuk gibi göründü, ama büyüyor. Zaman benim iznim olmadan geçiyor. "Ama?"

Omuz silkiyor. "Ama bu daha çok sana saygı duyduğum içindi, istediğim şey olduğu için değil. Gizliden gizliye hep istemişimdir. Çitli bir ev. İki nokta beş çocuk."

"Hemingway."

"Mesele şu ki Finn, ben senin gibi özverili değilim." Hızla kesilen bir gülümseme attı. "Ben bencilim. Sonu kötü bitse bile bir aile istiyorum."

Babamın bahsettiği şey buydu. *Bu.*

Hemingway'in gözlerinde umut parlıyor. Eve yeni taşınmış olabilir ama benim kararımı etkileyen şeyleri gördü. Küçük kardeşim pes etmeyi reddediyor.

"Ben de senin bu şeylere sahip olmanı istiyorum."

Belki de sorun benimdir. Belki de bencil olan benimdir. Mutluluğa ve umuda karşı cimri davrandım, her zaman Hemingway'in önünde tuttum *ve buna asla sahip olamayacağınızı* söyledim. *Asla. Sen doğmadan önce karar verilmişti.*

Belki de kendime bunu söylüyordum.

Şüpheli. "Eva hamile kaldı, sen de her konuda fikrini mi değiştirdin?"

"Her şey hakkında değil ama senin mutlu olmanı istiyorum. Bunu hep istedim."

"Evet ama ben senin mutluluğu nasıl tanımladığını hep biliyordum. Partiler, yatlar ve rastgele insanları becermek. Ben Eva ile sahip olduğun şeyi istiyorum. Bir aile."

Ne kadar piç olduğuma rağmen sahip olduğum aile. Bebeği istemediğimi sanıyor. *Onu* istemediğimi sanıyor, ama gerçek şu ki, onları çok fazla istiyorum. Ben kim oluyorum da burada oturup Hemingway'e çocuk yapıp yapmayacağını söylüyorum? Bu hakkı bana kim verdi? "Seni başka türlü ikna etmeye çalıştığım için özür dilerim."

Hemingway bana bakıyor. "Mutlu musun? Yoksa çıldırdın mı?" "Ben..."

Mutlu olduğumu söyleyemem. "Beni neyin beklediğini biliyorum."

Sessiz, beni izliyor. "Öyle mi?"

Bir kahkaha kaçır. "Lanet bu, Hem. Kırılmasının hiçbir yolu yok. Benim için geliyor. Ve ne kadar nefret etsem de, senin için geliyor. Karar verebileceğimiz tek şey, kalan birkaç yılımızda ne yapacağımız."

"Yanılıyor olabilirsin, biliyorsun."

İç çektim. "Hem."

"Ben ciddiym. Ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Hughes Industries'i nasıl yeni zirvelere taşıdığını. Sosyal medya çağında sırrı saklamak için milyonlarca farklı şeyi nasıl yönettiğini. Zeki olduğunu biliyorum ama Finn, bazen çok aptal oluyorsun."

"Hayır, hayır. Kendini tutma. Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Çünkü ne kadar zeki olursanız olun, geleceği söyleyemezsiniz. Kimse söyleyemez."

Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız. Geleceği biliyorum, çünkü geçmiş i okuyabiliyorum. Bu, domino taşlarının teker teker düşüşünü izlemek gibi. Son domino taşına ne olacağını biliyorsun.

Kristal küren olduğu için değil.

Biliyorsun çünkü bu fizik. Bilimdir. Sebep ve sonuç.

Yine de Hemingway ile tartışmak istemiyorum. Ve eğer istediği buysa, bir ailesi olmamasının sebebi olmak istemiyorum. Bu yüzden mantık ve bilim argümanlarımı yutuyorum. Söyleyebileceğim bir şey arıyorum, aynı fikirde olmasak bile ona düşman olmadığımızı göstermenin bir yolunu.

"Daha iyi bir gelecek yaratmaya çalışıyorum,"
diyorum sonunda. Pek coşkulu bir söz sayılmaz ama gerçek bu.

Bunun mümkün olduğuna inanmasam da Hemingway'in sağlığı için savaşmaya devam ettim. Şimdi de bebeğin sağlığı için savaşmaya devam edeceğim. Para bağışlamaya ve araştırmaları desteklemeye devam edeceğim. Sisifos'un lanet olası kayayı tepeye çıkarması gibi, geri yuvarlanacağını bile bile bilimi zorlamaya devam edeceğim.

Hemingway ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıp beni koltuktan çekene kadar ne yaptığından emin değilim. Sonra kollarını bana doluyor. "Tebrikler, göt herif," diyor kulağıma. "Umarım her şeyi berbat etmezsin, çünkü bu senin hak ettiğinden çok daha fazlası."

Çoktan sıçıp batırdım. Ama bunu Hemingway'e söylemem. "Hak ettiğinden daha fazla ne var?" Annemizin sesi ikimizi de irkiltiyor. İkimiz de dönüp onun içeri girişini, gelirken saçlarını düzeltişini izliyoruz.

Geneva Hughes'un beyaz-sarı saçları, mavi gözleri ve doğuştan gelen bir karizması var. Yüksek elmacık kemikleri ve tül elbisesi ile eski bir Hollywood aktrisi olabilirmiş gibi görünüyor. Çalışma odasının karşısına geçip önce benim, sonra Hemingway'in yanağını öpüyor, hafif okyanus spreyi kokuyor.

Onu son gördüğümde, Hem'in yatılı okuldan eve dönmesine izin verdiğim haberini vermek için Prag'daki evini ziyaret ettim. Bundan hoşlanmadı.

Onun babamdan ayrı yaşaması gerektiğini düşünüyordu, tıpkı kendisinin babamdan ayrı yaşadığı gibi.

Onun kırıldığını görmenin kalp kırıklığına dayanamıyor ve bizim de buna dayanamayacağımızı düşünüyor.

Ama acıya dayanabilirim. Farkına vardığım şey bana on sekiz tekerlekli bir araç gibi çarptı.

Babam bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalmasın diye acıya katlanıyorum. Bu da Eva'yı neden kendimden uzaklaştırdığımı merak etmeme neden oluyor. Belki de hayat sadece kalp acısıyla geçen bir yolculuktur. Nasıl olsa benim için geliyor. Ondan kaçamam. İronik olan da bu. Eva'yı uzaklaştırmak ondan kaçmamı sağlamadı. O hâlâ burada.

Belki de acı çekmeye değer.

Hemingway bir elini saçlarının arasından geçirir. "Selam anne."

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Annem ellerini odanın içinde gezdiriyor. Sanki bahçedeki çiçeklerine bakmak için dışarı çıkmış gibi. Sanki birkaç yıldır değil de birkaç saattir yokmuş gibi bir havası var. Bir şekilde, dünyanın dört bir yanındaki yüzlerce tatil evinden ziyade buraya aitmiş gibi hissediyor.

Kardeşim beni işaret etti. "Eva Morelli'yi hamile bıraktı."

"Phineas. Şaka mı yapıyor?"

Onu yumruklayacağım. "Hayır, değil."

Yavaşça başını salladı. "Bu nişanı açıklıyor. Aldığım mesajların sayısı, Tanrım. Herkes bilgi almak için uğraşüyor. Herkes düğüne davetiye almaya çalışıyor. Sadece gülümsüyorum ve gizemli biri gibi davranıyorum, oysa gerçek şu ki düğüne davet edilip edilmeyeceğimi bile bilmiyorum."

En ufak bir suçluluk duygusu hissediyorum. Annem nişan planlamasına dahil edilmemişti çünkü kimse edilmemişti. Gerçek bir şeye dönüşmeden bitmesi gerekiyordu.

Şimdi yolda bir bebek var. Benim bebeğim. "Özür dilerim."

"Telefon yok. Mesaj yok. Bir e-posta bile yok. Nereden öğrenmem gerektiğini bilmiyorum. Bugünlerde çocuklar nasıl bilgi paylaşıyor? TikTok hesabın var mı?"

Bunu hak ediyorum. "Sana söylemeliydim. Bu yüzden mi geldin?"

"Yeni gelininiz nasıl biri?" diye soruyorlar. Oh, evet, elbette tanıştık, diyorum. Ama neredeyse on yıl oldu. Kara gözlü, ciddi bir genç kadın hatırlıyorum. İtaatkâr. Ailesini idare etmekle o kadar meşguldü ki

çocuk olmak için bir yeri olduğundan şüpheliydi. Sanırım ortak bir noktanız var."

Kalbim sıkışıyor. Ciddiydi, değil mi? Eğlenmekle o kadar meşguldüm ki fark etmedim bile. Hemingway'in dediği gibi, mutluluğu partiler, yatlar ve rastgele insanlarla yatmak olarak tanımlıyordum. "Tabii ki Eva'yla tanıştın."

"Şimdi nasıl görünüyor? *Güzel*, diyorum. Çünkü biraz bulabilirim Dernek web sitelerindeki fotoğrafların yanı sıra herkes gibi. O ne yapıyor? *Çok başarılı biri. Çok hayırsever. Morelli Fonu'nu yönetiyor.*" Annemin sesi tizleşti. "Wikipedia sayfalarında yazıyor."

"Sana söylemeliydim."

"Şimdi söyle bana, Phineas. Neden Eva? Neden bir Morelli?"

İsa. Morelli ailesi Constantine'lerle uzun süredir kan davası içinde. Onlarca yıldır. Ve Caroline Constantine benim teyzem. Annemin kız kardeşi. "Aileler arasındaki uçurumu onardılar."

Bunu elinin tersiyle itiyor. "O söylentileri duydum. Küçük Morelli-Constantine çocuklarının doğduğunu biliyorum. Caroline'ın buna neden izin verdiğini bilmiyorum. Sonu iyi bitmeyecek."

"Hughes'lar zaten bu kan davasında İsviçre'de," diyorum, bu kez biraz da uyararak.

Aile reisi olarak bu güce sahibim, annem üzerinde bile. Hughes ailesinin bu işe karışmasını, resmi olarak Constantine'lerin yanında yer almamızı tercih ederdi. Bu bizi sadece küçültür. Hughes ailesi bu kan davasının üstünde. Babam bunun bilgeliliğini gördü.

Bana karanlık bir bakış attı. "Yine de, bir Morelli mi? Aman Tanrım. Onlar çok... Katolik."

Bu beni gülümsetiyor. Acaba Eva din değiştirmemi istiyor mu? Muhtemelen. Kendimi mayolu ve bebek havuzunda vaftiz olurken hayal ediyorum. Sonra gülümsemem kayboluyor. Aramızı düzeltebileceğimi varsayıyorum. Bunu istediğimi bile varsayıyorum. Anneme bakmak bana neden istemeyebileceğimi hatırlatıyor. Kendi acımı kabul etmek bir şeydir. Bunu başkasına yaşatmak başka bir şey.

Annem, "Gerçi bebek yolda, başka çaremiz yok," diye devam ediyor. "En azından itaatkâr bir gelin olacak."

Elimde değil. Homurdanıyorum. "İtaatkâr, Eva'yı tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil." Annemin ifadesi ciddileşiyor. "O biliyor mu?"

"Öyle."

"Sanırım bir Hughes'la evlenmenin buna degeceğini düşünüyor."

"Onun paraya ihtiyacı yok. Ya da güce. O zaten zengin ve güçlü." "Bu şeylere ihtiyacı olsaydı daha iyi olurdu. Daha iyi olurdu. Sadece Hughes ismini önemsiyordu, çünkü lanet seni ele geçirdiğinde sahip olacağı tek şey bu olacaktı."

Boğazım düğümleniyor. "Doğru."

"Onunla tanışmak isterim. Neye bulaştığını bilmeli." Bunu hayal edebiliyorum. "Zamanlama şu anda iyi değil."

"Sevdiğin adamın bir hiç uğruna yok olup gitmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu bilmeli."

"Cenevre!" Babam kapıdan içeri giriyor, üzerinde pijamaları, saçları dağınık. Gözleri hariç, kendisinin yorgun ve solmuş bir versiyonu gibi görünüyor. Gözlerinde sadece sevinç var. Onu tanıdı. Kahretsin, onu *tanıyor*. Bunun olma ihtimali sadece yüzde elliydi. Ve neden evin etrafında dolaşıyor ki? "Her yerde seni arıyordum."

Hakkını yemeyelim, hiçbir şeyi kaçırmıyor. Babamın yanağını öpüyor ve ona hızlıca, nazıkçe sarılıyor. Eski spa günlerinden birinden eve dönmüş olabilirdi. "Merhaba Daniel. Ben buradayım."

"Ve kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyorsun. Nerelerdeydin?"

"Oh, dışarıda." Gülümsemeyi başarıyor ama gerginliğini hissedebiliyorum. Altındaki acıyı görebiliyorum. Tıpkı Hemingway'in benim playboy görüntümün altındaki acıyı gördüğü gibi. Hughes'lar bunu saklamakta o kadar da iyi değiller. "Biraz alışveriş yaptım. Bir arkadaşımı ziyaret ettim. Akşam yemeği için vaktinde geldim mi?"

Boğazımı temizliyorum. Annemle babamı bir daha aynı odada görmeyi hiç beklemiyordum. Bu an acı tatlı. Çünkü uzun sürmeyecek. "Aslında şimdi hazır olmalı."

"Bekletmeyelim." Babam anneme çalışma odasından çıkarken eşlik ediyor. "Açlıktan ölüyorum."

Ona gülümsüyor ama gözlerindeki hüznü görebiliyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Meşgul. Çok yoğun. Şimdiye kadarki en iyi çeyreklerimizden biri olacak." Ona sırtıyor, bir zamanlar olduğu işinin ehli patronun hayaleti gibi. "Dünyayı değiştirecek yeni bir trend var. Sosyal medya denen bir şey. Bazı insanlar bunun geçici bir heves olduğunu düşünüyor ama ben şimdiden çok büyük olacağını biliyorum."

Onlar mutfığa giderken Hemingway ve ben arkalarından takip ediyoruz. Bu noktadan annemin başını çevirdiğini görebiliyorum. Görünüşe göre bu, geçtiğimiz diğer odalara bakmak için. Ağzının köşelerinin döndüğünü yakalıyorum.

ve çenesindeki titreme. Babamla tekrar yüzleştğinde gizlendi.

"Kulağa harika geliyor."

Biz masadaki yerimizi alırken o da sohbetine devam ediyor.

Evin büyüklüğüne göre küçük bir personelimiz var.

Sadece bir aşçı, bir temizlikçi ve bir bahçıvan.

Burada ne kadar az insan olursa, sırlarımızı bilmesi gereken o kadar az insan olur. Babamın akşam hemşirelerinden biri burada. Jennifer saygılı bir mesafede duruyor, mahremiyetimize izin verirken aynı zamanda babamın yardıma ihtiyacı olması durumunda yakınımızda oluyor. Zamanın yarısında yemek yemeyi reddediyor. *Aç değilim*, diyor. Bu sefer, kızarmış tavuk ve yeşil fasulye ile yanında sırlı havuca bakıyor ve *harika olduğunu söylüyor*.

Saniyelerin akıp gittiğini hissedebiliyorum, akşama gittikçe yaklaşıyorum. Gün batımına.

Babam yemeği atlattı. Tatlıya kadar. Şehir dışındaki mülkümüzün eğitmenlerinden birinin bana gönderdiği, yarış atlarımdan biriyle ilgili bir hikâyeyle dikkatini çekmeyi başardım.

Pegasus Gold'un yarış pistinde zafere olan açlığına gülüyor.

İşte o zaman gözlerindeki ilk şaşkınlık gölgesini görüyorum.

Hemingway de görür. Koltuğunda kaskatı kesiliyor.

"Nerede..." Babamın alnı kırışır. "Kahve nerede? Her zaman tatlının yanında kahve içeriz."

"Bıraktım," diye cevaplıyor annem. "Öğleden sonra üçten sonra içersem midem ekşiyor."

"Kahve olmadan da iyiyiz baba. Beni bütün gece ayakta tutacak. Ve sanırım hepimiz yemeğimizi bitirdik, yani-"

"Bizde her zaman kahve vardır. Aşçıya bir demlik hazırlattım. Neden bu kadar uzun sürdü? Geneva masada beklemeyi sevmez."

"Ben iyiyim, Daniel. Gerçekten iyiyim." Annem onun elini okşadı.

Onun dokunuşuyla kaşlarını çatıyor, parmak uçlarını kolundan yüzüne kadar takip ediyor. Onun gözleriyle karşılaştığında ters ters bakıyor. "Sen de kimsin be?"

"Daniel." Sesini çok ama çok sakın tutuyor. "Benim. Karın." "Bana yalan söyleme." Yanaklarında renk lekeleri belirliyor. "Ben Evlenseydim bilirdim, değil mi? Seni daha önce hiç görmedim. Evimde ne işin var?"

"Baba." Gözleri benimkilere doğru kaydı. "Annem bizimle yemek yemeye geldi."

"Neden bana söylemedin? Nerede o?"

"Daniel-"

Sandalyesinden fırladı ve bu sırada sandalyesini devirdi. "Sen benim karım değilsin. *O* benim karım değil. Seni buraya kim aldı?"

"Baba, sorun yok." Hemingway ayağa kalkıyor ve masanın diğer tarafına geçiyor. Ben daha onu uyaramadan babamın menziline girdi. "*Baba*."

Babam Hemingway'in etrafında dönüyor, vücudu tokatın içine doğru dönüyor. Hemingway'in kafasının yan tarafına ulaşır duyulabilir bir temas sağlamadan önce pençeye dönüşüyor.

Hemingway elini başına vurarak geri çekilir. "Ben iyiyim." Yanağı kıpkırmızı. "Finn. Ben iyiyim."

Nabzım sanki babam bana defalarca vurmuş gibi atıyor. Adrenalin dehşetimi netleştiriyor ve ikiye katlıyor. Ne izlediğimi biliyorum. Bundan yirmi yıl sonra kendimi izliyorum. Oğlumun kafasının yan tarafını tutuşunu, göz kırpsını, şaşkınlığını izliyorum. Eva'nın müdahale etmeye çalışmasını izliyorum.

Neredeyse oradaydım, *neredeyse* oradaydım ama annem yoluma çıktı. "Daniel. Ona dokunma."

Ona doğru hamle yapar. Uzuvarları birbirine dolanıyor. Yumruğunu kızın saçlarında ve kahverengi gözlerinde dehşete düşmüş bir öfke görüyorum.

Kendimi annemle babamın arasına soktum. Babamın çabaları ellerini annemin saçlarından çekmesini zorlaştırıyor. Geri adım atıyor, sonra tekrar geri.

Bağırıyor, gözleri sıkıntıyla irileşmiş. "Bu eve bir yabancının girmesine kim izin verdi?"

"Baba. *Baba*. Sorun yok. Onu tanıyorum." Etrafımda dolaşmak için elinden geleni yapıyor. Ne planladığını bilmiyorum. Kalbim küt küt atıyor. Jennifer yemek odasının kapısında beliriyor. Eğer beni dinlemezse, sırada o var. Cebinden telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderiyor. Eğer ikimiz de yeterli olmazsak vardiyadaki ikinci hemşire yardım etmek zorunda kalacak. "O bir yabancı değil."

"Onu tanımıyorum, Phineas. O bir sahtekar. Götürün onu. Gitmesini sağla."

"Tamam, baba. Tamam. Tamam. Sakin ol. *Lütfen*."

Mücadele eder ama mücadele onu terk eder. Jennifer yaklaşır ve koluna nazik bir el koyar. "Bay Hughes, biraz bitki çayı yaptım. İster misiniz? Oturma odasında *Jeopardy*'yi açabilirim."

"Tamam." Benden uzaklaşıyor, mesafe alıyor. Son bir hamle yaparsa diye olduğum yerde kalıyorum. "**Sorun** değil. "Bu iyi.

kategoriler."

"İyi zamanlama o zaman. Sen yapmadın." Jennifer onun koluna giriyor.

"İki dakika içinde başlıyor."

Ne zaman kayıtlı bölümleri oynatsa başlıyor. Onlar

giderken gözlerimi onlardan ayırmıyorum.

Sonra kardeşimin yanına gidip kolumu omzuna doladım. Babamın herhangi bir iz bırakıp bırakmadığını görmek için başını çeviriyorum. Şakağında ince, kırmızı çizikler var ama derin değil.

"Özür dilerim Hem. Daha önce müdahale etmeliydim." "Gerçekten sorun değil. Bana zarar vermedi."

Annem yaklaşır ve Hemingway'in yaralarını muayene etme sırasını alır. Annesi onu bırakana kadar öylece duruyor. O da benim kadar suçlu hissediyor mu?

Sesindeki titreme *evet* diyor. "Sorun olmazsa her zamanki süitimi alacağım Finn."

"Tabii ki anne."

Yemek odasındaki ağır sessizlik nefesimi kesiyor.

Bu tür bir akşam, asla çocuk sahibi olmamaya karar vermemin nedeni. Eva'nın benimle kalmasına izin verirsem nelerle karşılaşacağını hatırlatıyor. Bunu yapmasına nasıl izin verebilirim bilmiyorum.

Ve onu durdurabileceğimi sanmıyorum.

EVEN DOLGU Doktorun muayenehanesinde formları doldurmak şaşırtıcı derecede duygusal bir his.

Yaşınız? 33.

Bu ilk hamileliğiniz mi? *Evet.*

Ailenizde düşük, düşük doğum ağırlığı, vs. öyküsü var mı? *Annem üç kez düşük yaptı.*

Görünüşe göre, düşükler yaygın. O kadar yaygın ki birçok kadın düşük yaptığını bile bilmiyor. Bu durumda hamile olmam küçük bir mucize gibi görünüyor.

Kendimi hafif hasta hissederek sayfalar arasında ilerliyorum. Muhtemelen sabah bulantısı. Çantamda bir paket Club krakeri var. Bir tanesini çıkarıp yiyorum ama his geçmiyor.

Gerginim. İşte bu yüzden.

Bebekten eminim. Bebeği *istiyorum*. Ancak form, bunun ideal olmayabileceği tüm yolların bir kataloğu gibi görünüyor. Doktorların mümkün olduğunca çok bilgi istediklerini biliyorum. Tamamen normal bir hamileliğin de Haley'de olduğu gibi acil bir sezaryenle sonlanabileceğini biliyorum.

Doldurduğum formların bulunduğu panoyu resepsiyona geri götürüyorum. Tam koltuğuma gömülüyordum ki dış kapı açıldı ve içeri

sıcak havayı solumak.

Randevu için gelen başka bir kadın değil. Finn.

Kaslarına göre özel olarak dikilmiş koyu renk bir takım elbise giymiş. Onu görünce vücudum kızarıyor. Takım elbise ve kravat özel bir şey değil. Ofiste her gün giyeceği şeyler.

Ofiste olmaması dışında.

Yanımdaki koltuğa oturdu. Yüzüm kızardı, öfkelen dim ve rahatladım.

Finn bana başını salladı. "Morelli."

"Morelli? Aman Tanrım. Burada olduğumu nereden bildin?"

Finn, sanki biraz yoldan çıkmışım gibi elimi okşuyor. "Bu şehrin her yerinde casuslarım var."

Elini tutmayı ne kadar çok istediğimi anlatmam mümkün değil ama yapmıyorum. Onun yerine kendi elimi kucağıma koyuyorum. Kendi içime kapandım. Hiçbir erkek bir ada değildir, ama bu kadın? Bu kadın öyle. "Bu sapıkça."

"Benimle evlenmedin, bu yüzden böyle olmak zorunda." Bana gülümsedi. *İlgimi çekti.* Sesini neredeyse poker kulübündeki gibi duyabiliyorum. Ateşli. Yumuşak. İkimiz de hiçbir şeyi zorlamıyorduk. "Çekip gitmiyorum."

"Dinle, sana sonuçları söyleyecektim."

"Artık buna gerek yok, çünkü ben buradayım." Kendimi toparlamak için arkamı dönmek için hamle yapıyorum ama Finn elini koluma koyuyor. "Olanlar hakkında konuşma fırsatımız olmadı."

"Hiçbir şey olmadı."

"Tüm aileme hamile olduğumu ve bebeğin benden olduğunu söyledim." "Er ya da geç öğreneceklerdi." Çıldırırlar mıydı? o kadar çok mu? Muhtemelen hayır. Ama olan oldu. Dedikleri gibi, kedi çantadan çıktı. "Neden buradasın?"

Her zamanki büyüleyici sırtışının bir ipucu ağzının köşesini kaldırıyor, sonra kayboluyor. "Sadece kardeşinin bebeği için mi geldiğimi sanıyorsun? Seninkine değil mi? Bizimkine değil mi?"

"Bu farklıydı. Bu acil bir durumdu. Ve orada olmana minnettarım." Kalbim sıkışıyor. "Ama bu, bu sadece istemediğin bir bebekle ilgili bir onay."

"Bebek hakkındaki hislerim-" Başka bir hasta ofisten çıkıyor. O geçip giderken Finn'in gözleri benimkilerde kalıyor. "Bebek hakkındaki hislerim

sana olan desteğimi etkiler. Ya da çocuk için." "Finn."

"Haklısın. Bunu planlamamıştım. Bunun olmasını istemedim. Ama bebek için buradayım."

"Peki ya benim için?"

"Seninle ilgileneceğim, Eva."

Görev. Sorumluluk. Finn Hughes hakkında bildiğim bir şey varsa o da onurlu bir adam olduğudur. İstese de istemese de yapması gerektiğini düşündüğü şeyle ilgilenir. "Çünkü yapmak zorundasın."

"Çünkü aklı başında her erkek çocuğuna ve çocuğunun annesine bakar. İzin verirsiniz doktor randevularınıza katılmak da buna dahil."

Bebeği aramıza sokmak için çok dikkatli davranıyor. Ben artık Eva Morelli değilim, arzulanan kadınıam. Onun çocuğunun annesiyim. Bu bir onur pozisyonu, ama bir yakınlık pozisyonu değil.

Başlangıçta istemediği bir çocuk için bile olsa, adım atmaya istekli olmasının iyi bir şey olduğunu biliyorum. Muhtemelen bunu belirtmemden hoşlanmayacak olsa da o iyi bir adam.

Öte yandan, ona farklı bir sıfatla sahip olmayı özlemekten kendimi alamıyorum. Sadece çocuğumun babası olarak değil, hayat arkadaşım olarak da. Kocam olarak.

Hasta bölümünün kapısı açılır. Şık pembe önlükler giymiş kızıl saçlı bir kadın dışarı çıkar. "Eva Morelli?"

Finn de benimle aynı anda ayağa kalkıyor, elini sırtıma koyuyor, hamile karısını koruyan bir koca kadar rahat. Ela gözlerinde bir meydan okuma var. Ve dudaklarının kıvrımında. *Beni hemen dışarı at. Yoksa ben de seninle gelirim.*

Şu anda tartışamayacak kadar gerginim. Gitmesini talep edemeyecek kadar burada olmasını istiyorum.

Bu onun da bebeği. Bizim bebeğimiz.

Aramızdaki hava ısınıyor. Finn gayet sakin, elleri ceplerinde.

"Hadi, gidelim." Sanki bizi orada fazladan otuz saniye bekleten oymuş gibi sesimde sabırsız bir tonun belirmesine izin verdim.

Finn yumuşakça sallanan kapıdan geçerken beni takip ediyor. Ben gizli bir bölmedeki tartıya çıkarken o geride duruyor. Pembe önlüklü hemşire bize sıcak nötr renklerle döşenmiş konforlu bir odayı gösteriyor. Bir ultrason makinesi

bir köşede mırıldanıyor. Bana uzattığı yumuşak, steril çarşafı alıyorum ve talimatları doğrultusunda başımı sallıyorum.

"Doktor bir dakika içinde dönecek." Parlak bir gülümsemeyle ayrılır.

Muayene masasının karşısındaki alçak yastıklı banka gidip pantolonumun fermuarını açıyorum.

"Arkanı dönmemi ister misin?" Finn sorar.

"Beni yarı çıplak görmekten mi korkuyorsun?" On altı yaşımdan beri her yıl bu rutini yaşıyorum. Tek fark, ortada bir bebek olmamasıydı. Pantolonumu ve külotumu çıkarıp bankın üzerinde katlamak on beş saniyelik bir iş. Son adım olarak çarşafı belime doluyorum. "İşte oldu. Düzgünüm."

Finn'le yüzleşmek için dönüyorum ve onu gözlerini özlemle dikmiş bakarken buluyorum. "Bu hiç seksi değil, Finn."

"Hayır, tabii ki değil." Boğazını temizliyor ve yer değiştiriyoruz. Finn banktaki kıyafetlerimin yanına oturdu. Ben muayene masasındaki yerimi alıyorum.

Kalbim küt küt atıyor.

Finn ağzını açar ama kapı hızlıca çalınınca sözünü keser. Doktor, pembe saçlı hemşireyle birlikte içeri girer. Tıbbi geçmişim gözden geçiriliyor. Forma yazdığım detaylar teyit edildi. Sonra doktor, hamileliğin henüz çok başında olduğumuz için *ne tür* bir ultrason yapacaklarını açıklıyor. Finn'in gözleri onların yüzlerinden ultrason makinesinin yanındaki çubuğa gidiyor.

"Bu-"

"Bebek için güvenli mi? Elbette." Doktor hiç vakit kaybetmeden devam ediyor. Bir tabure çekiyor. Hemşire ışığı kısıyor ve ultrason monitörünü yukarı bakarsam görebileceğim şekilde hareket ettiriyor.

"Bugün yanında kimi getirdin?" Sesi artık daha yumuşak, çünkü bir eli çarşafın altında ve bir asa bedenime giriyor.

"Bu Finn Hughes. Babası."

Nazik bir gülümseme. "Baba, Eva'nın diğer tarafına gelmek istersen sen de görebilirsin."

Finn oturduğu yerden kalkar, yüzü sabittir. Masanın yanına gelir.

Seni terk etmeyeceğim, Finn. Şimdi kelimelerin tadını alabiliyorum. Onun bu anın bir parçası olmasına izin vermek, artık tutmak zorunda olmasam bile, bu sözü tutmak gibi geliyor.

Aramızdaki gerilim o kadar yoğun olsa bile zor nefes alıyorum.

Ultrason makinesinin ışığında eline uzanıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Sıkı tutunuyor.

İkimiz de ekrandaki görüntüden etkilenmiştik. Doktor asayı hareket ettirdikçe dikdörtgen bir siyah havuz bir o yana bir bu yana savruluyor.

Ve orada, kenara yakın-

"Bu fetüs. Oda arkadaşı olmadığından emin olmak için kontrol edeyim."

Finn'in eli benimkine kenetlendi. *Bebekle* ilgili düşüncelerimde ikizler hiç yer almıyordu.

Asa hareket ediyor. Doktor arıyor.

"Para için bir tane," diyor alçak sesle gülerek ve Finn'in nefesinin kesildiğini hissediyorum. Elimi tutuşu hafifliyor. İkiz yok. "Ama gösteri için iki değil. Şimdi bazı ölçüler almam gerekiyor."

Doktor monitörün altındaki klavyeye dokunur. Bebeğin kaç hafta ve kaç gün yaşayacağı ekranda beliriyor. Çizgiler siyah boşluktaki minik fasulyenin üzerinden geçiyor.

Doktor klavyedeki bir düğmeyi çevirir ve oda hızlı bir kalp atışının *vınlama* sesiyle dolar. "Kalp sesleri normal. Sağlıklı. Burada her şey iyi görünüyor. Kalbin gelişimini tamamlaması için birkaç haftamız var."

Bakmadan duramıyorum. Bebek henüz bebek şeklinde bile değil. Sadece kafasının kıvrımlarını seçebiliyorum. Bir yazıcı *vızıldıyor*. Işıklar tekrar yanıyor. Finn oturmama yardım ediyor. Hemşire dışarı çıkıyor ve doktor taburesini tezgâha doğru yuvarlayıp dosyama notlar ekliyor.

Bana tekrar gülümsüyor, bakışları değerlendiriyor. "Yaklaşık yedi haftalık oldun. İlerlemenizi kontrol etmek için sizi on hafta sonra tekrar isteyeceğiz. Bu arada..." Tezgahın üzerindeki bir tutucudan çekıştırilerek çıkarılmış bir broşür beliriyor. "Burada, özellikle ilk üç aylık dönemde diyetinizden en aza indirmek isteyeceğiniz yiyeceklerin bir listesi var. Doğum öncesi vitaminleri almaya başladınız mı?"

"Hayır. Ben yaparım. Önerdiğiniz bir marka var mı?"

"Hastalarımın çoğu bunlarla iyi şanslar elde etti." Doktor broşüre bir not ekliyor, sonra da ultrason resimleriyle birlikte bana uzatıyor. Bebeğin görüntüsü beni bir kez daha etkiliyor.

Randevu programını özetliyor. Yirmi dört saatlik yardım hattı. Kişisel cep telefonu numarasını doğum öncesi vitamin önerisinin yanındaki broşüre yazar.

"Yolun her adımında yanınızda olacağız. Ve bilmelisin ki Eva, muayenehanemi en güncel en iyi uygulamalara dayandırıyorum, ancak daha yaygın hamilelik tavsiyelerinden bazıları on dokuz ellili yıllardan kalmadır. Herhangi bir konuda açıklama istersen lütfen sor."

"Kulağa hoş geliyor. Ellili yıllardan kalma hamilelik tüyoları istemiyorum." Gülüyor. "Bugün başka ne hakkında konuşmak istersin?"

"Bebeğin cinsiyetini ne zaman öğrenebiliriz?"

Doktor başını sallar. "Bazı çiftler yirmi haftalık anatomi taramasına kadar beklemeyi tercih ediyor, ancak-"

"O bir erkek." Finn'in sesi beni ürkütüyor. İki elini de ceplerine sokmuş. Tüm cazibesi öfkeli bir kaş çatmanın ardına gizlenmiş. *Hughes laneti olan bir çocuk*. Bunu yüksek sesle söylemiyor.

Yapmak zorunda değil. Yüksek sesle ve net duyuyorum. "Finn."

"Bir sonraki randevunuzda kan alabilir ve genetik test yapabiliriz. Fetal DNA konsantrasyonunun yaşayabilir seviyelere ulaşması için zamana ihtiyacımız var. Yani bundan üç ya da dört hafta sonra, artı işlem için bir hafta. Cinsiyetini bu kadar erken öğrenebilirsiniz."

"Erkek olduğunu zaten biliyoruz. Test bize daha ne söyleyecek?" Finn şimdi keskin.

"Genetik testler bize fetüsün belirli bozukluklara sahip olup olmadığını söylüyor." "Ne gibi?"

Kulağa korkunç gelen bir sürü şey sıralıyor. Bebeğimin bunlardan hiçbirine sahip olmasını istemiyorum. Belki de bu korkuyu hissettiğim için Finn'i şimdi daha iyi anlıyorumdur. Çünkü bu mu? Bu sadece küçük bir hastalık olasılığıyla ilgili. Potansiyel. Finn, Hughes lanetinin kesin olduğuna inanıyor.

"Böyle şeyler pek olası değil," diyor. "Ama bazı ebeveynler bilmek istiyor." "Testin pozitif çıkması ne anlama geliyor?"

"Bu kesin bir şey değil. Bunlar sadece genetik belirteçler. Ancak riskler yüksekse, tanısal bir tarama yapmaya karar verebiliriz. Bu biraz daha invaziv olabilir."

Kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?" "Finn."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum."

"İşte bu yüzden seni getirmek istemedim."

Doktor ellerini kucağında kavuşturuyor. "Teşhis taraması için fetüsten veya plasentadan ya da her ikisinden de hücrelere ihtiyacımız var. Prosedür nispeten

Düşük riskli, ancak yine de bunu yapmadan önce genetik testlerde bir şey çıkmasını bekliyoruz."

"Peki bu neyi değiştirecek? Eğer bir şey bulmuş olsaydınız, onu düzeltmezdik, değil mi?"

"Hayır, fetüs rahimdeyken başlayabileceğimiz çok az tedavi var. Eğer ikiniz de bebek hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız testler bir seçenektir. Zorunlu değiller. Bunu anlamamanızı istiyorum. Bu taramaları yaptırmak ebeveyn olarak sizin seçiminiz."

"Harika. Mükemmel. O zaman her şey anlamsız."

"Bay Hughes." Her nasılsa bu kadın daha da yumuşamayı başarmış. "Bunu düşünmenin korkutucu olabileceğini biliyorum. Ebeveynleri telaşlandırmak istemem ama bilgilendirilmenizi isterim."

"Bilmek istiyorum," diyorum, çünkü bu doğru.

Finn bana "*Bu bebeğin kaderini zaten biliyoruz*" diyen karanlık bir bakış attı.

"Testler büyük olasılıkla negatif çıkacaktır. Ancak çıkmazsa, çocuk doğmadan önce bu durumun olasılığını araştırmanızı sağlayacaktır."

"Ya da hamileliği sonlandırın." Finn'in sözleri küçük doktorun muayenehanesinde yankılanıyor. Floresan ışıklar aniden çok parlak geliyor. Ultrason makinesinin uğultusu bir kükreme gibi geliyor. "İnsanlar bu testleri bu yüzden yaptırıyor, değil mi? Kürtaj yaptırıp yaptırmayacaklarını bilsinler diye mi?"

"Bazen," diyor doktor. "Bazen sonlandırmak isterler. Bir şey çıkması çok düşük bir ihtimal. Ve yine, bunu yapmak zorunda değiliz."

"Hangi yol daha iyi, doktor? Birinin acı çekmesine izin mi vermeliyiz yoksa fişi mi çekmeliyiz?"

Finn'e öfkelensem mi yoksa ona sarılsam mı bilemiyorum. Tam bir pislik gibi davranıyor.

Gözümün önünde dönüyor.

Doktor pek etkilenmiş görünmüyor. Finn'in bu randevulardan birinde sinir krizi geçiren ilk baba adayı olmadığını tahmin ediyorum ama bu durumu daha iyi yapmıyor. "Bu kolay bir soru değil. Ve cevaplamak bana düşmez. En azından bu hamilelik için. Bu sizin kişisel inançlarınızla ilgili. Ve değerlerinizle."

"Neye değer verdiğimi biliyor musun?" diyor. "Cehalete. Mutluluktur. Öyle derler, değil mi? Bilgi abartılıyor. Birisi gerçekten daha iyi hissediyor mu

pozitif bir sonuç görmek? Bu saçmalık. Görmezler. Her zaman daha kötü hissederek. Test yaptırmanın tek nedeni negatif çıkmasını ummaktır."

Çok şaşırdım, çünkü o haklı. Bazen bilgi abartılır. Hughes laneti gibi. Finn'in olacaklardan emin olmasını sağlıyor. Bu doğru mu? Belki doğru, belki değil. Her iki durumda da, normal bir hayat yaşamayı reddediyor. Eğer kaderini bilmeseydi, lanetten habersiz olsaydı, beni sevebilirdi. Benimle evlenebilirdi. Bir gelecek hayal edebilirdi. Bu yüzleşmesi zor bir gerçek.

"Haklısın," diyorum ona, sesim gergin. "Testi istemiyorum. Bilmek istemiyorum."

"Bu her şeyi daha iyi yapar mı?" Bir kahkaha atar. "Biliyor musunuz? Belki de en iyisi bu randevulara bir daha katılmamamdır. Bu işi uzmanlara bırakacağım. Sen her şeyi çözmüşsün."

"Finn." Eline uzandım, ama o kendini uzanamayacağı bir yere çekti.

"Hayır, Eva. Bunu senin için mahvetmeyeceğim. Tam olarak istediğin gibi bir hamilelik geçirmelisin. Küçük mutlu doktor randevuları ve küçük mutlu ultrasonlar."

Sahte bir hamilelik. Demek istediği bu. Bebek gerçek, ama gelecekte başımıza gelecek bir hastalığın olmadığı fantezi hamilelik? Finn için öyle bir şey yok.

Üzerimde bir çarşaf var ama bundan kaçmayacağım. "Seni burada istiyorum Finn. Bu çocuğun babası olarak. Sevdiğim adam olarak. Ama seni burada bu şekilde istemiyorum."

"Ne gibi?"

"Kızgın."

"Tüm bu saçmalıkların altında ben buyum. Smokin giymediğim ve bir sosyete etkinliğinde şampanya içmediğim zamanlarda ben buyum. Kızgın. Seni becermeden önce bunu bilmediysen özür dilerim."

Doktor bana döndü, yüzünde nazik bir ifade vardı. "Ondan gitmesini istememi ister misiniz? Çünkü isteyebilirim."

Gözlerim yaşarıyor. "Hayır, lütfen. Çok özür dilerim. O sadece üzgün. Lütfen bize biraz izin verin."

Ona sert bir bakış atıyor. "Ben hemen dışarıda olacağım. Bana ihtiyacın olursa seslen."

Sonra gitti ve odadaki tek sakinliğin olduğu yerde bir boşluk bıraktı. Finn kendini kaybetti, ya ben? Kalbim kırılıyor. Derin bir nefes alıyorum.

Finn korkularının sonsuz döngüsüne kapılmış durumda ve ona çıkış yolunu gösterebileceğimden emin değilim.

Bir çıkış yolu *olduğundan* tam olarak emin değilim.

Umutsuzluğu an be an içime sızıyor.

Ama hayır. Çocuğum hakkında umutsuz hissetmeyi reddediyorum. Çocuğumuz hakkında. Reddediyorum.

Yıllar önce bir adam beni kırdı. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

İlk konuşan o. "Benimle haksız bir anlaşma yapıyorsun, Eva. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Şimdi doktor da biliyor. Savunmam yok ama seni uyarmıştım."

Tüm bu saçmalıkların altında ben buyum. Smokin giymediğim ve bir sosyete etkinliğinde şampanya içmediğim zamanlarda ben buyum. Kızgın. Seni becermeden önce bunu bilmiyorsan özür dilerim.

Sanırım biliyordum. Başlangıçta, beni annemin entrikalarından kurtarmak için dışarı çıkardığında değil. O zaman bilmiyordum. Ama daha sonra, altındaki gerçek Finn'i görmeye başladım. Onu gördüm ve bu onu daha çok istememe neden oldu. Karmaşık olmayan, sık bir playboy istemiyorum. İçindeki kederli adamı istiyorum ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Hughes laneti aramızda duruyor.

"Kürtaj mı olmak istiyorsun?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. Bunu ona verebilir miyim bilmiyorum. Verebileceğimi sanmıyorum ama istediği şeyin bu olup olmadığını bilmek zorundayım. Bıçakla derisi yüzülmüş gibi hissettirse bile.

Küfrediyor ve benden uzaklaşıyor - bir, iki kez. Küçük muayene odasında ancak bu kadar gidebiliyor.

"Hayır." Finn bana bakmıyor. Yüzü kapıya dönük ama ben onu net bir şekilde duyabiliyorum. "Fişi çekmenin daha iyi olduğuna inansaydım, inançlarım ve değerlerim gerçekten buysa, kendimi uzun zaman önce öldürmüş olurdum. Eğer bundan kaçınmanın daha iyi olduğunu düşünseydim, çoktan gitmiş olurdum."

Boğazım konuşamayacak kadar daraldı. Bu, onun bunu düşündüğü anlamına geliyor.

Bu, Finn'in umursamazlığıyla bunu düşündüğü anlamına geliyor. Yeraltı kumarı ve dövüşleri gerçekten bununla mı ilgili? Değer vermediği bir hayatı riske atmak mı?

Lanete ulaşmadan önce hayatına son vermek hakkında mı?

Onun öldüğünü hayal bile edemiyorum. Hayatına son vermeyi bir kez bile düşünmüş olması acı veriyor. Böyle bir acıyı hissetmiş olması. Kalmaya karar vermiş olsa da onu teselli etmek istiyorum.

Şimdi bunun ona ne kadara mal olduğunu daha iyi anlıyorum.

Yaşamaya karar verdi, ama sadece bu dar parametreler altında. Sadece playboy olarak.

"Doktora tekrar gelmesini söyleyeceğim," der ve odadan çıkar.

OceanofPDF.com

Hughes Industries'deki ofisim, hayatımın en büyük performansının sahnelendiği yer.

Özel bir Eames yönetici koltuğu kıcıımı yastıklıyor, ben de basılı evraklar ve klavyem arasında dönüp durarak zihnim tamamen işime dalmış gibi davranıyorum.

Başka bir deyişle, normalmiş gibi davranmak.

Bu benim tüm hayatım. Pahalı bir sandalye. Yepyeni, son model bir bilgisayar. Her saniye gelen kutuma düşen e-postalar. Sözleşmeler, birleşmeler ve personel.

Gerçekten, takvimde günleri işaretlemek ve *rol* yapmak.

Yıllardır bu şekilde. Babamın durumu kötüleşmeye başlayınca ofisteki zamanımı artırdım. İnsanlar çok fazla soru sormasın diye bunu kademeli olarak yapmaya çalıştım. Ziyaretlerini daha düzenli tuttum. Sonra, yıllar geçtikçe, onları aralıklı hale getirdim. Sınırları burada bir hafta zorladım. Orada iki hafta.

Hemingway'e bunu nasıl yapacağını söylemem gerekecek. Ortadan kaybolmamışım gibi nasıl görüneceğimi.

Hatta bir e-postaya yazmaya başlıyorum, sonra siliyorum.

Kardeşıme şirketten yavaşça ayrılışımı nasıl düzenleyeceğime dair lanet bir not göndermeyeceğim. Bunu onunla yüz yüze konuşacağım. Sonra konuşuruz.

Şimdilik, işteki başka bir gün. Normal bir gün. Gerçi hiçbir zaman normal olmadı. C-Suite yöneticilerinin çoğu yaşlı adamlar. Ben dışlanmış biriyim. Çok gencim, otuz bile değilim. Bu kadar büyük bir holdingin CEO profiline uymuyorum.

Yine de resmi unvanım dışında patron benim.

Ben de iyi bir patronum. Hughes Industries, şirket kültürünü ve çalışan memnuniyetini düzenli olarak değerlendirir. Benim için çalışan insanlar beni nazik, adil ve profesyonel olarak tanımlıyor.

Bugün bunların hiçbirisi değilim. Kendimi antrenöründen kaçan bir yarış atı gibi hissediyorum. Hayatından.

Çılgılık atmak istiyorum.

Bu bir performans olurdu. Ofiste sinsice dolaşmak. Kağıtları yırtmak. İnsanları gömleklerinden tutup, üzerlerinde bir cüretkar gibi asılı duran gelecekle nasıl yaşadıklarını öğrenmeyi talep etmek.

Bunu sürdüreceğim kadar iyi uyuyamadım. Ben öyle biri değilim zaten. Efsanevi bir öfkem yok. Olsaydı, onu derinlere gömerdim. Hughes erkekleri kişiliklerine bu şekilde dikkat çekmeyi göze alamazlar. Bu sadece değişmeye başladığımda daha belirgin hale getirirdi.

Bunun yerine, e-posta yanıtlarını yazıp gönderiyorum. Raporları gözden geçiriyorum. Şirket belgelerini imzalıyorum.

Bunların hepsi uykumda yapabileceğim şeyler. Babamla ya da bütün gece dışarıda olduğum için yarı uyanıkken yaptığım şeyler.

Bugün rol yapmak daha zor. Eva'nın randevusu göğsümde bir kaya gibi. Hatıralar yüzünden kendimi topallamış hissediyorum.

Orada kaybettim.

Mutlu bir an olması gerekiyordu ve ben buna dayanamadım. Kimse benden daha iyi rol yapamaz ama Eva monitördeki küçük fasulyeye bakarken ve herkes ölüme mahkum bir çocuğa bakarken yapamadım.

Ve o anlamadı. Eva Morelli özünde bir savaşçı. Gerçekler ona karşı diye pes etmeyecek.

Bu iyi bir düşünce değil. Başım zonklamasaydı ve Eva hamile olmasaydı ve ben bir felaket olmasaydım bunu yapmazdım.

On binlerce insanın Hughes Industries'e bağlı olduğunu biliyorum. Yaptığımız işin onların hayatları üzerinde anlamlı bir etkisi olduğunu biliyorum.

Sonunda, bu bir şaka. Hughes Industries için çalışmak onları kurtaramaz. Cehennem kadar zengin olmak da beni kurtaramaz. Her şey dağılana kadar çok uzun sürmeyecek. Bu ofiste Hemingway'in sırası gelene kadar.

Knuckles kapının pervazına vurdu. "İçeri gel."

"Bölüyor muyum?" Kevin C-Suite elemanlarından biri. Diğerleri gibi benden daha yaşlı. Bir baba.

"Hiç de değil. Sizin için ne yapabilirim?"

Kevin karşımdaki koltuğa oturdu. "İyi olup olmadığınızı sormak istedim Bay Hughes. Bugün her zamankinden daha sessizsiniz."

Finn, demek istiyorum. *Bana sadece Finn de, Tanrı aşkına*. Henüz Bay Hughes olmak istemiyorum. Hayatımın sonuna gelmek istemiyorum.

"Evet, tabii ki. Gayet iyiyim."

Başını sallamasından Kevin'ın bana inanmadığını anlıyorum. "Bana bir şey danışmak istersen kapım her zaman açık."

"Teşekkür ederim." Kulağa samimi gelecek kadar uzun süre bekliyorum. "Başka bir şey çıktı mı?"

"Cuma günü erken çıkacağımı bilmeni istedim."

Bu adamın kişisel zamanını bana sormasına gerek yok ve bunu ikimiz de biliyoruz. "Özel bir şeyler mi oluyor?"

"En küçüğüm üniversiteden mezun oluyor. Sarah." Kevin cüzdanını çıkarıp bana kıvrık saçlı ve onun gözlerine sahip bir kızın fotoğrafını gösteriyor. "Onunla çok gurur duyuyorum. Çocuklarımın mezun olduğu gün hayatımın en güzel günü."

"Oh, öyle mi?"

"O okul yılları çok uzun geliyor ve sonra göz açıp kapayıncaya kadar geçip gidiyor. Tüm o ev ödevleri, tartışmalar ve spor antrenmanları-" Gülüyor. "Hepsi buna yol açtı. Cuma günü bir baba olarak geçireceğim en muhteşem günlerden biri olacak."

Midem bulanıyor. "Yeni hayatına başlayacak o zaman?"

"Tanrım, evet. Ve o çok hazır. Sarah küçük bir kızken çok temkinli ve sessizdi. Şimdi kendine geldi. İşte ödül bu. Onu bu kadar mutlu görmek zor zamanlara değişiyor."

Bir çocuk yetiştirmenin ödülünü göremeyeceğim.

Eğer şanslıysam, onun çocukluğunun yarısına tanıklık edebilecek kadar farkında olacağım.

Yapılacak en uygun şey Kevin'i tekrar tebrik etmek ve kızı için bir kart göndermek üzere not almaktır. Kederden göğsüm o kadar daraldı ki masamda oturmaya devam etmek için tüm dikkatimi toplamam gerekiyor.

Çok basit. Tanrım. *Tebrikler. Pazartesi görüşürüz*.

Ayağa kalk. Elini sık.

"Her şeyi tekrar yapar mıydın?" Bu soruyu sormaktan vazgeçemediğim gibi, randevu hakkında kendimi bok gibi hissetmekten de vazgeçemiyorum. "Sonunun kötü olacağını bilseydin?"

Kevin'in kaşları çatılır. "Kariyerini mi kastediyorsun? Görsel sanatlar onun için seçeceğim bir şey değil ama bu kısmı bana bağlı değil."

Görsel sanatlar. Çocuğum - oğlum, bebeğin oğlum olduğundan eminim - bir aktör ya da sanatçı olma şansına sahip olmayacak. Hughes Industries'de Hemingway'in yerini almaya hazırlanmak zorunda kalacak. Deneysel sanatta, müzikte ya da filmde başarılı olamayacağı için üzölme şansım asla olmayacak. *Bu işte iyi olmaktan başka çaresi yok.*

Rol yapıyormuş gibi.

"Her şeyi kastediyorum. Sadece kariyerini değil."

Kevin gözlerimin içine bakıyor. Sanırım cevabını ciddi ciddi düşünüyor. Sonra, nihayet:

"Evet."

Dünyadaki diğer herkes mi? Hepsi bu riski göze alır mıydı? Acıdan kaçınmak isteyecek kadar bencil ya da kendini bilen bir tek ben miyim?

"Gerçekten mi?"

Avuçlarını masanın üzerine düz bir şekilde yayar.

"Şey, bak." Kevin sakın ve samimi bir ton kullanıyor. Babamın benimle her zaman böyle konuşmasını isterdim. "Sonunu bilemeyiz. Bu işler böyle yürümez."

Tamam. Bir tek ben *varım*. Bunu defalarca söyledim ama kimse bana inanmıyor.

Belki de şimdiden aklımı kaçıırıyorumdur.

"Sarah için harika olacağına eminim." Ayağa kalktım ve Kevin'a elimi uzattım. Tokalaştık. Çıkarken söylediği hoş sözler kafamdan uçup gitti.

Bir saat daha normal bir performans sergileyebilirdim ama masama oturmuyorum. Ticaret katında dolaşmak daha iyi bir fikir gibi görünüyor. Daha gürültülü, daha adrenalinli. Buradaki adamlar genç ve aç. Önlerinde beliren bitiş çizgisini göremiyorlar.

Burası varlıklı, zeki profesyonellerle dolu bir kat, yani birlikte eğlendiğim sosyetik insanlardan bazıları burada. Üniversiteden sonra bile hâlâ kardeşler, hâlâ dostlar.

"Finn, dostum." Küçük bir kalabalık toplanırken Zach adında bir adam omzuma bir tokat attı. Tanıdık yüzler. Hiç umursamadıklarım. "Nerelerdeydin? Bizi görmeye gelemeyecek kadar Eva Morelli'yle mi meşguldün?"

Sırıtıyor ve ben de neşeli patron kişiliğimi kaybediyorum. "Sakın onun adını söyleme."

Diğer dört adam yaklaştı ve hepsi arkalarına yaslandı. Belirsiz bir gerginlik havayı soğutuyor. Zach, arkadaşlarından biri olan Matt ile bakışıyor,

kaşlarını kaldıran bir adam.

"Seni gördüğüme sevindim." Matt bu işi tek başına halledecek, değil mi? "Hey, madem buradasın, bu gece Bishop's Landing'deki adamlardan birinin yanında parti vereceğiz. Sen de gelmelisin."

Rıhtımda boş bekleyen yelkenlime bakar mısın? Poker kulübünden sonra Eva'yı oraya götürmüştüm. Onu kollarımda o kadar çok istedim ki neredeyse aklımlı kaybedecektim. "Hayır, teşekkürler."

Zach alay ediyor. "Eskiden iyi vakit geçirirdiniz. Ne oldu?"

Ona ters ters bakıyorum. Pisliğin teki. Hiçbir şey bilmiyor.

Durumu daha da kötüleştiriyorum çünkü bunu *biliyorum*. Zach'in ailesinin iyi olduğunu biliyorum. Çenesinin duruşundan patronuyla işleri berbat ettiğini anladığını görebiliyorum.

"Yuva kuruyor," diyor diğer çocuklardan biri. "Sen nişanlısın, değil mi Finn? Muhtemelen bir sürü bebeği olacak."

Hepsi gülüyor.

Güzel bir şaka, değil mi? Ben, yuva kuran ve bebek sahibi olan. Eva'nın hayatını mahveden ben. *Ben, ben* olmaktan çıkmama yedi yıl kalan *ben*.

Matt içeri giriyor ve elini omzuma koyuyor. "Hadi ama. Son bir hurrah? Eğlenceli olacak."

Zach de onu onaylıyor ve sonra içeri giriyorlar. *Son bir kez daha. Bir kez daha, Finn.*

Acıtıyor. Yıllar *süren son zamanlarla* yüzleşiyorum. Eva ile bir daha asla ilk bebek randevusuna katılamayacağım. Bu onlardan biriydi ve artık yok.

"Ne var biliyor musun? Siktir et.

Ben giderim." Hepsi alkışlar.

Son bir hurrah.

Bishop's Landing körfezindeki dalgalar bu gece çok dalgalı. Rıhtım kazıklarına ve yatın yan tarafına çarpıyor.

Artık kimse onları duymuyor.

Tüm pencerelerden yanan ışıklar, dalgaların üzerine sarhoş bir parıltı yayıyor. Dışarı baktığımda göreceğim tek şey bu.

Saatler önce bakmayı bıraktım.

Tamamen dolu barın arkasındaki hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor. İlk geldiğimde bir kadeh içmiştim. Daha fazlasına gerek yoktu.

Zach omzuma tokat atıyor, bu sefer daha sert. Zil zurna sarhoş ve hala bilardoda beni dövüyor.

"Bok suratlısın," diye bağıryorum ona müziğin içinden. "Nasıl oluyor da kazanmaya devam ediyorsun?"

"Ben bilardoda uzmanım," diye bağıryor. Viski bardağının üstünden dökülür.

Kısa elbiseli kadınlar etrafımızda dönüyor, göğüs dekolteilerini göstermek için eğiliyorlar.

Burası duvardan duvara zengin pislikler. Saf sefahat.

Hiçbiri bana dokunmuyor.

Bu bir başarı, çünkü burası insanlarla dolu. Mevcut tüm mobilyaların üzerine yayılmışlar. Çoğu kafayı bulmuş, sarhoş ya da sevişiyor.

Kamaralardan birinde ya da şu anda sevişen çift gibi kavisli deri koltukta biriyle sevişmek istemiyorum. Kafayı bulmak istemiyorum. Ve yatın yanından kara suya atlamak istemiyorum.

Sıcak ve gürültülü ve tam da yıllarca aradığım türden bir sahne.

Daha önce de kendimi bu yerlerde boğmuştum. Kafamdan kaçtım.

Zach'e üç yüz dolar daha kaybettim.

İki kadın tarafından uzaklaştırılıyor ve yerine tanımadığım bir adam geliyor.

Zach'in bilardo ıstakasını aldı, bana dört yüz dolar yatırdı ve oynadık.

Aklımı çekimlerde tutamıyorum. Odada çok fazla ceset var. Çok fazla sıcaklık. Benimki kadar olmasa da büyük bir yat. Yine de yeterli yer yok.

Güvenli değil.

Çocuklar haklıydı. Artık iyi vakit geçirmiyorum ve bunun nedeni bunun ne kadar tehlikeli olduğunu fark edememem. Yatta acil bir durum olması *pek olası* değil, ama olursa da, bir yığın insan olacak. Birileri yaralanabilir.

Çok miktarda uyuşturucu ve alkol nedeniyle zaten tehlikedeler. Aşırı doz ihtimal dışı değil. Ve gecenin bu noktasında kimse birbirini kollamıyor. İnsanlar bundan faydalanacaktır.

Başka bir bilardo oyunu. Başka bir kayıp. Bu sefer altı yüz. Paramın en az iki bin doları başkalarının cebinde.

Her zaman bu kadar tehlikeliydi. Farkına yavaş yavaş varıyorum.

Bu partilerde ben de tehlikedeydim. Hız sınırına aldırmadan hızlı araba kullandığımda da tehlikedeydim. Yeraltı kumarhanesini her ziyaret ettiğimde tehlikedeydim.

Önemli değildi.

Geleceğim beni tuzağa düşürdü ama aynı zamanda *özgürleştirdi*. İstedğim riski alabilirdim. Polisler kapıdan girene kadar yasadışı poker masasında oturabilirdim. Kalabalığın kana susadığı ve sınırı aştığı gecelerde yasadışı boks maçlarına gidebilirdim. İstedğim kadar hızlı araba kullanabilir, karanlık gecelerde hız yapmak için farları kapatabilirdim.

Çünkü bu şekilde ölürsem neredeyse bir lütuf olacak. *Herhangi bir* şekilde, çirkin, yalnız sondan önce.

"Ölmek istiyor olabilirim," diye düşünüyorum bilardo masasındaki çocuklara. İçlerinden biri bana göz kırpmıyor. "Bilardoda çok kötüsün."

Denemiyorum bile. Hayatımda deniyor muyum, yoksa sadece rol mü yapıyorum? Her iki durumda da Eva'nın bana ihtiyacı yok. O on bin kadın ve erkeğin toplamından daha iyi bir ebeveyn.

Aslında, her şeye sahip. Zenginlik. Yetenek. Sağlam bir zihin.

Finn: Özür dilerim.

Mesajlarima cevap vermiyor.

Bilardo masasını bırakıp kalabalığın içine daldım. Bir sürü insan dans etmek için beni içine çekiyor. Bedenim akılsızca hareket ediyor, beni tekrar dışarı atmalarına yetecek kadar uzun süre sallanıyor. Hiçbiri doğru kokmuyor. Hiçbiri doğru değil. Hiçbiri benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak eden cesur, güzel Eva Morelli değil.

Bir yanım yatta onu arıyor. Her sıkışık insan kümesinde ona uzanıyorum, avuçlarım kalçalarının özel kıvrımını arıyor. Siyah saçlarının düşüşünü. *Seni terk etmeyeceğim, Finn. Hiçbir şey için.*

"Ben acıdan başka bir şey değilim."

"Çok ateşlisin." Sarışın bir kadın yaklaşıyor, yüzünde flaş ışığı yanıp sönüyor, kadehinden şampanya dökülüyor. "Hadi yalnız kalabileceğimiz bir yer bulalım."

Ona gülüyorum ve o beni görmezden geliyor.

Eva'nın beni görmezden gelmesini istemiyordum. O kocaman, kara gözleriyle bana bakmasını ve hiç durmamasını istiyordum.

Ne dilediğime dikkat etmeliydim. Playboy kabuğunun ötesini gördü. Yeraltı poker kulübünü ziyaret etmeyi seviyordu. Eva mazlumlara bahis oynamaktan zevk alırdı. Ama biliyordu. Neyi saklamaya çalıştığımı gördü.

Ölene kadar her gün kalbini kıracağımı. "Finn," biri sesleniyor.

Evet, evlenme teklif ettim. Ama gerçek değildi. Onun istediği gibi değildi. Evlenme teklifi onu umursamadığımı söylemek kadar incitti. Gerçek şu ki, bunu gerçekten istemiyorum. Bana bir alyansla zincirlenmesini istemiyorum. Beni salya sümük, duygusuz ve korkmuş görmesini istemiyorum.

Kahretsin, çok korkuyorum.

Kalbimden geçen kırık bir şampanya kadehi. Pürüzlü cam. Elim göğsüme götürüp yatın güvertesine doğru sendeliyorum. Akşamın serin havası nefes almayı kolaylaştırıyor ama ne anlamı var ki?

Bunun kime ne faydası var, en azından bana?

Eva bu şekilde ölmek zorunda değil. Annem gibi olabilir. Gitmesi canımı yaktı. Acımamış gibi davranmayacağım. Ona uzun süre öfke duydum, sadece düşüncelerimde. Yine de kendisi için biraz mutluluk buldu. Biraz huzur. Evde böyle bir şey yok. Daniel Hughes çoğu zaman kim olduğunu bilmiyor. *Bizim* kim olduğumuzu bilmiyor. Kafa karışıklığı onu şiddet yanlısı ve öngörülemez yapıyor.

Aklıma bir görüntü geliyor. Eva, korkusuna rağmen metanetli, muhteşem ağzı beni savuşturmaya çalışırken sert bir çizgi halinde. Saçları ve benim gözlerim arkada, babasının annesine saldırmasını izleyen bir çocuk. Bunu hayal etmek için çok az çalışmam gerekiyor. Bunu kendi yemek masamda gördüm.

Hasta
olabilirim. Hala
cevap yok.

Eva'nın hiçbir oğlu benimle yalnız yüzleşmesine izin vermezdi. Eva aklı başında olduğu sürece o da ailesinin bir parçası olacaktı. Ve ilk sorun işaretinde İsviçre'ye siktirip gitmeyecek bir ailesi var. Morellilerin kendi sorunları var. Kesinlikle var. Hepsi birbirine sarılmış durumda. Birbirlerinden çok şey talep ediyorlar. Ateşli.

Seni terk etmeyeceğim, Finn. Hiçbir şey için.

Bu sadakati bir yerden öğrenmiş. Keşke Bryant Morelli'nin zorba saltanatında hayatta kalarak değil de benden öğrenmiş olsaydı. Ama bunu bana verebilmesi için önce bilmesi gerekiyordu.

Bana vermeye *çalış*. Kabul edemem. Bu, elimi bileğine dolayıp onu suyun altına çekmekle aynı şey olur. Birkaç yıl erken ölsem de sorun olmazdı. Eva'nın dünyada tek bir gün daha az kalması büyük bir trajedi olurdu.

Neredeyse hiçbir şey içmemiştim ama bir şekilde kendimi parmaklıklarda buldum, midem düğümlenmişti.

Benden ne yapmamı istediğini bilmiyor. Bezlerimle uğraşmanın ve onu sevmeyi bırakmamı izlemenin nasıl hissettireceği hakkında hiçbir fikri yok.

Hiç durmazdın.

"Saçmalıyorsun." Kafamın içindeki ses bilmiyor. Babam annemi hâlâ seviyor mu? Elbette. Günde otuz saniye, annemin onu terk ettiğini unuttuğu zamanlar. Yakında günde yirmi saniye olacak, sonra on, sonra hiç.

Biri bana çarptı.

Biliyorum.

Zach, ofisten üç adamla birlikte. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve sallıyor. "Seni deniz tutmasının imkanı yok. Hareket bile etmiyoruz. Çok mu eğlendin?"

"Çok fazla." Şu anda ayığım sayılır. Fark etmez. Cehennem gibi hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

"Biraz daha ister misin?" Ağzı gecenin içinde beyaz bir kesik. Parti güvertenin her yerinde. İki adam aşağıda korkuluklara çarpıyor. Biri diğerini sikmeye çalışıyor. Pantolonu engel oluyor.

"Bilardo masasında paramdan daha fazla mı kazanmak istiyorsun?" "Tabii ki hayır. Hadi teknelerle kuzey tarafına doğru yarışalım."

Her koşulda kötü bir fikir. Bishop's Landing'in kuzey noktası cehennem gibi kayalık ve güpegündüz gezinmek için konsantrasyon gerekiyor. Lanet olası gecenin ortasındayız.

Ama aklım *yarış* kelimesine takılıyor. Kulağa pervasız bir hız gibi geliyor ve adrenalin patlaması gibi hissettiriyor. Bu bir adrenalin patlaması. Kafamı boşaltıyor.

"Yarışamayacak kadar sarhoşsun."

Zach başını sallar. "Ayılmadım. Ayıldım. Ve bu enerjinin bir kısmını atmam gerekiyor."

Arkasındaki diğer adamlar beklentiyle vızıldayarak eğiliyorlar. Sarhoş, geniş sırtışlar takıyorlar. Benim de onlarla gitmemi istiyorlar.

Her gece bu duygunun peşinden koşardım. Hayatta hissetmemin tek yolu buydu. Ölümle flört etmenin tek yoluydu. Ben de bunu yapıyordum, değil mi? Ölü olma fikriyle flört etmek. Henüz gidemesem bile yanağıma bir öpücük kondurmak. Son bir heyecan. *Son bir yaşasın*. Sonra karanlık.

Kulağa çok hoş geliyor.

"Neden olmasın? Teknemi bile alırım."

Zach iki yumruğunu havaya kaldırır ve alkışlar. Sonra partiye doğru ilerliyorlar, yattan iniyorlar, rıhtımdan aşağı koşuyorlar. Yelkenlilere vardığımızda daha fazla insanla karşılaşırız.

Dördünü bir araya getirerek ayak takımı bir ekip oluşturdum ve elli metrelik mavi su yelkenli yatımın güvertesine çıktım.

Ayaklarım Eva'yı kollarımda tuttuğum noktaya indi. Yıldızlara baktı. *Çok güzeldi*.

Ona bakıyordum. Gözlerimi ondan alamıyordum. *Güzel*, demiştim. Yıldızların canı cehenneme. Tek istediğim onu içime çekmekti. *Rol yapabilirsiniz*, diye önerdim.

Benimmiş gibi davranabilir.

Kendimi kandırıyordum. Asla rol yapmak istemedim. Gerçek olmasını istedim ama olamadı. Hayatım daha fazla gizlilik ve utançla sona erecek bir sahtekarlık.

Ama lanet olsun, *o* gerçektir.

Diğer çocuklar kendilerini toparlıyorlar. İkisi rıhtımda Zach'e bağıyor ve tekneye halat atıyor.

"O piçlerin kazanmasına izin vermeyeceğiz."

"Hayatta olmaz," diye bağıyor adamlarımdan biri. En azından bir tanesi daha önce denize açılmış. Tekneyi gitmeye hazır hale getirirken kendimi kaybediyorum. Tekneyi güvenli bir şekilde rıhtımdan çıkarıp kayalık ve tehlikeli bir dönemece doğru hızla ilerleyebiliyoruz. Eva'yı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmekten daha kolay. Babam olmayı düşünmekten *çok* daha kolay. Annemi tekrar tanıdığı anlar en çok canımı yakıyor. Herkesin tek istediği o zamanların uzun sürmesi ama asla s ü r m ü y o r .

Ana yelkenim yerine salınıyor ve rüzgar onu yakalıyor. Biri bir *çığlık* atıyor. Zifiri karanlık suda hızla ilerliyoruz. Marinadan ve parti yatından gelen ışıklar yüzeyde dalgalanıyor ve arkamıza düşüyor.

"Daha hızlı. *Kahretsin.*" Adamlardan biri kolunu omzuma doluyor ve işaret ediyor. "Bizden uzaklaşıyorlar."

Sarhoşlar ve dikkatli davranmıyorlar. Ben de dikkatli olmayı bıraktım.

"Uzun sürmeyecek," diyorum ona.

Eva Morelli'yi ilk öptüğüm teknede öleceğim. Ona sarıldığım ve benimle birlikte rol yapmasını istediğim teknede öleceğim. Ne yaptığımı bilmeden kalbimi teslim ettiğim yerde.

Gitmek için ne yol ama.

Sürpriz, ben ölmedim.

Ben soğuk, ıslak ve sefil biriyim. Bishop's Landing polis karakolundaki nezarethane de diğer hapishaneler kadar berbat. Şatafatlı dokunuşlar eklememiş olmaları komik. Benim için kül blokları ve sert metal bir bank.

Tekne yarışı bu gece beklediğim hoş karanlıkta bitmedi. Teknem kaza bile yapmadı. Ben yetenekli bir denizciyim.

Zach ve diğer çocuklar değildi. Sarhoş, kafaları güzel ve işe yaramazlardı ve dönüşün yarısında kayalıklara çarptılar. Tekne ters döndü. Benim ayık, tamamen giyinik kığım, onlar boğulmadan önce onları çıkarmak için atladı.

Alabora olmuş bir yelkenli ve gece yarısı birbirlerine bağırarak bir grup adam sahil güvenliği çağırmak için yeterli kargaşaydı. Kurtarma botlarıyla duruma müdahale ettiler ve insanları tutuklamaya başladılar.

Bazı adamlar dağıldı. Kaçabilirdim ama hepsinin hayatta olduğundan emin olmak için kaldım. Dokuzumuz dışarı çıktık ve dokuzu da geri döndü. Zach o kadar çok su solumuştu ki sağlık görevlilerinin onu kontrol etmesi için ambulansın arkasına götürdüler. Diğer herkes iyiydi. Sadece sarhoştum. Sonunda ben de dahil olmak üzere yaklaşık yarımız tutuklandı.

Islak giysiler derimi ürpertiyor. Nezarethanede kurulacak hiçbir şey yok. Ayakkabılarımın etrafında okyanus suyu birikintisi oluşturdum.

Bu hayatımın en güzel anlarından biri değil.

Hapisteyim, baba olmak istediğimi fark etmek için mükemmel bir zaman. Bebeği istiyorum. Lanetli bir bebeği istemek bencillik mi? Yoksa bebeğin hiç doğmamış olmasını dilemek mi bencillik? Fark etmez zaten. Ahlaki açıdan. Fark etmez, çünkü her iki şekilde de bebeği istiyorum.

Bunu anlamak için hapse atılmam gerekti.

Ağır ayak sesleri koridordan geliyor. Anahtarlar kilitte takırdıyor. Parmaklıklar gıcırıyor.

"Ne düşünüyordun, Phineas?" Hemingway yüzünde sert bir ifadeyle hücreye giriyor. Benim taklidimi yapıyor. Bu kadar sefil olmasaydım komik olurdu. "Geceleri denize açılmak tehlikelidir. Ve eğer alkollü iseniz yasadışıdır."

Donmuş ellerimi yüzüme sürüyorum. Bir faydası olmadı. "Etki altında değildim."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Alkolmetre bunu mu söyleyecek?" "Kapa çeneni, Hem. Ve evet. Öyle dedi."

"Bunu konuşmamız gerektiğini biliyorsun Finn. Bu davranış pervasızca. Yaralanabilirdin."

"Lütfen. Ben yaralanmadım. Bu komik ama-"

"Senin için *endişeleniyorum*." Ağzının kenarı seğiriyor. Espri ile samimiyet arasında ince bir çizgide yürüyor. Kardeşim muhtemelen bu sefer çuvallayanın ben olduğum gerçeğinden zevk alıyor. "Yetkililerle ters düşmek sana göre değil. Konuşmak istersen, ben buradayım."

Ters ters bakamıyorum bile. "En azından yalnız geldin."

En azından annemiz burada bizimle değil.

"Hayır, yapmadım. Ben on yedi yaşındayım. Kimse kefaletini ödememe izin vermezdi." "Tanrı aşkına, Hemingway, bana annemi getirmediğini söyle."

Bana başını yavaşça salladı. "Hayır."

Hızlı ayak sesleri koridorda yankılanır ve Eva görüş alanına girer. Başını çevirdi. "Evet, teşekkür ederim." Muhtemelen polislerden biriyle konuşuyor. Nefesim kesiliyor. Çok güzel bir kadın. Sabahın üçünde bile bir kraliçe. Şık, koyu renk kıyafetler. Çantası elinde.

Dönüp bana bakıyor ve ben yere düşüp kaybolmak istiyorum.

Ben yetişkin bir adamım, bu yüzden dik oturuyorum ve gözleriyle tanışıyorum.

Eva bir nefes veriyor, ağzı yumuşak bir kavis çiziyor. Eminim Hemingway onu yataktan kaldırıp buraya getirmiştir. Yanaklarına sinirli bir kızarıklık

Normal. Bunu hak ederdim. Kaba, ince dudaklı bir selamlamayı hak ederdim. Beni azarlamasını hak ederdim.

Eva Honorata Morelli her zaman hak ettiğimden daha fazlası olacak. Islak kıyafetlerimi ve dağınık saçlarımı eşit bir bakışla inceliyor. Merhamet, acıma değil.

"Eminim buradan çıkmaya hazırsınızdır." Ses tonundaki gülümseme. *Bu işte birlikte olduğumuzu* söylüyor. Utanç verici bir sıcaklık ciğerlerime doluyor, sıırsıklam gömleğimin içinde daha derin bir nefes almaya zorluyor.

Ne boktan bir durumdayım. Utancım daha da derinlere gömülüyor. Sabaha kadar bu nezarethanede çürümeme izin vermesinin nedenlerini ona anlatmak için çok geç ve çok yorgunum.

Banktan kalkıyorum. Önce Hemingway çıkıyor. Eva ben çıkana kadar hücrenin kapısında bekliyor. Masadaki polislerden içinde cüzdanım ve anahtarlarım olan bir zarf alıyorum.

Dışarıda, gece havası gömleğimin kumaşının tenime yapışmasına neden oluyor. Boğazımın düğümlemesini, göğsümün daralmasını ıslak giysilerle var olmanın korkunç deneyimine bağlamak istiyorum. Ama öyle değil. Tabii ki değil. Beni ve Hemingway'i kaldırımın kenarına götüren Eva'ydı. Şoförü siyah bir cipin içinde bekliyor.

Hemingway üçüncü sıraya tırmanıyor.

"Al." Eva bana bir battaniye uzatıyor. "Bunun iyi olabileceğini düşündüm."

İyi ki varsın. O kadar iyisin ki her şeyi berbat ettim.

"Teşekkür ederim."

Hughes Malikanesi'ne dönerken sessizlik bizi battaniye gibi sarıyor. Hemingway biz varır varmaz içeride kayboluyor. Eva'nın arkasından kapıyı kapatmak için dönüyorum ve onu şoförle konuşmak için eğilmiş buluyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Dik duruyor ve ona el sallıyor. Cip uzaklaşıyor ve Eva koluma giriyor. "Bir duşa ve kuru giysilere ihtiyacın var."

"Bunu kendi başıma halledebilirim."

Eva dudaklarını büzerek ön kapıyı açmak için ileriye uzanıyor. "Bunu düşündüm ve umurumda değil. Seninle geliyorum."

"Ben iyiyim."

"Hapisteydin. Ve titriyorsun."

Fark etmemiştim. Şimdi Eva'nın işaret ettiği gibi, titremelerin suyun üzerindeki dalgalar gibi uzuvlarımda hareket ettiğini hissediyorum.

Yatak odamın kapısında durup onunla yüzleşiyorum. "Bu gece yeterince şey yaptın Eva. Eve gitmelisin. Buna şimdi başlama."

"Neye başlamayayım?"

"Hak ediyordum gibi benimle ilgilenmeye başlama."

Beni düşünüyor, gözleri loş koridorda ışıltılı. Sonra dönüyor ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıyor.

Nefes alamıyorum. Kaburgalarım ciğerlerimdeki havayı sıkıp sıkmayacağına ya da bacağı kırılmış bir yarış atı gibi sağa sola sallanıp sallanmayacağına karar veremiyor. Şakaklarımdaki donuk zonklama akşamdan kalma gibi hissettiriyor.

Eva duşu başlatan kişi. Sıkı yumruklarımdan battaniyeyi alıyor ve sepetime atıyor. Parmakları gömleğimin düğmelerinin üzerinden geçiyor. Islak bir *tokatla* yere çarpıyor, ardından atletim geliyor. Kemerim. Pantolonum. Her şey yığına katılıyor.

Boynumu, sırtımı ve her yerimi sızlatan bir suçluluk duygusuyla duşa giriyorum. "Birkaç dakika içinde çıkacağım."

Duş, fayansın üzerinde neredeyse sessiz bir *vınlamayla* kapanıyor. Eva elini dirseğime koydu.

Göğsüm çöküyor. Kollarına dönüyorum ve onu kendime çekiyorum. Soğuk ellerim onun yumuşak, sıcak teninde işkenceye dönüşüyor ama Eva ellerini boynumun arkasına doluyor ve beni bir öpücüğün içine çekiyor.

Beni o partiye götüren, yelkenliyle yarışmama neden olan o engelleyici korku patlıyor.

Eva daha sıkı tutuyor. Onu yerden kaldırıp duşun duvarına yapıştırıyorum. Sanki ben soğuk, umutsuz bir aptal değilmişim gibi içimde eriyor. Alnı sıcak bir şekilde omzuma yaslanıyor. Sonra dişlerini geçiriyor.

Ağzımı boynunun kenarında gezdiriyorum. O lanet tekneye binerken ne düşünüyordum? Bunu her saniye yapmayarak ne düşünüyordum?

Eva çenemi kaldırıyor ve beni öpüyor. Kalçalarım izin almadan ona doğru sallanıyor. Islak sıcaklığı kaslarımdaki soğuğun geri kalanını kovuyor. Homurtularına beni daha derine çekerek karşılık veriyor ve sonra birlikte oluyoruz.

Birlikteyiz. O da burada.

Gitmezdi.

Ellerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyorum. Yeterince zamanımız olmadı ama her kıvrımı bana tanıdık geliyor. Misafirperver. Eve gelmek gibi.

Dudaklarım tenindeyken, ev hapisane gibi gelmiyor. İstifa gibi hissettirmiyor. Bu doğru.

Sıcak su tenimden aşağı akıyor ve arzu ateş gibi içimi yakıyor. Eva'nın insan formundaki zevki. Uzun süre kendimi yüzeysel zevklere boğdum, peki ne için?

Onu becermek ve ısınmak boğazımın dibindeki bir düğümü gevşetiyor. Omzunun kıvrımını kısıtıyorum. Orasını yalıyorum. Eğer konuşmazsam göğsüm patlayacak. Ne çıkacağını kontrol edemiyorum.

İstenmediğini bildiği bir evde çocuk yetiştirmeyeceğim.

"Bunu yapamam."

Eva yüzümü kendine çekiyor ve beni öpüyor. Her darbede yarım nefes alıyor. Beni susturmak için artık çok geç. Baraj yıkıldı.

"Bunu isteyemem," diye mırıldanıyorum ağzına doğru. Bunu ona söylemek için yanlış zaman. Herhangi bir şeyi itiraf etmek için yanlış zaman. Etrafımda kenetleniyor. Yüzü zevk ve sıcaklıkla kızarıyor. "Yapamam Eva. Çok üzgünüm. Çok korkuyorum."

Beni daha sert öpüyor, kendini buna bırakıyor. Az önce ona dayanılmaz bir şeyi itiraf ettim. Teklifimin saçmalık olduğunu kanıtladım. Bir erkek olarak avantajlarımın hiçbiri bu başarısızlığı telafi etmiyor. Eva kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor. Gözleri kapanıyor. Böyle bir zamanda nasıl boşalabildiğini bilmiyorum. Onu nasıl takip edeceğimi bilmiyorum.

Eva alnını benimkine yaslıyor. Nefesi dudaklarımın üzerinde yumuşak bir kıvrım oluşturuyor. "Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Beni bırakma."

Zevk onu ele geçirmeden önce söylediği son şey bu.

Bırakmıyorum.

Onu yalnız bırakamazdım.

Finn randevuda iyi değildi. Davranışları kabul edilebilir değildi. Bunu biliyorum. Bebekle ilgili tavrından dolayı onu affetmiş değilim. Çocuğumuzu ömür boyu acı çekmekten korumaktan vazgeçmeyi planladığımdan da değil.

Bazen bir insan pisliğin tekidir. Ve yine de yardımına ihtiyaçları vardır. Morelli ailesinden geldiğim için bu benim uzmanlık alanım.

Onun yatağında, yumuşak battaniyelerin altında uyandım.

Nefes alış verişinden Finn'in hâlâ uyuduğu anlaşılıyor. Eğer karnımdaki açlık hissi olmasaydı muhtemelen ben de uyuyor olurum. Benim de midemin bulanması ve huzursuz hissetmem çok mantıklı. Bir şeyler yedikten sonra geçecek. Hamile olmanın bir başka şaşırtıcı tuhaflığı.

Yorganın altından kayarak çıkmak onu uyandırmadı. Finn yastığa yayılmış, onu hiç görmediğim kadar genç görünüyor. Kalbim onu daha sıkı sarma isteğiyle çarpıyor. O zaten örtülü.

Onu koruma içgüdüğü belli bir anlam ifade ediyor.

Ne kadar incinmiş ve kızgın olsam da, neye baktığımı biliyorum. Finn, sınırlarında gördüğüm ilk adam değil. Duygusal olarak duvara dayandığını biliyorum.

Banyoya girip dişlerimi fırçaladım. Dün gece Hemingway beni aradığında kalkıp gittim. Bir tekne kazası mı? Finn hapiste mi? Tartışmalarınızı bir kenara bıraktığınız şeyler vardır.

Onu o metal bankta ıslak ve perişan bir halde gördüğümde.

Onu bırakamazdım.

Tüm bunların acımasız ironisi ise onu hala seviyor olmam. Duracağımdan emin değilim.

Uyku pantolonunu ve uzun kollu gömleğini giyip saçlarımı düzelttikten sonra yatak odasının kapısını arkamdan nazıkçe kapattığımda hâlâ uyuyordu.

Yiyecek bir şeyler bulmalıyım. Onda kalıp onunla yatmış olmam garip olabilir ama kusmak istemiyorsam yemek yemem şart. Güne böyle başlamayı tercih etmiyorum.

Daha erken ama Finn'in kardeşini mutfakta bulmaya hazırım. Hatta babasını bir ya da iki hemşiresiyle bulmaya bile hazırım.

Annesini bulmaya hazır *değilim*.

Geneva Hughes kahvaltı köşesinde oturuyor, sabah güneşi önündeki kitabın üzerine vuruyor. Elinde bir fincan tutarken ipek bornozu içinde göz alıcı görünüyor. Ağzından buhar yükseliyor.

Hemingway bana onun burada olduğunu söyledi, neredeyse geçerken. Onu hapishane olayına dahil etmek istememişti. Yine de nabzım hızlandı. O şimdi bir Hughes, ama eskiden bir Roosevelt'ti. Tıpkı kız kardeşi Caroline'ın artık bir Constantine olması gibi. Bu kadının kız kardeşinin en derin, en karanlık sırlarından bazılarını biliyorum.

Genetik yapıları ikonik Constantine görünümüne açıkça katkıda bulunmuştur. Beyaz-sarı saçlı olanlar Caroline ve Geneva. Caroline'ın birçok çocuğunda gördüğüm aynı ince buruna sahipler. Geneva kitabından başını kaldırıyor ve Caroline ile aynı buz mavisi gözlere sahip olduğunu fark ediyorum.

Yüz ifadesinde bir farklılık var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Nefret eksikliği belki de.

"Günaydın." Bana nazik bir gülümseme veriyor. "Sen Eva'sın."

Görgü kurallarım devreye giriyor ve odayı geçip ona elimi uzatıyorum. "Ve siz de Finn'in annesisiniz. Bayan Hughes. Geneva. Sizinle tekrar tanışmak bir zevk."

Eli de gülüşü gibi yumuşak ve serin. "Sabah sekizden önce beyaz yalanlara gerek yok. Ailelerimizin samimi olduğunu biliyorum ama Caroline bunu kolaylaştırmadı. Kahve ister misin? Çay?"

"Çay, lütfen. Ama ciddiymim." Geneva çoktan mekanda süzölmeye başladı. Bir dolabı açıyor ve bir fincan açık çay için gerekli malzemeleri çıkarıyor.

yaprak ay. "Finn'in ailesinin bir üyesiyle daha tanıştığıma memnun oldum."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor, elleri demliğin üzerinde geziniyor. Ocakta sıcak su dolu bir çaydanlık bekliyor. "Kız kardeşimin ailesi."

"Kiminle doğacağımıza biz karar veremeyiz. Anladığım kadarıyla bu biraz da şans işi."

Dudakları titriyor. "Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

Kahvaltı köşesinde karşılıklı yerlerimizi aldık. Caroline Constantine'in kız kardeşiyle oturup çay içmem olasılık dışı gibi geliyor ama yine de kızları Haley'nin bebek partisindeydi.

Bu da bana kendi olası bebek partimi düşündürüyor. Annem ve Geneva Hughes havadan sudan konuşuyorlar. Ben, hayatın bir sonraki aşaması için hediyeleri nezaketle kabul ediyorum, ki bu Finn'i içerebilir de içermeyebilir de.

ayımı yudumluyorum. Hafif tadı midemi yatıştırıyor. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Yatıya kaldığına göre umarım öyledir." Ben bir yanıt veremeden Geneva elini salladı. "Sevgililerini eve getirmesi benim için sorun değil. Eğer anlamsız bir seks yapmak istiyorsan, sorun değil. Sadece onun hakkında ciddi olma."

Bunun için çok geç. Finn'in annesinin ne bildiğinden emin değilim. Muhtemelen nişanı biliyordur çünkü tüm Bishop's Landing biliyor. Yorumu bana bebek hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyor.

Sessizlikte yüzümü inceliyor. "Finn'in sana durumundan bahsettiği çok açık."

"Evet. Bunu benimle paylaştı."

"O iyi bir adam."

İki elimle çay fincanını sarıyorum. Sıcaklık bana dün geceki duşu hatırlatıyor. Finn'in boynuma gömülmüş yüzünü. *Bunu yapamam Eva. Çok korkuyorum.*

"Öyle." Gerçek bu. Tek söyleyebileceğim, gerçekten.

"O artık iyi bir adam. Her zaman böyle olmayacak. Umarım zaman izelgesi konusunda net olmuştur."

"Yaşlı Bay Hughes'la tanıştım. Finn'in ne düşündüğü hakkında bazı fikirlerim var."

"Bunu nazikçe söylüyorum, Eva. Kocanın gözlerinin önünde yok oluşunu izlemenin nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri yok. Daha da kötüsü, aslında. O

bir yabancıya dönüşür. Seks yaptığınız bir yabancı. Çocuk sahibi olduğunuz bir yabancı. Sizi tanımayan bir yabancı."

Bilmek istemiyorum. Umuda tutunmak istiyorum. Bunu yapmak beni korkak yapar.

"O zaman bana nasıl bir şey olduğunu anlat."

"Kanlı, vahşi ve yürek parçalayıcı. Sonunda adamın bezini değiştiriyorsunuz. Onu dışarıda kirli kıyafetler içinde kaybolmuş bir halde dolaşırken buluyorsunuz. Size asla el kaldırmayacak bir adam yüzünüze tokat atıyor. Sizi sevdiğini unuttur. Seni tanıdığını bile unuttur."

Acı çeken bir sempati sesi çıkarıyorum.

"Bu tür şeyler Hughes erkekleri için erken başlar." Sesinde kibar bir endişe var. Gözlerine bakıp orada hüznün bulana kadar bana kız kardeşini hatırlatıyor.

"Sanırım beni uyarmaya çalışıyorsunuz Bayan Hughes."

"Seni uyarmaya çalışmıyorum. Sana kesip kaçman gerektiğini söylüyorum."

Bakışlarının doğrudanlığı da sözleri kadar keskin. Künt etkisi göğsümde bir şok etkisi yaratıyor. Oğlundan bahsediyoruz. "Onu terk etmemi mi öneriyorsun?"

"Evet. Paraya ihtiyacın yok. Kendiniz ve bebeğiniz için yapabileceğiniz en iyi şey, mümkün olan en kısa sürede kendinizi bu durumdan ayırmaktır. Çocuğunuzun tam velayetini ve kontrolünü size veren yasal belgeler hazırlatın. Sağlam bir korumaya ihtiyacınız olacak ve yeterince erken başlarsanız bunu elde edebilirsiniz. Git, Eva. Ve sakın arkana bakma."

Yüzümde uyuşuk bir his yayılıyor. Hughes'un kahvaltı köşesinde, ellerimi ısıtan sıcak çay eşliğinde yapmayı beklediğim konuşma bu değildi. Belki biraz annelik dürtüsü. Dün gece burada uyuduğum için hafif bir onaylamama.

Hayır. Bana oğlunu toptan terk etmemi söylüyor.

"Onun düşüşünü görmekten kendimi kurtarmak için mi?"

"Kendini kurtarmak için değil. Kendini *kurtarmak* için. Hughes'un mirası para, şirket ya da sosyal statü değil. Bu sır. Ve eğer gitmezsen, bu seni öldürecek."

"Hâlâ buradasın, değil mi anne?" Finn'in sesi, rahat ve çekici, kalbimi durduruyor.

Annesinin gözleri ona kaydı. Kızarmış yanaklarına bakılırsa, onun orada olduğunu bilmiyordu. İkisi için de yaralıyım. Annesi için

Diğer insanları oğlundan korumak zorunda hissedenden ve annesinden çıplak gerçeği duyan oğul için.

Finn doğruldu, ellerini ceplerine soktu ve mutfığa geçti. Uyanmış ve beni bulmaya gelmiş. Üzerinde eşofman, tişört ve yatak başı var ve ben hala onun kadar nefes kesici birini görmedim.

Ya da kararlı biri.

Yanıma kayıyor, vücudunun sıcaklığı benimkiyle buluşuyor. Yüzümün yanması ve sabah bulantılarımın tüm şiddetiyle geri dönmesi dışında, kendimi yine onun yatağında, çarşaflarla korunuyormuşum gibi hissediyordum.

"Eva."

Gözlerimi fincanda soğuyan çaydan ayırıp onunkilerle buluşturuyorum.

Ağzını utangaç bir şekilde eğmiyor ya da annesine mahcup bir bakış atmıyor. Finn bana sanki dünyada konuşabileceği tek kişi benmişim gibi bakıyor. Boğazımda bir düğüm var. Bu öneri hakkında ne düşünüyordu? Bu fikir onu incitti mi? Bunu istemiyorum ama bu fikrin hoşuna gitmiş olabileceği düşüncesinden daha da çok nefret ediyorum. Bunu yaparsam onu rahatlatmış olurum.

"Sana sunduğu seçeneği duydum. Eğer gerçekten böyle bir hayat istiyorsan, buradan çıkıp avukatlarla telefonda görüşebiliriz. Benden istediğin her belgeyi imzalarım. Senin ve bebeğin ihtiyaçlarını karşılayacağımdan emin olurum ve haklarımdan vazgeçerim. Çekileceğim."

Finn sesini babasından almış ama sakın ve kendinden emin temposunu Cenevre'den almış. Onun kadar gerçekçi.

Neredeyse gerçek gibi. Sözlerinin yüzeyinin altında bir duygu mücadele ediyor. Onu kontrol altında tutuyor.

Bir anı gözümün önüne geliyor. Leo yeni bebeğini kucağına alıp sağ salım dışarı çıktığında yüzündeki rahatlama ifadesi. Bir başkası: Finn'in doktorun muayenehanesinin bekleme odasında, duyguları ne olursa olsun benimle ilgileneceğini aynı seviyeli ses tonuyla açıklaması. Bir diğeri: ultrason makinesinin ışığında yüz hatlarındaki sıkıntı. O zaman çekiciliğin ve mesafenin arkasına saklanmıyordu.

"Ama?"

Finn elimi tutuyor, tam masanın üstünde. "Ama ben bunu istemiyorum."

Tanrım, ben de istemiyorum. Geneva'nın önerisi duygusuz ve dehşet verici geldi. Beni kendi acısından kurtarmaya çalışmasını anlıyorum ama bu planı uygulamak Finn'e sırtımı dönmekten daha kötü olurdu.

Kendime sırtımı dönmüş olurum. Zor olsa bile sevdiğim insanlardan vazgeçmem. Korkunç olsa bile. Tünelin ucunda hiç ışık yokmuş gibi görünse bile.

"Bebeği istemediğini sanıyordum."

"Yanılmışım." Finn, *istemediği* anısı bile aklından çıkabilirmiş gibi başını sallıyor. "Bebeği istiyorum. Bu bebeği istiyorum. *Bizim* bebeğimizi. Onun büyümesini izlemek istiyorum. Kalan zamanımda ona nasıl erkek olunacağını öğretmek istiyorum. Onu istiyorum, Eva. Ve bundan şüphe etmene neden olduğum için özür dilerim."

Boğazım düğümlendi. Bu sözleri ondan duymayı o kadar çok istedim ki. Onları arzuladım. Finn fikrini değiştirirse, bu bebeği isterse, her şeye sahip olacağımı düşündüm.

Ama bu her şey değil, değil mi? Tek şey değil. O da beni istiyor mu?

OceanofPDF.com

PARA bir insanı pek çok şeyden satın alabilir.

Beni hissedar toplantılarından çıkaramaz.

C-Suite aylar öncesinden hazırlanmaya başlar. Sürekli bir araştırma, tartışma ve sunum halindeyiz. Bu toplantılar, hükümetten aldığımız fahiş vergi indirimlerinin bedeli. On altı yaşında vekâlet belgelerini imzaladığımdan beri bu toplantılar başımın belası oldu.

Kimse CEO'nun günlük işlerle ilgili küçük ayrıntılara girmesine ihtiyaç duymaz. Hissedarlarımıza Hughes Industries'de işlerin nasıl gittiğini anlatmamız gerektiğinde insanlar en çok babamın yokluğunu fark ediyor.

Sunumların bu turu büyük toplantı odasında gerçekleşiyor - tüm yönetici ekibinin sığabileceği bir oda. Muhasebede yükselen yıldızlarımızdan biri büyük ekranda hızlı tempolu bir sunum yapıyor. Ne kadar derinlere dalmış olduğunu takdir etmek zorundayım. Ben de dahil olmak üzere toplantı masasındakiler büyük ölçüde unutulmuş görünüyor.

"-yeniden yatırım için fırsatlar. Hissedarların hisse geri alımlarını mı tercih edeceklerini yoksa-"

CFO, Alex Wong adında keskin zekalı bir adam. Elini kaldırdı. "Bir saniye, Shawn. Bay Hughes'un sonraki hamleler hakkındaki fikri nedir? Onu Zoom'a alabilir miyiz?"

Sorusunu bana yöneltti. Diğerlerinin kafaları dönüp izliyor. Söz konusu *Bay Hughes* belli ki benim babam.

"Sana söyleyebilirim," diyorum, sesim sakın. "Dün gece yemek masasında bu konuyu konuştuk. Hissedarların görüşleriyle ilgilenmiyor. Bu sadece dağınık bir yaklaşıma yol açacaktır. Hayır, istedikleri, *ihtiyaç duydukları* şey liderlik. Bu nedenle agresif bir yeniden yatırım planı belirleyeceğiz."

Bir duraklama oldu. Wong beni inceliyor. "Ona ayrıntılarla ilgili birkaç sorum var."

Garip sessizliğe nefes alma şansı vermiyorum. "Bana uyar. Ona bir e-posta ile gönder."

E-postayı alan ben olacağım. Babam adına cevap veren de ben olacağım. Hemingway başa geçene kadar dünyanın düzeni böyle.

Muhasebeci Shawn devam etmek için hareket eder. Kafalar ona döner.

"Hayır, özür dilerim." Wong gözlerimin içine öyle bir bakıyor ki başka bir yere bakmayı tercih edeceğini biliyorum. "Ofise gelme zahmetine bile katlanamayan bir adam için kıcımlı yırtarak çalışmaktan hoşlanmıyorum."

"Bu onunla ilgili değil," diyorum çünkü bu tür yorumlara hazırlıklıyım. "Hughes Industries tek bir adamdan daha büyük. Babam küresel stratejiyi yönetiyor. Yöneticilere bebek bakıcılığı yapmak için burada değil."

C-Suite'im masanın diğer ucunda gözlerini kaçırmış, kaçamak bakışlar atıyor.

Bu akıntıda rahatsız edici bir dönüş. Normalde bu kadar uzun süre dayanamazlar.

İçlerinden biri Wrong'a şu bakışlardan birini atıyor. Cesaretinin sırtını dikleştirdiğini görebiliyorum. Sesini yükseltmeyecek, ama konuyu bu şekilde zorlamak başlı başına bir meydan okuma.

"Hayır, onunla ilgili. Onu bu kadar uzun zamandır görmemiş olmamız çok garip. Ne kadar oldu, beş ay mı? Biz de öyle düşünmemiş miydik Barry? Saydık."

Kırıksıklıkları hiç değişmeyen yaşlı bir adam olan Barry başını sallıyor. "Beş buçuk. Onu her üç ayda bir görürdük."

"Onu her *gün* görürdük." Bunu söyleyen Barry'den bile daha uzun süredir Hughes Industries'de çalışan Nila Kabir. Tanrım, bu iş çok hızlı geliyor. Buna bir son vermeliyim.

"O kadar da çok olmayabilir." Barry omuz silkiyor. Seçeneklerini açık tutar. Hep öyle yapmıştır.

Masanın diğer tarafından Susan adında bir kadın öne doğru eğilir. "Bunu söylemenin nazık bir yolu yok, Bay Hughes, ama yaşlı Bay

Hughes... hatta hayatta mı?"

Acı tahriş dilimde hoş olmayan bir tat bırakıyor.

Babamı yine ofiste geçit törenine çıkarma vakti geldi. Bunu her altı ayda bir saat gibi yaparız.

Her zaman risklidir. Bazen gereklidir.

Geçen her ayla birlikte bu daha da kaçınılmaz hale geliyor. Büyükbaba Hughes'un bir el sallayıp gülümsemek için ofise uğradığı ve ardından altı ay daha ortadan kaybolduğu eski günlerdeki gibi değil. O zamanlar belirsiz bahaneler işe yarardı. Örneğin babamın uzun bir Avrupa seyahatinde olduğunu söylesem, insanlar kanıt aramaya başladılar.

Sosyal medya günlerinde, birinin tamamen yok olması garip. Mark Zuckerberg'in evrenin gözünde bir pırıltı olmasından çok önce doğmuş olan babam yaşındaki birinin bile.

Ona haddini bildireceğim, çünkü herkesin beklediği şey bu. Kendilerini güvende hissetmek için buna ihtiyaçları var - güçlü bir liderlik altında olduklarına. Ama sonunda onlar kazanacak.

Hayatta olduğunu kanıtlamak için babamı buraya sürükleyip büyük bir olayı riske atacağım.

Ona ters ters baktım. "Ölüm ilanını gördünüz mü Bayan Dixon? Cenazesine katıldınız mı? Dow Jones düşüşe mi geçti? Ben bakmıyorken Hughes Industries'in tamamı durdu mu?"

Utanmış görünüyor. "Hayır, efendim."

Ellerimi masanın üzerinde düz bir şekilde açıyorum ve onlara şaka yapacağımı söyleyen bir gülümseme takınıyorum, ancak zamanım biraz kısıtlı. "Babam hayatta ve iyi durumda, sorduğunuz için teşekkür ederim. O da burada olacak elbette. Ve onun sağlığıyla yatırım stratejisinden daha fazla ilgilendiğinizi öğrenince çok sevinecek."

Masanın etrafında mırıldanarak onaylayanlar var. Bu beni daha iyi hissettirmiyor. Bir el sıkışma bu düşünce tarzını şimdilik ortadan kaldıracaktır. Tekrar işe yaramayacak. Babam yeterince istikrarlı olmayacak.

Zamanı geldi. Bu hamleyi aylar önce yapmalıydım. Benim açımdan hüsnükuruntu idi. Birkaç yıl daha üç ayda bir ziyaretlerle idare edebileceğimizi umuyordum.

İkimizin de o kadar zamanı yok. Bunu bir yıl daha zorlarsam, kendi son kullanma tarihime çok daha yaklaşmış olacağım. Hemingway'in şirketi yönetmek için uygulamalı deneyime ihtiyacı var. CEO olmadığım sürece şüphe uyandırmadan onu getiremem.

Ter yakama yapışıyor. Gömleğim zaman çizelgemiz kadar dar geliyor. Eğer sadece yedi yılım varsa, programın gerisindeyiz demektir.

Shawn sunumlarına geri dönüyor. İnsanlar ekranlara dokunuyor ve kağıtlara notlar alıyor. Şu an için beni izlemiyorlar.

CEO vekilliğinden CEO'luğa resmen geçme vaktim geldi. Geçmiş zaman, gerçekten. Babamın gerçek emekliliğe geçmesi herkes için daha iyi olur.

Karar vermek, yelkenlimden soğuk suya atlamak gibi hissettiriyor. Kafamı boşaltıyor ve sistemime adrenalin pompalıyor. Yürümek istiyorum. Elime bir kalem alıp önümdeki deftere birkaç not karalamakla yetiniyorum.

Bir bakıma hem kendimi hem de babamı gece yarısı kayalıklara çarpmaktan kurtarıyorum. Halka açık bir kazaya kurban gitmeden önce onu çekip çıkarıyorum.

Ben de benzer bir kaderi yaşamamak için kendime mümkün olduğunca çok zaman tanıyorum. CEO olarak Hemingway'in yerime geçmesini kolaylaştıracak politikaları uygulamaya koyabilirim. Ofise ziyaretlerimi koordine etmek için harcaması gereken zamanı azaltabiliriz.

Ama kalbimin beklentiyle ve derin bir rahatlamayla çarpmasına neden olan şey bu değil.

Numara yapmayı bırakabilirim.

Artık e-postaları babamın adıyla imzalamak yok. Kendisine danışıldığı izlenimi vermek için gecikmeler yapmak yok. Artık ofis ziyaretleri yok.

Bir ofis ziyareti daha.

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, yanana kadar sıkışıyor. Bir gün bu karara varacağımı hep biliyordum. Ama böyle hissedeceğimi bilmiyordum.

Bunun için üzülüyorum.

Bir elimi ceketimin ön kısmına koyuyorum ve sunuma odaklanıyorum. Hayatımın çoğunu buna hazırlanarak geçirdim. Süreci başlatan Daniel Hughes'du. Onun CEO'luk pozisyonu sadece çalışanlara ve hissedarlara sunduğumuz gösterinin bir parçası değildi. Bu bir umut işaretiydi.

Benimkini.

Kendime pragmatik olduğumu söyledim. Bazı şeyleri halının altına süpürmediğimi. Bunun doğru olmadığını keşfetmek ironikti.

Babamın CEO olarak görünmesini sağlamak bir paravandı, ama kimseye itiraf edemeyeceğim bir şeyi örtbas ediyordu - onun yanıldığını kanıtlamasını umuyordum.

Bir şekilde onun düşüşünü engelleyebileceğimizi umuyordum. Yavaşlatabileceğimizi. CEO olduğu sürece, kendime bunun o kadar da kötü olmadığını söyleyebilirdim. O CEO olduğu sürece

ofiste el sıkışabilirdi, korktuğu kadar korkunç olamazdı.

Onun yerini almak, bulunduğu yeri kabul etmek anlamına geliyor ve bu acı veriyor. Bir ofis ziyareti daha. Son bir hurra.

Yapılacak en doğru şey bu. Ziyaretlerin stresini ona yüklemek adil değil. Hele ki bu durumdayken. Sadece bugünün gerçekten gelmemesini umuyordum.

Umuyordum.

Bu Eva Morelli'nin oyun kitabından fırlamış bir hareket. Belki de o kadar farklı değilizdir.

Ciğerlerimdeki acı azalıyor. Shawn'ın sunumu tekrar gözden kayboluyor. Heyecanla birlikte berraklık da geri geliyor. Amaçla birlikte. Artık rol yapmayacağım. Beklemeyeceğim. Bu hastalığın merhametiyle yaşamak ezici bir ağırlık oldu.

Gitti. Kısa bir süreliğine, gitti. Ama bunun için Eva'ya sonsuza dek borçlu kalacağım.

OceanofPDF.com

KİMSE yeni bebeğe karşı koyamaz.

Abby'nin ben de dahil olmak üzere ailedeki hemen herkes üzerinde yarattığı inanılmaz etkiyi en ön sıradan izliyorum. Hastaneden eve döndüklerinde Abby üç günlüktü ve Leo bana programımı değiştirip gelebilir miyim diye sıradan bir mesaj gönderdiğinde dört günlüktü.

Haley'nin kız kardeşi Petra da aynı şeyi yapıyor. Tek fark, onun da yürümeye başlayan bir bebeği ve evden çıkmasından pek hoşlanmayan bir kocası olması.

Geneva Hughes'un bana işi bırakıp *kaçmamı* söylediği gün, Hughes malikanesinden ayrıldıktan on dakika sonra bir mesaj alıyorum. "Planlar değişti," diyorum şoförüne. "Beni Leo'nun yerine götür."

Gerard beni ön kapıda, gözlerinin etrafındaki endişe çizgileriyle karşılıyor. "Üst kattalar, Eva."

Yatak odasında, Haley bir yığın yastığa yaslanmış, Abby kollarında ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmemektedir. Endişeli ve bitkin Leo yatağın kenarında oturmuş, saçlarını düzeltiyor ve söylediği her şeye katılıyor.

Bana bakıyor, gözleri koyu halkalarla gölgelenmiş. Hepsi bu kadar.

"Umarım odam hazırdır," diye duyuruyorum, olabildiğince parlak ve yumuşak bir sesle

Mümkün. Bu bir şaka. Leo'daki odam her zaman hazırdır. Ben burada olsam da olmasam da her hafta çarşafı yeniletiyor ve odanın tozunu alıp temizletiyor. Haley'i yanağından, Abby'yi de tüylü başının üstünden öpmeye gidiyorum. "Şehirde çok yalnızım."

Haley kocaman mavi gözlerini bana çevirdi. Çenesi gamzeleniyor. "Kız kardeşim kalamadı," diye idare ediyor. "Ve annem..."

Annesi uzun zamandır yok.

Leo'nun yanına oturdum ve elini tuttum. "Gidecek başka bir yerim yok. Şimdi, kulağına hoş gelen bir şey var mı? Yiyecek bir şeyler? İzleyecek bir film? Bana bunun ne kadar tuhaf, acı verici ve biraz da korkunç olduğunu her ayrıntısıyla anlatmak ister misin?"

Haley'nin kahkahası hıçkırık gibi geliyor. "Hayır. Çok mutluyum. Sadece her şeyim acıyor ve vücudum başkasınınmış gibi hissediyorum ve ne yaptığımı bilmiyorum."

Daha sonra, Haley uyurken, Leo bana Petra gittiğinde onun çirkin bir şekilde hıçkırdığını söylüyor. Abby'yi göğsünde kıvrılmış halde tutuyor. "Konuşacak bir kadın istiyor. Bayan Page'i seviyor ama ben ona burada olması için para ödüyorum. Aynı şey değil."

"Peki ya sen? Hayatta kalabiliyor musun?"

Abby'nin sırtını hafifçe ovuyor. "Hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için bütün gece ayaktaydım."

Ben kalıyorum.

Yaptığım ilk şey programlamayı devralmak. Ziyaret etmek, kontrol etmek veya fotoğraf istemek isteyen herkesin önce bana mesaj atması gerektiğini aile içinde duyurdum.

Hepsi buraya gelmek istiyor.

Küçük gruplar ayarlıyorum. Düşük baskılı ziyaretler. Annemler ve Daphne, içinde Leo'nun bebek battaniyesi olan bir kutuyla geliyorlar. Daphne, babamın Abby'yi tutarken bir fotoğrafını çekiyor. Tavşan desenli yumuşak mavi kumaşa sarılmış.

"Bak," diye fısıldıyor bana Nikon'unun ekranındaki fotoğrafı göstererek.

Nefesimi kesiyor. Fotoğrafta babam sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi Abby'ye bakıyor. Babamın yüzündeki bu ifadeyi sadece en eski aile fotoğraflarında görmüştüm.

Annemiz Abby'yi sanki görünmez bir zamanlayıcı geri sayıyormuş ve bitmesini istemiyormuş gibi tutuyor. Daphne bebeğe gülümsüyor, ona boya renklerini anlatıyor ve şövalenin ne olduğunu açıklıyor. "Daphne," diyor, sesi alçak ve müzikal. "Ben Daphne'yim. Önce benim adımlı söylemeyi öğrensen nasıl olur?"

Ziyaretçiler arasındaki uzun ve sessiz zamanlarda Haley'e yardım ediyorum. Leo, biz konuşabilelim diye ofisinde çalışıyormuş gibi yapmak için yarı düzenli bahaneler uyduruyor. Asla uzun süreliğine gitmez.

Haley bir sabah, "Bu düşündüğümde çok daha zor," diye itiraf ediyor.

"Onunla ilgilenmek mi?"

"Hayır. Abby mükemmel. Zor olan var olmak. Bazen bir daha asla kendi başıma oturamayacakmışım gibi hissediyorum."

"Yapacaksın," diye söz veriyorum ona.

"Oh, bak." Haley'nin sesi yükselir ve huşu içinde kalır. "Esniyor. Gördüğün en şirin şey değil mi bu?"

"O bir mucize."

Haley'nin ameliyattan sonra aldığı ağrı kesiciler onu yorgun düşürür. Leo ona istediği bir şey olup olmadığını sorduğunda göz kapakları düşüyor. Herhangi bir şey.

Abby emzirmeyi yeni bitirmişti ve Haley başını yastıkların üzerine bıraktı. "Biraz kestirmek istiyorum. Onu tutmak ister misin Eva?"

"Gerçekten her zaman." Sıcak, uykulu kundağı Haley'nin kollarından alıp göğsüme yaslıyorum. "Çok uzağa gitmeyeceğiz."

Leo ve ben yatak odasının kapısına ulaştığımızda Haley derin derin nefes alıyordu. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve omuzları düşüyor. "O daha iyi. Değil mi?"

"Her gün biraz daha iyi."

Leo merdivenlerden inerken elini kolumda tutuyor. Ne de olsa değerli bir yük taşıyorum. Nereye gittiğimizi konuşmamıza gerek yok. Çalışma odası evdeki herkesin en sevdiği odadır. Çünkü tasarımcılara kanepeler için kesin talimatlar verdim. Daha rahat mobilya yok.

Avlu penceresine bakan koltuğa oturuyoruz. Leo minderlere yaslanmadan önce bir an tereddüt ediyor ve bacaklarını benimkilerin yanına, sedirin üzerine uzatıyor. Abby'nin sırtını sıvazlıyorum. Onun en sevdiği ritmi öğrenmeye özen gösterdim. En azından öyle umuyorum.

Leo'nun avlusunda yaşayan kuşlardan biri pervaza konuyor ve başını eğiyor. Cama hafif, dostça bir dokunuş yapıyor.

"Uyuyor," diyor Leo. "Sakin onu uyandırayım deme." Kuş kanatlarını kabartır ve uçup gider.

"Sence bebekler yüzmeyi sever mi?" Kuş tarafından uyandırılmamış olan Abby'ye bakar. "Isıtmalı bir havuzum var. Ve hava hâlâ güzel."

"Sanırım bebekler ılık suda tutulmaktan hoşlanıyorlar. Yüzmek konusunda o kadar emin değilim."

Ayaklarını sedirin üzerinde yeniden düzenliyor. Bulut gölgeleri avlusundaki güneş ışığını gölgeliyor. Bebek uyuyor. Nefes alışının sesi bile

dayanılmaz derecede sevimli.

Acaba Finn bebeğimiz kollarımda uyurken benimle böyle oturacak mı, yoksa mesafesini korumaya mı çalışacak? *Bebeği istemem seni istediğim* anlamına gelmiyor.

"Kara kara düşünmek yerine bana ne olduğunu anlatmalısın," diyor Leo.

"Kara kara düşünmüyorum."

"Sizi rahatsız eden bir şey düşündüğünüzde ağzınızın bir köşesi kaşlarını çatıyor. Şey gibi... Bilmiyorum. Finn Hughes? Bana hâlâ nasıl evlenme teklif ettiğini anlatmadın."

İçimi çektim. "Bir sunum destesi ile."

"Pardon?" Leo *ne sikim Eva'nın resmi mi?*

"Teknik olarak, bana Daphne'nin resepsiyonunda evleneceğimizi söylemeye çalıştı. Ben reddedince de bir sunum hazırladı. Aslında bir iş teklifiydi. Ciddi değildi."

"Yani yine reddettin."

Abby'yi rahatsız etmeden ona bakabilmek için vücudumu çeviriyorum.

"Sen

onu geri çevirdiğim için beni yargılamayın."

"Bunu asla yapmam." Leo'nun gözlerindeki şaşkınlık yerini anında samimiyete bırakır. "Elbette onunla evlenmek zorunda değilsin. Son derece zenginsin ve ne istersen yapabilecek durumdasın. Aslında bu biraz can sıkıcı.

Ben sadece emlak işinde iyiyim. Sen her şeyde iyisin."

Onunla alay ettim. "Ama onunla evlenmenin en kötü şey olmayacağını düşünüyorsun."

Leo'nun kuşu yine pencere pervazına konar. "Evli olmanın avantajları olacaktır. Toplum eski kafalı ve bağınaz, ailelerimiz de öyle. Bir şekilde sana yüzük yerine bir sunum kağıdı vermeyi uygun bulsa bile, bunu düşündüğün için seni yargılamazdım."

Abby derin bir nefes alıyor ve ağır bir his kemiklerimin derinliklerine işliyor. Hamile olmak yorucu. Sır saklamak da öyle. Onları başka biriyle taşımak neredeyse her zaman daha kolaydır ve ironik bir şekilde Leo'ya söylememek daha zordur.

"Başka bir şey daha var."

"Ne?"

Yer değiştiriyor, kolunu kanepenin arkasına koyuyor ve birbirimizin yüzünü görebilmemiz için aramızda biraz daha mesafe bırakıyor. Benimkini inceleme şekli, ne olduğunu anlamaya çalıştığını gösteriyor.

"Şey... Size gizlilik yemini ettirmek zorundayım."

Leo'nun gözleri alaycı bir şokla açılır. "Yine mi? Önceki yeminim sonsuza dek bağlayıcıydı."

"Ben ciddiym."

"*Ben* ciddiym. Senin sırlarından asla vazgeçmem."

"Bu tam olarak benim değil."

Hıçkırarak ağlıyor, gözleri bebeğe kayıyor. "Hughes mu?"

"Ailesindeki erkeklerde erken bunama görülüyor."

Leo çenesini eğiyor. "Ne kadar erken?" "Otuzlu yaşlarında."

Pencereden dışarı bakıyor ve gözlerinde hesaplamaların yanıp söndüğünü görebiliyorum. "Hughes Industries bir aile şirketi. Daniel Hughes ellili yaşlarında, değil mi? Babamdan daha genç. Ve Finn-"

"Bunu saklıyorlardı. Finn'in elinde ilk sorun belirtisinde kendisini CEO olarak atayacak vekâlet belgeleri vardı. Hughes Industries'i on altı yaşındayken devraldı."

Leo'nun gözleri tekrar benimkilere döndü. "Kahretsin. *Kahretsin*." Ağzı açık kaldı, sonra tekrar kapandı. "O hâlâ CEO'yken böylesine büyük bir sırrı herkesten nasıl saklayabildiler?"

"Bizim yaptığımız gibi. Hikayemize sadık kalarak ve insanların görmelerini istediğimiz şeyi görmelerini sağlayarak."

Kardeşim gözlerini kırıştırıyor ve gözleri odanın köşesine kayıyor. Birkaç kalp atışı boyunca uzakta durdular. Sonra vücudunda bir ürperti dolaşıyor. Kendini anılardan sıyırdı.

"Kötü mü?"

Geneva'nın sözleri zihnimde tekrarlanıyor. *Kanlı, vahşi ve yürek parçalayıcı*. Daniel Hughes, bağılıyor, sıkıntılı. Babasıyla ilgili telefon geldiğinde Finn'in rıhtımdaki yüzü soluyor.

"Evet." Boğazıma bir düğüm yerleşiyor. "Ve bebeğin erkek olacağından emin. Onun da aynı hastalığa sahip olacağından emin. Bu da artık benim de endişelenmem gerektiği anlamına geliyor."

Leo kanepeye yaslanır ve elini saçlarında gezdirir. Kuş pencerenin köşesinde tüylerini kabartıyor. Tekrar vuruyor. *Ben hala buradayım. Hâlâ buradayım. Hâlâ buradayım.*

Onun için hecelelememe gerek yok. Zaten kafasında senaryoları çalıştırıyor. Hızlı bir nefes daha. Leo kolunu omuzlarıma doluyor, bebeği sarsmamaya dikkat ediyor.

"Bunu çözeceğiz. Çözmek zorundayız." Bu son. *Çözmek zorundayız.*

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Ama Hughes'un inanılmaz miktarda parası var. Bütün ilaç şirketlerini satın alıp satabilirler ama bu sorunu çözemediler." Hissetmek istemediğim bir umutsuzluk kalbimin etrafını sarıyor.

Leo avucunu kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Hughes'ların her zaman parası vardı. Sen yoktun."

"Ben mucize yaratan biri değilim."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Gömleklerimi bulan sendin."

Leo'nun tüm atletleri, çarşafları ve hatta yüzmek için kullandığı pişik koruyucuları dünyanın en yumuşak pima pamuğundan üretilmiştir.

"Tek bulduğum çiftçiydi."

"Hiçliğin ortasında. *Peru*'da."

Doğru. Şu andan itibaren sonsuza kadar benimle sözleşmesi olan küçük bir çiftlik. Ayrıcalıkları için onlara işletme maliyetlerinin üç katını ödüyoruz.

"Gömlekler basitti. Kolay değil ama basit."

"Bir yılını aldı Eva. İlk on seçenek işe yaramadıktan sonra pes edebilirdin. Ya da ilk yirmi."

Peru'daki çiftçiyi bulmadan önce Amerika Birleşik Devletleri, Avustralya ve Güney Amerika'da otuz tedarikçi daha denedim. New York'taki dördüncü nesil bir terzi, Leo'nun takım elbiselerini dikmenin yanı sıra tüm bitmiş ürünleri de üretiyor.

"Aramayı bırakmak bir seçenek değildi. Onlara ihtiyacın vardı."

"Evet." Leo bunu inkar edemez. İlk iyi örnek gömlek geldiğinde ellerini yüzüne kapattı ve ağladı. İşte bu kadar rahatlamıştı ve ne kadar acı çekmişti.

"Demek istediğim, beni bırakabilirdin ve bu kaybı göze alabilirdin."

"Ve acı çekmeye devam etmene izin mi vereyim? Hayır." Eğer gezegende bir çözüm varsa, onu bulacaktım. Ya da icat edecektim. Uzun bir doktorlar silsilesi yardımcı olamamıştı. Sonunda, doğru hammaddeleri bulma meselesiydi. "Senden asla vazgeçemezdim."

Acı ve umutsuzluk içindeyken bile. O yıl berbattı. Denediğim diğer tüm kumaş karışımları onun cildinde dayanılmazdı.

Finn'in kafasında yaşamak da aynı derecede dayanılmaz olmalı. Lanet ona acı veriyor ve eğer çocuğumuz erkek olursa, ona da zarar verecek.

Acılarını dindirmek doğru lifleri bulmak kadar basit olmayacak. Bu sefer olmayacak.

"Senin sevdiğin birinden vazgeçtiğini hiç görmedim, kardeşim benim."

"Bu beni aşabilir. Bu tıp bilimi, kumaş değil." Midem boş bir çukur gibi. "Ve bu çok umutsuz. Bu kadar uzun süre böyle yaşadı. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

"Yapamazsın. Yapamazsın. Bunu birlikte çözeceğiz. Sana yardım edeceğim." İlk sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı kayıyor. Abby'nin üzerine düşmeden önce onları siliyorum. Leo beni kendine çekiyor, ben de başımı onun yanına koyuyorum. "İçinde tutma. Gözyaşları pes ettiğin anlamına gelmez. Başlamak için güç topladığın anlamına gelir."

OceanofPDF.com

Bana bir aile verdiği ve hayatın kasvetli ve boş olmak zorunda olmadığını gösterdiği için Eva Morelli'ye SADECE BORÇLU DEĞİLİM.

Ayrıca ona umutsuzca aşığım.

O toplantıdan çıktım ve akşam yemeği için ailemle buluşmaya gittim.

Bunu kendime itiraf etmek, Hughes Industries'in CEO'su olma zamanının geldiğini kabul etmekle aynı şok edici niteliğe sahipti. Birkaç dakika geçecek ve sonra- *aman Tanrım. Ona aşık oldum.*

Ona aşığım.

Ve ona söylemediğim her saniye boşa harcanmış zaman. Asla geri alamayacağım. Yüzük Hughes malikanesine geldi. Tam olarak onun için seçtiğim şey. Bu yeterli değil.

Eva bunun doğru olmadığını söylerdi ama ben daha iyi biliyorum. Birlikte olmak istiyor. Sevilmek istiyor. Bunu ona verebilirim. Bunu ona vereceğim.

Sekreterimi bugünlük eve gönderir göndermez Hughes Industries genel merkezinden ona mesaj atıyorum.

Finn: Akşam için planın var mı? Eva: Neden?

Aklında bir şey mi var? Finn: Eğer benimle

buluşmak için müsaitsen, var.

Eva: Özgür olabilirim.

Kısa bir süre sonra apartmanının önünde durdum.

Finn: Ben buradayım.

Cevap yok. Sonra kaldırımında adım atıyor. İçeriden gelmiş gibi görünmüyor.

Dışarı çıktım ve ona elimi uzattım. "Umarım benim için eve acele etmemişsindir."

Eva bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Leo iyi olacaklarına yemin etti."

Kardeşinin evindeydi, yeni bebeğe ve ailesine bakmaya yardım ediyordu. Eva'yı meşgul tuttu. Onu hayatımda ne kadar istediğim konusunda kendime gelmem için bana zaman verdi.

Onu ne kadar istediğimle ilgili, nokta.

"Yani." Böyle çok güzel. Her zaman. Yüzü çok çarpıcı olduğu için elbisesi hakkında neredeyse hiçbir fikrim yok. "Aklında ne var?"

Elimi cebime sokup çeyrekliği çıkarıyorum. Mükemmel bir takla.

Para Eva'nın avuçlarına doğru giderken havada ters dönüyor. "Bahse ne dersin?"

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. Güneş çoktan batıyor ve korları koyu renk gözlerine yansıyor. "Kazanırsam ne alacağım? Starbucks siparişimde köpük mü?"

"Benimle gel ve öğren."

Yolcu koltuğuna oturuyor ve şehirden çıkarken benimle konuşuyor. Sinirden ve heyecandan yerimden sıçramak üzereydim ama sesi beni sakinleştirdi. *Yeni doğmuş bir bebeğin ne kadar güzel koktuğuna inanamazsın, Finn. O sadece küçük, yumuşacık bir paket. Dün başını kaldırmaya çalıştı. Çok gururlandım. İnanılmazdı.*

Eva, Bishop's Landing'in şehir sınırlarında sessizleşiyor. Arabayı rıhtıma yakın bir yere çektiğimden de sessizdi.

İfadesini okuyamıyorum. Mavi sulardaki yelkenli yata bakıyor. Eğer benim gibiyse, kafasında o ilk gecenin bir montajı oynuyor. Tıpkı şimdi hissettiğim gibi hissediyorum. Onun yanında olduğum için çaresizce mutluyum. Umutla dolup taşıyorum.

Kapısına gidip ona elimi uzattım.

Eva alır.

Yata yaklaşırken bize yakın duruyor ve iskeleden tekneye geçiş sırasında onu sabitlememe izin veriyor.

Sonra başladığımız yerde, güvertede duruyoruz.

O zaman da ona bir teklifim vardı. Sahte bir ilişki. Ona bir kaçamak teklif ettim. Bir dikkat dağıtma. Ve o benim istediğim tek gerçek oldu.

Birlikte yeni bir gelecek kurduk bile. Bunun bir parçası olmak istiyorum. Onun her şeyim olmasını istiyorum.

Akşamın ilk yıldızları son gün batımının üzerinde beliriyor. O anı içime çekiyorum. Bunu olabildiğince uzun süre hatırlamak istiyorum. Solan yaz havası. Eva'nın eli elimde. Yıldızlar, tıpkı söz verdikleri gibi tekrar geri geliyorlar.

İkimiz, birlikte, geleceğe bakıyoruz.

Sonra onu kendime çeviriyorum. Gün batımına verdiğim kadar dikkatle onu içime çekiyorum. Bunu da hatırlamak istiyorum. Yanaklarındaki kızarıklık. Siyah saçlarının esintide kıpırdanışını. Dudaklarının yumuşaklığını. Başparmağımı ağzının köşesinde gezdiriyorum.

"Seni ailenin evinde gördüğüm andan beri kendimi seni sevmediğime ikna etmeye çalışıyorum." Eva'nın dudakları sözünü kesecekmiş gibi aralanıyor. "Hayır, bu önemli. Gerçekten denedim. Seninle neden birlikte olamayacağımıza dair her türlü gerekçeyi kendime sundum. Bunu kendime yüzlerce farklı şekilde açıkladım. Günde en az on kez, başka biriyle şansını denemenin daha iyi olacağına kendimi ikna ettim."

Onu ezberle. Unutmayın.

"Ama sonuçta, bu nedenlerin hiçbiri seni sevdiğim gerçeğini değiştirmedi. Sana aşık olduğum gerçeğini. Seni sevmekten vazgeçemem. Bu umutsuz bir durum. Uzun bir süre her şey öyle göründü. Kendime bağlanmanın bir anlamı olmadığını söyledim. Kendime, birinin bana yaklaşmasına izin vermenin yanlış olduğunu söyledim. Onlara ihtiyaç duydukları zamanı veremeyecektim."

Eva yanağını avucuma yaslıyor.

"Ama sonra seni orada annenle birlikte gördüm ve seni bırakamadım. Bunu asla çekip gidemeyeceğime dair bir işaret olarak almalıydım. Nasıl bırakabilirdim ki? Güzel ve güçlüydün ve umutsuzca ihtiyacım olan bir şeye sahiptin."

"Neydi o?" "Umut."

"Tanrım, Finn. Kalbimi kırıyorsun, biliyor musun?"

"Ve sen benimkini kırdın. Kaderci saçmalıklarımı kabul etmek istemedin. Sana yedi yılını söyledi ve sen ne dedin? *Bana yedi yıl ver dedin. Bana yedi ay ver.*"

"Bana vereceğin her şeyi kabul ederdim."

Geçmiş zaman. Geçmiş zamanda konuşuyor. "Bana yeterli olduğumu söylüyordun, seninle geçirecek on yılını olmasa bile. Aptalın tekiydim. O zaman bunu duyamadım. O zaman aşkını kabul edemedim."

Koyu renk gözleri yaşlarla parlıyor. "Peki ya şimdi?"

Göğsüm aşırı dolu hissediyorum. Bundan sonra olacaklar çok önemli ama gözümü kaçırmayacağım. Bundan kaçmayacağım. Düşüş her halükarda gelecek, ama ben inerken yükseleceğim.

"Dünyada daha fazla istediğim bir şey yok. Hayatımı günleri sayarak geçirmek istemiyorum. Her günümü sana bakarak geçirmek istiyorum. Seni severek. Senin de beni sevmene izin vererek, tam olarak sahip olduğumuz süre boyunca."

Tek dizimin üzerine çöküyorum ve Eva'nın yanağından bir damla yaş süzülüyor. Eli benimkinde, sıcak ve yumuşak.

Burası evimiz.

Unutmayın. Hatırla. Hatırla. Erken bunama dönemine girdiğimde, gevezelik edip aklımı kaçırdığımda bile bunu hatırlamak istiyorum. Unutmam imkansız gibi geliyor.

"Bunu seni buraya ilk getirdiğimde yapmalıydım. Yapmak istedim. O zaman benim için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. Kendimi başka türlü ikna etmeye çalışarak bir saniye bile harcamamalıydım." Cebimden kutuyu çıkardım ve avucuna bastırdım. "Seni seviyorum, Eva Honorata Morelli. Hayatımın geri kalanını sana adamak istiyorum. Benim karım olur musun?"

Sertçe yutkunuyor, gözlerinde daha fazla yaş parlıyor. "İstedğin bu mu?"

"Eğer bana teklif edeceğin tek şey kısıntılar olsaydı, onları da seve seve kabul ederdim. Ve hak ettiğim tek şey bu. Bunu ben de biliyorum. Ama umutsuzca seninle evlenmek istiyorum."

"Evet," diye fısıldıyor. "Evet. Evleneceğim. Seninle evleneceğim."

Onu kollarına alıp öpmek için acele ettim ama o çoktan ağlamaya başlamıştı. Mutlu gözyaşları. Ben yüzük kutusunu açarken Eva onları siliyor. Görünce nefesi kesiliyor ve tekrar ağlamaya başlıyor.

Bana uzatırken eli titriyor.

"Bu hayatımın en büyük onurlarından biri" dedim ona. *Unutmayın.* Sonra yüzüğü parmağına taktım. Hughes ailesinden kalma bir antika.

Paha biçilemez, ama vücudunun sıcaklığı olmadan hiçbir anlamı yok. *Unutma, lanet olsun. Sakın unutma.*

Bir an durgunluk oldu. İkimiz de yüzüğe baktık. Gerçek bir ilişkinin somut bir işareti. Sahte bir şey yok. Hiçbir şey yapmacık değil. Geçici hiçbir şey yok. Bu yüzük sonsuzluk demek.

Sonra kollarını boynuma doladı ve ağzını ağzıma dayadı ve evet dedi, evet dedi, beni seviyor.

Ona çok ihtiyacım var. Onun ihtiyacı da benimkiyle eşleşiyor. Onu güverteye serilmiş kalın battaniyelere götürüyorum ve kendimi onun üzerine bırakıp bakıyorum.

Unutmayın.

İlk gece ben de bunu istemiştim.

"Seni böyle hatırlıyorum," diye nefes alıyor Eva. "Üzerimdeydin. Etrafın yıldızlarla çevriliydi ama ben onları göremiyordum. Sadece gözlerini görebiliyordum. Senden başka hiçbir şey."

"Seni bu şekilde asla unutmayacağım Eva. Yemin ederim."

Gün batımının sıcaklığında çok güzel. Parmağında yüzüğüm. Karnında bebeğimiz. O benim karım olacak. Bundan daha iyi bir şey olamaz.

"Çok mutlu görünüyorsun," diye mırıldanıyor, parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirerek. "Ama eskisi gibi değilsin. Gülmüyordun, dalga geçmiyordun ya da her yerdeki kadınları etkilemiyordun. Bu mutlu görünüyordun ama altında başka bir şey varmış gibi hissediyordum. Manik bir şey."

"O gerçek değildi. Bu gerçek. Bu gerçek mutluluk, sevgilim."

Karım.

O zaman ondan ayrı kalmaya dayanamam. Bir an bile. Onu kıyafetlerinden çekip çıkarıyorum. Eva da aynısını bana yapıyor. Beni üzerine çekti.

Tenini tenimde hissetmekte özgürüm. Köprücük kemiğine ve daha aşağılara öpücükler kondurmakta özgürüm. O ilk gece yapmak istediğim şey buydu. Ona tapmak istedim ama yapmadım. Kendimi tuttum. Kendime bunun bekleyebileceğini söyledim.

Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Altımda kavis çizerken onu ulaşabildiğim her yerinden öpüyorum. Hiçbir proje onun tüm yumuşak yerlerini ezberlemekten daha önemli değildir. Tüm kıvrımlarını. Eva dokunuşlarımın altında titriyor, yalvarıyor ve kendimi onun içine ittiğimde çılgılık atıyor.

Umurumda değil. Bunu ne kadar çok sevdiğini herkes duysun. Beni ne kadar sevdiğini.

İlk defa aramızda korku yok. Kendimi bambaşka biri ve her zaman olmam gereken kişi gibi hissediyorum. Yıllardır huzur duygusunu arıyordum ve buldum.

Eva beni kendine yakın tutuyor ve bedenimden aldığı zevki izlememe izin veriyor.

Muhteşem bir manzara. Sıcaklığını üzerime sallıyor.

"Seni görmeme izin ver," diyor tatlı sesiyle. Yüzümdeki elleri beni görüş alanında tutuyor. "Tanrım, Finn. Sen ihtiyacım olan her şeysin. Seni istemiyormuşum gibi davranmak çok zordu."

"Numara yapma, Eva. Bana her gün söyle. Bu konuda ısrarcı olacağım."

Kendimi tutmama gerek yok. Onun içinde titreşene kadar zevkimin yolunu bulmasına izin veriyorum. Eva'nın vücudu sanki benim için yaratılmış gibi benimkiyle birlikte hareket ediyor.

Öyle.

Ben bitirmeden bizi ters çeviriyor ve kalçalarının salınımı beni sertleştiriyor. O kadar sert ki onun için tekrar boşalmaktan başka çarem yok. Eva tırnaklarıyla tutunarak göğsümde dengede duruyor ve bulabildiği son zevki alıyor.

Bizi serbest bıraktığında, bıraktığı tırnak izlerini öpmek için eğiliyor.

"Onları çok fazla öpme."

"Neden?"

"ünkü sonsuza dek kalmalarını istiyorum."

"Oh, yapacaklarından şüpheliyim. Ama her zaman yenilerini yapabilirim."

Çenesini ellerimle yakalıyorum ve dudaklarındaki bu kelimeyi, bu sözü görebilmek için onu kendime çekiyor. "Her zaman mı?"

"Her zaman." Bu bir söz ve vahşi, evcilleştirilemez bir umut beyanı. Bunu onunla hissedeceğim. Onunla her şeyi hissedeceğim. Lanetin bozulduğunu düşündüğüm için değil. Kırk yaşına kadar aklım başımda kalacağını düşündüğüm için değil. Ama Eva'yla birkaç yıl bile geçirebileceksem, bu mümkünmüş gibi yaşamaya hazır olduğum için. Ona yedi yıl vereceğim. Ya da belki sadece yedi ay. Ve dünya için kaybolduğumda, onu bedenen olmasa da zihnen terk ettiğimde, beni affedecektir.

"Beni tekrar öp," diye mırıldanıyorum.

Eva eğiliyor, saçları yüzüme düşüyor ve bana tam istediğim şeyi veriyor.

Bana çok daha fazlasını veriyor.

OceanofPDF.com

Eva'yla hayatım başlamadan önce atmam gereken son bir adım var; babamın Hughes Industries'deki son toplantısı. Resmi vedası. Emekliliği, en azından halk için.

Yıllardır her şeyi dikkatle yaptığım gibi bunu da dikkatle planlıyorum. Tek düşünmek istediğim Eva'nın parmağındaki yüzüğüm ve birlikte sahip olduğumuz gelecek olsa da.

Üzerine birkaç yıl koymayı bitirdim.

Geçmiş unutacak kadar saf değilim ama her şeyi karartmasına da izin vermek zorunda değilim.

Babam cipin ikinci sırasında sessizce oturmuş, *Time* dergisinin yıpranmış bir nüshasını okuyor. Çalıştığı, gerçekten çalıştığı son yıldan kalma. Bazen çocukluğuna geri dönüyor. Diğer zamanlarda şimdiki zamanda olduğumuzu biliyor. Ama çoğunlukla sonsuza dek o son yılda yaşıyor. Dergileri okumayı seviyor. On yıllık olsalar bile ona yeni gibi geliyorlar.

Öndeki şoför müziğin sesini kısmış. Bir saat sonra Hughes Endüstri'nin yeni CEO'su olacağım. Onu maskaralık olsun diye ziyarete zorlamadan bakımına odaklanabilirim.

"Ofise gitme konusunda nasıl hissediyorsun?"

"Hmm?" Başını dergisinden kaldırmıyor.

"Hughes Industries'in yüksek performanslı çalışanlarından bazıları, iyi iş çıkardığınız için sizi tebrik etmek üzere genel merkezde bekliyor. Bir pasta hazırladılar ve elinizi sıkmaq istiyorlar."

"Oh, eminim onlara bunu verebilirim." Gülümsemesi, nöbetleri başlamadan önce ofiste takındığı gülümsemenin bir yankısı. Babam onun

iş. Şirketin enerjisini seviyordu. Bu olmadan yaşamak onun için zordu, ama o bu izole varlığı seçti.

Hâlâ seçim yapabilecek kadar akli başındayken bunu seçti.

Elbette evde onun yaşlanmasını izledim. Evde pijama ve rahat kıyafetler giydiği için kırışıklıklar ve beyaz saçlar zamanla ortaya çıktı. Kendine zarar veremeyeceği kıyafetler.

Takım elbise giydiğinde değişiklikler daha belirgin oluyor.

Lanet onu vurduğunda hâlâ güçlü, aktif, orta yaşlı bir adam gibi görünüyordu. Akli gitmişti ama vücudu güçlü görünüyordu. Şimdi vücudu güçlü görünmüyor. Yaşlı görünüyor.

"İlk iş olarak toplantı odasına gideceğiz. Ben de orada seninle olacağım. Herkesin adını hatırlamak konusunda endişelenme. Hiçbir şey için endişelenme."

Babam kaşlarını kaldırıyor. "Gergin misin, Phineas?" "Tabii ki hayır."

"Güzel. Oradaki herkesi tanıyorum. Bu bir liderin işaretidir, bilirsiniz. Mesele sadece giriş çıkış yapmak değil. Evrak işleriyle ilgili değil. İnsanlarla ilgilidir. Onları neyin harekete geçirdiğini bilmelisiniz. O ofisteki herkesin nerede doğduğunu biliyorum. Ailelerinin kim olduğunu. Hayatta en çok ne istediklerini."

Cip merkezin dışındaki kaldırıma yanaştığında midem düğümleniyor. Babam dergisini koltuğa bırakıp kaldırıma atladı. Adımlarındaki güven gerçek görünüyor.

Bu gerçek.

İşe gittiğini sanıyor. Zihni eski, bildik kalıplara geri döndü.

"Devam et, Phineas," diye sesleniyor, hemen yanında olmama rağmen. "Bugün yapacak çok iş var."

Gülmeye zorluyorum. "Hafif bir gün geçiriyoruz. Sadece bir kutlama."

"Tabii, tabii. O zaman masamda biraz zaman geçirmem gerekecek. Saat üç yönüm bekletilirse sinirleniyor. İzin günlerimiz yok, Phineas. Çalışanlarımız çok çalışırken olmaz. İyi örnek olmak önemlidir. En zayıf halkamız kadar güçlüyüz."

Bu bir hata, diye fısıldıyor zihnimin arkasından küçük bir ses. Babam bu hayali iş günü fikrine bağlanıyor. Emeklilik kutlamasına geldiğimizde bunu unutacak mı yoksa olmayan saat üç toplantısını tekrarlayacak mı bilinmez.

Asansöre adım atıyor. Eğer onu durduracaksam, şimdi tam zamanı. Dilimin ucunda başka bir yerde katılmamız gereken başka bir toplantıyı hatırlamak ve onu eve götürmek var.

Babam asansör kapısını kapatmak için elini uzatır. "Onları bekletmem, oğlum."

Onu takip ediyorum.

Emeklilik partisi özenle seçilmiş bir grup katılımcıdan oluşur. Tüm C-Suite üyeleri. CIO, CMO, CFO. Sonsuz bir alfabe. Ayrıca en sadık yönetici asistanları da vardır. Babamla çalışma konusunda kişisel deneyime sahip olan ya da şirketin ilerlemesine büyük ölçüde yardımcı olan yöneticiler ve diğer departmanların üyeleri.

Kalabalığın içinde Kevin'i fark ettim. En küçük kızı üniversiteden mezun olan Kevin. Babam böyle bir ayrıntıyı bilirdi. Şimdi Kevin'in adını bile bilmiyor.

Babam ve ben yönetici katındaki geniş odaya girdiğimizde herkes alkışlamaya başladı.

Koyu renk gözlerinde şaşkınlık parlıyor ama bunu bir sırtışıla örtüyor. "Lütfen. Bu kadar yeter. Herkese teşekkür ederim. Bunu mümkün kılan sizlersiniz."

Elimi koluna koydum ve sesimi yükselttim. "Burada olmamızın sebebi babam Daniel Hughes. Hughes Industries'de yaptığımız işler dünyanın dört bir yanındaki hayatları değiştirdi, ancak bunların hiçbirisi onun vizyonu, iş ahlakı ve bilgisi olmadan mümkün olamazdı. Bana önemli bir amaca bağlı kalmanın ne demek olduğunu öğretti ve hiç şüphe duymadan söyleyebilirim ki işimiz önemli."

CFO öne çıktı ve elime bir kutu tutuşturdu.

"Baba, Hughes Industries'deki herkes adına, bizim için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum. Performansın yüksek bir çita oluşturdu. Sanırım hepimiz emekliliğin tadını çıkarmayı senden daha fazla hak eden kimse olmadığı konusunda hemfikiriz." Onu kucaklıyorum ve kutuyu eline tutuşturuyorum. "Bizi hatırlayacak bir şey."

Sıcak alkışlar odayı dolduruyor. Babam kutuya bakarak sırtıyor ve gözlerindeki parıltıyı kırıştırıyor. "Bu çok fazla. Daha başlamadım bile."

En yakınımızdaki insanlar gülüyor.

Kaşları çatıldı. Şaka yapmıyordu. Neden güldüklerini merak ediyor.

"İnanılmaz bir iş başardın baba," diyorum dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

"Doğru," diyor CIO, orta yaşlı bir kadın, babam henüz kendisiyken sadece bir kalem iticisiymiş. Babama sıkması için elini uzatıyor. "Sizinle çalışmak bir onurdu Bay Hughes. Umarım emekliliğinizde de elinizden geleni yaparsınız. Plaj tatillerinden ve dünyanın en iyi golfünden bahsediyorum."

Babam onun elini sıkıyor. Onu tanıyamıyor. Gülümsemesi çok geniş. Bu gerçek değil. "Yapacağım."

Konuşmaya sırtını döner ve elini uzatmış başka bir kişiyle karşı karşıya kalır.

Nefesimi tutuyorum.

"Tebrikler, Bay Hughes. En iyi dileklerimizle. Sizi ofiste özleyeceğiz."

Babamın kas hafızası devreye giriyor. Adamın elini sıkıyor. "Beni özleyecek vaktin olmayacak. Partiden sonra yukarı çıkmam gerek."

"Özündə bir şirket adamısın, değil mi?" Elimi omzuna koyuyorum ve adama sırtıyıyorum. O da şakayı kabul ederek gülümsüyor.

"Her zaman öyleydi," diyor babam. "Her zaman da öyle olacak."

Herkes birkaç kelime söylemek ister, bu yüzden sırayla öne çıkarlar.

Keşke bu partiyi onun zihni bozulmaya başlamadan önce yapabilseydik. Pişmanlığım, babamın elinin kutuya dolanması gibi göğsümün etrafında kenetlenmiş bir ağrı. Yaptığı iş için takdir edilmeyi hak ediyordu, gerçekten. Sakladığımız sır bunu ondan çaldı.

İçinde altın bir saat var. Üstünü açmamış. Elinde tuttuğunun farkında olduğundan emin değilim.

Pazarlama departmanından bir kadın dirseğinden tutarak onu pastaya doğru yönlendirir. Babam haykırıyor ama kadın ona ilk dilimi vermeye çalıştığında başını sallıyor. "Eğer şekerle dolu olursam saat üçteki toplantım için zinde olamam."

"Emin misin, baba? Sadece bir emeklilik partin var."

On beş dakika. Kimse uzun bir sohbete başlamazsa herkesin elini sıkması bu kadar sürer.

On beş dakika sonra tekrar nefes alabiliyorum.

İyi dilekler gelmeye devam ediyor.
Eminim altın yıllarınızı dört gözle bekliyorsunuzdur.
Yeni bulduğunuz boş zamanı değerlendirin ve seyahat edin. İtalya'nın büyüülü olduğunu duydum.
İstediğiniz kadar golf oynayın. Bunu hak ediyorsun. Eğer arabayı süreceksene birine ihtiyacın olursa-
"Seni arayacağım," diye söz veriyor babam. Aramayacak.
Size hep saygı duydum Bay Hughes.
Babam sizin gibi bir şirkette çalıştığım için gurur duyuyor. Elinizi sıkma şansını yakaladığıma sevindim.
Babam bir kez daha el sıkışırken, "Ekibim olmadan ben bir hiçim," diyor. Ekibi artık ben, Hemingway ve hemşirelerinden oluşuyor. "Zor bir iş ama buna değer."
Konuştuğu adam gözlerini kırıştırdı ama babamdan açıklama istemez. İşleri toparlama zamanı.
Elimi omzuna koydum. "Yola çıkma vaktimiz geldi baba. Sence de öyle değil mi?"
Başını sallayıp bana doğru döndü. Vedalaşmak için ağzımı açtım.
Dışarı çıkamıyorlar çünkü CFO araya girip babamın elini sıkıyor. Alex Wong hiçbir şeyi kaçırmıyor, bu yüzden onun bu rolde olması harika. Aynı zamanda onu babamdan uzak tutmak istememin nedeni de bu.
Sadece bunun gibi sahte toplantılarda bir araya geldiler, sadece el sıkıştılar ve benim gözetimim altında gezinirken el salladılar. Ama babamla pek çok kez e-posta üzerinden, gizli ve karmaşık finansal meseleleri tartışan derinlemesine e-postalar üzerinden konuştular.
"Bay Hughes. Gitmeden önce, önümüzdeki çeyrek için yeniden yatırım stratejisi hakkındaki görüşünüzü almak istiyorum. Hepimizin aynı fikirde olması önemli görünüyor."
"Öyleyiz. Elbette öyleyiz. Bizi etkili bir takım yapan da bu." "Tamamen katılıyorum. Özel bir strateji olsa da. Sana benim ama kar payları konusunda aynı fikirde olmadığınızı biliyorum. Birkaç kez gidip geldik ama belki yüz yüze konuşabiliriz diye düşündüm."
Babam kaşlarını çatıyor, hafifçe geri çekiliyor. Saat kutusunu iki eliyle kavıyor.

"Bundan sonrasını ben hallederim baba." CFO'nun gözleriyle karşılaştım. "Stratejiyi gelecek hafta tartışacağız. Pazartesi günü mesai başlangıcından itibaren CEO benim."

"Elbette. Saygısızlık etmek istemem. Liderliğiniz söz konusu değil." Wong yeniden babama odaklandı. "Baban birlikte çalışma zevkine eriştiğim en iyi finansal zekâlardan birine sahip. Sadece e-posta üzerinden konuşuyor olsak da çok şey öğrendim."

"İşyerinin açılışında ne oluyor?" Sanki babam Alex Wong'u tamamen unutmuş gibi. "Phineas. Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Wong'un kaşları çatılır. "Efendim?"

"Pazartesi ne olacak?" diye soruyor. "Baba, bunu dışarıda konuşalım."

Wong bana bakıyor, şimdi şüpheli. Elimle ağzını kapatmak istiyorum. Onu yakasından tutup buradan sürüklemek istiyorum. "Bunu sen imzalamadın mı? Yönetim kurulu oyladı. Oybirliğiyle kabul edildi. Sen vekaleten oy kullandın. Bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Genç adam." Babamın yüzü kızarıyor. "On yıldır bu şirketin başındayım."

Sikeyim.

"Baba, gitmeliyiz. Herkesin işinin başına dönmesi gerekiyor. Programında randevuların var."

"On yıl mı?" Wong tekrarlar.

Diğer insanlar da dinlemeye başladı. Hughes Industries'in otuz yılı aşkın süredir resmi CEO'su, bir değil. Bu iş çığırından çıkıyor.

"Bu doğru. Ve istifa etmek gibi bir planım yok. Pazartesi günü ofisimde olacağım. Bir sorunuz varsa, doğrudan bana getirebilirsiniz. Sekreterimden randevu alın."

Odadaki sessizlik de gerilim kadar yoğun.

Sakin bir gülümsemeyi sabit tutuyorum. "Son anda vazgeçti. Tüm o plaj tatilleri ve bitmek bilmeyen golf sahaları babam gibi çalışkan birine cazip gelmiyor."

Herkesin gözlerinde bir şaşkınlık var.

Bunun bir güç mücadelesi olup olmadığını merak ediyorlar. Ve öyle, ama baba ve oğul arasındaki bir güç mücadelesi değil. Bu Hughes'un adamları ve bizim lanetimiz arasındaki bir güç mücadelesi.

Ve Şu anda, alnımda boncuk boncuk terler belirirken, lanet kazanıyor.

Babam gözlerime bakıyor. "Neler oluyor? Cenevre nerede? Neredeyim ben?"

"Kendini iyi hissetmiyor," dedim herkese. "Partiyi yeniden planlamalıydım. Özür dilerim. Bu benim hatam."

"Bay Hughes-"

Babam kafasını Wong'a doğru çevirdi. Titrek bir nefes alır ve geri çekilir.

"Tabelada neden *emeklilik* yazıyor?" AŞağı bakar, elindeki kutuyu fark eder ve onu yakmış gibi yere fırlatır. "Emekli olmuyorum. Bunun için yeterince yaşlı değilim. Yapacak işlerim var. Daha bitirmedim. Sekreterim nerede?" Gözleri odayı tarıyor. "*Ofisim* nerede?"

"Burada neler oluyor?" Wong soruyor. "Bu bir çeşit olay mı?"

Evet. Ben de öyle diyeceğim. Şok olmuş ve dehşete düşmüş gibi yapacağım. Endişelenmiş gibi yapmama gerek yok.

Ama sonra.

"Bunu babamla daha yeni hallettim." Bir kadın sesi. "Alzheimer.

Ya da bunama. Bay Hughes-"

İlerlemeye çalışıyor ama babam irkilerek geri çekiliyor.

"Ne zamandır böyle?" CFO sorar, sesi suçlamayla keskindir. "Ne zamandır, Finn?"

Hâlâ bunun bir tür düşmanca ele geçirme olduğunu düşünüyor.

Babamın bunu istediğinden haberi yok. Saygınlığını korumak için bu şekilde olmasını istedi ama işe yaramıyor. *İşe yaramıyor.*

"Toplantıma geç kaldım," diye tersliyor babam. Gözleri kalabalığın içindeki yabancılardan biriymişim gibi üzerimden geçiyor. "Sizin kim olduğunuzu bilmiyorum. Oğlumun burada olması gerekiyordu. *Phineas*. Hangi cehennemde o? *Ona ne yaptınız?*"

LGBTQ+ gençlere yardım eden hayır kurumunun DİREKTÖRÜ masamın karşısında bana bakıyor, çenesi dik, ifadesi soğuk. Gözleri gerçeği ortaya koyuyor. Bu hibeyi çok istiyor. Ben de ona vermek istiyorum. Daha önce de istemiştim ama idari masraflar ve tamamlanmamış projeler yüzünden çarçur edilen çok fazla milyon gördüm.

Tamamen elden geçirilmiş sunumunun son sayfasını çeviriyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

Bu, işimdeki en iyi anlardan biri. İnsanlara hayatlarını değiştirmek üzere olduğumuzu söylemek. Ve hayır kurumunun yardım ettiği çok daha fazla insanın hayatını.

Finn'in yüzüğü parmağımdayken bunu yapmam daha da tatlı.

"Etkilendim. İstedğim tüm bilgileri ve daha fazlasını bana getirdin." Yerimden kalktım ve ona elimi uzattım. "Projeniz üzerinde birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum."

Elimi sıkıyor, artık sinirlerini gizlemeye çalışmıyor. "Aman Tanrım, teşekkür ederim. Bu inanılmaz bir şey. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

"Teşekkür ederim. Burada fark yaratan sizin çalışmalarınız oldu."

"I-" Elimini bırakıyor ve ağzını kapatıyor. "Kabalık etmek istemem ama ekibime söylemem gerekiyor."

"Git," diyorum gülerek. "Bir kutlama telefonunu hak ediyorsun."

Müdür ofisimden çıkıp bekleme alanından geçerek Morelli Holding'in ana koridoruna yöneldi. Toplantıyı burada yaptığımıza sevindim.

Evdeki ofisimden daha görkemli ve o da büyük kazanmış gibi hissetmeyi hak ediyor.

Ama o kazanmadı. O kazandı.

Leo kafasını kapıdan içeri soktuğunda ben hâlâ onun sevincinin tadını çıkarıyordum. "Hazır mısın?"

"Ben hazır doğdum."

Toplantıyı Morelli Fonu'nun resmi ofisinde yapmamın nedeni, o günkü gündemimde başka bir maddenin daha olmasıydı; kardeşlerimle bir toplantı.

Lucian, Morelli Holding'in CEO'su. Morelli Fonu aile şirketinin bir kolu ve her yıl artan miktarda hayırsever bağışını yönetiyorum. Leo'nun emlak şirketi Morelli Property Group'taki operasyonları tamamen kendisine ait, ancak yasal yapı onun işini Morelli Holdings'in bir iştiraki haline getiriyor.

Üçümüz birlikte ailenin iş ve hayırseverlik alanlarından sorumluyuz. Birbirimizi güncel tutmak için düzenli toplantılar yapıyoruz.

Bu Leo'nun Abby'nin doğumundan sonra şehre ilk dönüşü. Bana bunu bir *test çalışması* olarak tanımladı. En azından önümüzdeki birkaç ay boyunca babalık izinde olacak.

"Haley nasıl? En sevdiğim yeğenim nasıl?" Lucian'ın ofisine giderken ona sordum.

"Petra ben toplantıdayken Haley'in yanına geldi. Ben ayrıldığımda herkes mutluydu. Abby dün gece dört saat boyunca aralıksız uyudu, bu yüzden Haley'nin hayatı yeniden canlandı."

Dirseğimle onu dürtüyorum. "Peki ya sen?"

"Fotoğraflarını istemek için ona üç kez mesaj attım bile. Ne dedi biliyor musun?" Leo telefonunu çıkardı ve ekrandan okudu. "*Sadece birkaç saatliğine gideceksin ve sonra günün ve gecenin geri kalanında ona sarılabilirsin. Söz veriyorum, o iyi!!!*" Bana geniş ve şüpheli gözlerle bakıyor. "Buna inanabiliyor musun? Kendi karım."

"Sen çok fazlasın."

"Ben senin en sevdiğin kişiyim, kardeşim benim."

"Sen yukarıdasın." Lucian'ın ofisine girip masasına oturuyoruz. Masa telefonunu kulağına dayamış, kısık gözlerle bize bakıyor. "Hayır. Konuşmayı kesin. Bir sonraki toplantım burada. Size bir e-posta göndereceğim." Bir

sonraki

Telefon beşiğine tıkırdıyor.

"Bu biraz kabaydı, Lucian," diye belirtiyorum.

"Kaba olan ne biliyor musun? Finn'in teklifini *bu adamdan* duymak zorunda kalmak.

göt herif." Başını, gözlerini deviren Leo'ya doğru eğiyor.

"Nişanımızı ilan ettiğimizde sen de oradaydın. Saçmalama."

Kara gözleri parlıyor. Lucian'a nişanın sahte olduğunu hiç söylemedim.

Ben ve Finn dışında sadece Haley ve Leo biliyordu.

Yanılmış olabilirim. Lucian pek bir şey kaçırmaz.

"Ah, ama yüzüğün yoktu. Hughes'un köhne bir rıhtımda diz çöküp yüzüğü parmağına takmak için bu kadar uzun süre beklemesi tuhaf."

"Yelkenli yatında tek dizinin üzerine çöktü, kayıtlara geçsin."

"Ve sen bana bir mesaj bile göndermedin. Görelim bakalım." Lucian ayağa kalkıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Neyi gördün?"

"Yüzük, Eva. Bakalım."

"Onu zaten gördüm," diye alay ediyor Leo. "Daha ısrarcı olmalıydın."

"Kapa çeneni, kardeşim benim. Senin yerine ben kapatırım."

Garip, memnun edici bir sıcaklık beni sarıyor. Sık sık ailenin merkezinde yer alıyorum ama genellikle ilgi odağı değilim. Yeni nişan yüzüğümü göstermeyi hayal ettiğimden bile emin değilim. Özellikle de Lucian'a.

Yine de ayağa kalkıyorum, kendimi gülümsemekten alıkoyamıyorum, gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doluyor. Leo da ayağa kalkıyor. Elimi Lucian'ın masasına doğru uzatıyorum. Dikkatle iki elinin arasına alıyor ve yüzüğü inceliyor. Leo da eğilip bakıyor, tabii ilk görenlerden biri de o.

Çok güzel bir yüzük, koyu altın ve dört karatlık markiz pırlanta. Finn bana bir yüzük almayı teklif etti, ne istersem. Bu çok güzel, tarih ve aile dolu.

"Beğendin mi?" Lucian usulca soruyor. Göğsüm sıkışıyor. Çok çaballıyor. Çocukken tanıdığım Lucian'a hiç benzemiyor.

"Bayıldım."

"Peki ya Hughes?" Gözlerimin içine bakıyor, elim hâlâ onunkinde. "Sen de mi onu seviyorsun?"

Sadece başımı sallayabiliyorum.

"Güzel. Bu benim için işleri kolaylaştırıyor." "Çünkü onu öldürmek zorunda değilsin?"

"Aynen öyle."

"İkiniz de insanları cinayetle tehdit etmeyi bırakmalısınız."

Lucian gülüyor ve üçümüz de yerimize oturuyoruz. "Senin için adam öldürebilecek kardeşlerin olduğu için minnettar olmalısın. Bazı insanlar o kadar şanslı değil. Şimdi. Morelli Fonu'nun en önemli kalemlerini söyle."

Dürüst olmak gerekirse, Lucian CEO'luk görevini devralmadan önce böyle bir toplantıyı hayal bile edemezdim. Babamız demir yumruk gibi bir yönetim tarzı kullanırdı. O ve Lucian şirketi nasıl yönetecekleri konusunda kafa kafaya verdiler ve herkese mesafeli durdular. Lucian her zaman soğuktu. Biz çocukken bile kendini hep ayrı tutardı.

Lucian farklı bir şey deniyor. En çok parayı kazanmak konusunda ısrar ediyor ama sanırım Elaine'e aşık olması fikrini değiştirmesine neden oldu. Artık o kadar soğuk bir piç değil. Sanırım bir kısmı, geri kalanımızın onu tekrar aramıza kabul etmeyeceğinden korkuyordu. Aptalca. O bir Morelli. Onu dışarıda tutmak mümkün değil. Toplantılar, artık bizim için ortaya çıkma yollarından sadece biri.

Toplantı uzun sürdü. Üçümüz Lucian'ın ofisinden çıkıp Morelli Holding'in ana girişine doğru ilerlediğimizde saat beşi biraz geçiyor. "Elaine gelip bebeği görmek istiyor," diyor Lucian. "Bu akşam boş mu?"

Akşam mı?"

"En azından hâlâ var olduğumu umursuyormuş gibi davranabilirsin." Leo'nun ses tonu sadece biraz alaycıdır.

"Oh, ama ben biliyorum. Elaine bebeğe bakmak isteyen kişi. Ben seni yumruk yumruğa dövüşe çekmek istiyorum."

"Yüce Tanrım." Leo tavana bakar, sonra güler. "Eğer akşam yemeğine gelersen, Daphne ve Emerson'a sormalıyım." Düşünerek bana bakıyor. "Peki ya sen ve Finn? Bir planınız var mı?"

"Bilmiyorum. Öğrenebilirim." Öğrenme ihtimali başımı döndürüyor. Leo'nun evine sadece geçici bir akşam yemeği daveti, ama bir hediye gibi hissettiriyor. "Peki ya diğerleri?"

"Haley'nin nasıl hissettiğine bağlı. Sophia, Tiernan ve Lizzy'yi de davet edebilirim, eğer bir sirk istiyorsa."

"*Sakin* bir sirk olabilir." Büyük ön kapıya ulaştık.

Homurdanıyor. "Elbette."

"Şimdi Finn'e mesaj atacağım." Elimi itme çubuğuna koyuyorum ve telefonumu çantamdan çıkarıyorum. Leo elini benimkinin üstündeki çerçeveye koyuyor,

ve kapı açılıyor. Kaldırıma doğru bir adım atıyorum ve ekrana dokunuyorum "Eğer-"

"Bayan Morelli!" Bağırış yüksek ve yakın. Sesin şiddetinden vücudum sarsılıyor. "Bayan Morelli, Hughes komplosu hakkında söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Paparazziler kalabalık, kaldırımı dolduruyorlar. Başlarının üzerinden cipimi ya da güvenliğimi göremiyorum.

Bir el omzuma indi. Leo'nun eli. İki kardeşim de kendilerini önüme atarken beni yerimde tutuyor. Camlı kapılara doğru bir adım geri atıyorum.

Lucian buz gibi bir sesle, "Uzak dur," diye çıkışır. "Bir yorumu yok." Leo açık avuçlarını fotoğrafçılara doğru itiyor, Onları geri çekilmeye zorluyor. Yüzünde acımasız bir gülümsemeyle onlara hırlarken ilerlemeye devam ediyorlar.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Hayır, lütfen, bir adım daha at. Bir santim daha kıpırdarsan seni kız kardeşimin hayatı için bir tehdit olarak görürüm."

Kameralar yanıp sönmeyi kesmiyor. Güvenlik geldi ama onlar da izdihamın dışındalar, ite kaka ilerlemek zorundalar. Leo ve Lucian'ın arkasındaki tek boş alandayım.

Yorum yapamayacağımızı tekrarlayıp duruyorlar. Soruların ardı arkası kesilmiyor. Bazıları Leo ve Lucian'ı hedef alıyor.

"Nişanlının babasının bunamasını örtbas ettiğini biliyor muydun? Eva. Bu tarafa. Ailenin geri kalanı bunu ne kadar biliyordu? Morelli Holding bu işin içinde mi? Eva. Bu taraftan. Saklaması için ona yardım mı ediyordun? Nişanlılığınız halkın dikkatini komplodan uzaklaştırmak için bir komplo mu?"

Yüzüm kansız ve uyuşmuş hissediyorum. İki dakika önce akşam yemeği planları yapıyorduk. Çok mutluydum. Finn'in boş olup olmadığını öğrenecektim.

Haberler ortaya çıktığına göre artık özgür olmayacak.

Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Zor nefes alıyorum.

İlgili güvenlik ekiplerimiz bir araya gelerek nihayet etrafımızı sardılar. Elllerinde telefoto lenslerle bağırان kadın ve erkeklerden oluşan gürültülü grubun arasından bir yol açıyorlar. Biri cipimin arka kapısını açıyor ve ben de içeri giriyorum. Leo aracın önünde duruyor ve beni fotoğrafçılardan koruyor. Lucian hemen onun yanında.

Ajanlardan biri kapıyı arkamdan kapatmak için hamle yaptı. Yeterince hızlı değil.

Son bir soru daha ortaya çıkıyor:

"Peki ya bebeğiniz? Senin bebeğinde de hastalık var mı?"

Finn ve Eva'nın duygusal hikâyesini okuduğunuz için TEŞEKKÜR EDERİZ. Hughes lanetinin gerçek olup olmadığını bir sonraki patlayıcı kitap olan HAZIRLANMAK İÇİN ÜÇ'te öğrenin...

Finn Hughes'un kafasının üzerinde saatli bir bomba var. Sadece an meselesi. Bu da herkesi hazırlaması gerektiği anlamına geliyor. Eva'yı. Bebeği. Duyurudan sonra kargaşa içinde olan şirketi. Onları hazırlaması gerekiyor çünkü lanet vurduğunda veda etmek için çok geç olacak.

[Şimdi HAZIR OLMAK İÇİN ÜÇ'e bir tık >](#)

ve Daphne Morelli'nin karanlık esaret hikayesini kaçırmayın...

Zengin. Münzevi. Tehlikeli. Emerson LeBlanc sosyeteye pek girmez. Sadece koleksiyonu için yeni sanat eserleri aramaya çıkar. Her şey unutulmaz bir resimle başlar. Sonra ressamla tanışır.

MASUM DAPHNE MORELLI daha önce gördüğü her şeyden daha zariftir. Onu saplantı haline getirir. Onun kendi umutları ve hayalleri olan, yaşayan, nefes alan bir insan olması önemli değildir.

SHE'LL BE koleksiyonuna mükemmel bir katkı olacak.

[Şimdi tek tıkla DARK REIGN >](#)

Carter Morelli'nin güzel bir fotoğrafçıyla ve ormanda gizemli bir yabancıyla mahsur kaldığı heyecan verici, kavurucu sıcak ön bölümü THE CRASH'ı DA OKUYABİLİRSİNİZ.

Morelli ailesi hakkındaki DİĞER KİTAPLAR şunlardır:

- Leo ve Haley SECRET BEAST'te
- Tiernan ve Bianca TEHLİKELİ BAŞTAN ÇIKARMA'da
- Lucian ve Elaine KALPSİZ filminde

SAVAŞ Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve onların yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılacak. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

OceanofPDF.com

SKYE WARREN HAKKINDA

Skye Warren hakkında

Skye Warren, Endgame üçlemesi gibi tehlikeli aşk romanlarının New York Times çoksatan yazarıdır. Kitapları Jezebel, BuzzFeed, USA Today Happily Ever After, Glamour ve Elle Magazine'de yer almıştır. Sevgi dolu ailesi, tatlı köpekleri ve kötü kedisiyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadır.

Skye'in haber bültenine kaydolun:

www.skyewarren.com/newsletter

Skye Warren'ı Facebook'ta beğenin:

facebook.com/skyewarren

Skye Warren'ın Karanlık Oda okuyucu grubuna katılın:

skyewarren.com/darkroom

Skye Warren'ı Instagram'da takip edin:

instagram.com/skyewarrenbooks

Güncel kitap listesi için Skye'in web sitesini ziyaret

edin: www.skyewarren.com

OceanofPDF.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması, aşağıdakilerin açık yazılı izni olmadan yasaktır Yazar.

TWO FOR THE SHOW © 2022 Skye Warren Kapak

tasarımı: Damonza

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.